

turhncü

Kadim Doğrular

Yeni Gerçekler

Aylık Kadın
Yaşam ve
Fikir Dergisi

Şubat 2023 Sayı: 229 Fiyat: 125 ₺

**ANKARA'NIN
KIŞINA BAK!**

Muradiye Şimşek

GİBİ

Ayla Ağabegüm

**ÇUKUROVA'NIN
BAŞKENTİ
TARİH VE LEZZET
DURAĞI:**

TARSUS

**KADIN ALGISINI
DEĞİŞTİREN
EN TEMEL ŞEY:**

EKRAN

Zülünün Günlüğü

**LAVANTALI
KEK**
Nuriye Ataseven

SAİD ERCAN:

GENÇLER HAYATI KUŞATAN

BİR İSLAM İSTİYOR

Bankkart

Seni düşünür o

Teknolojisi ve avantajlarıyla hayatınızı kolaylaştıran
Bankkart dünyasına sizi de bekleriz.

Ayrıntılı bilgi Bankkart Mobil ve bankkart.com.tr'de.

Ziraat Bankası

Seni düşünür o
bankkart

Her cumartesi %25'e varan Paraf güzelliği!

Cumartesi günlerinin tadı Paraf'la çıkar.
Cumartesi Restoran İndirimi'nde Paraf ile %10,
Paraf Platinum ile %25 indirim fırsatı
sizi bekliyor.

Paraf.

İÇİNDEKİLER

14 **KAPAK: İLEŞTİM VE TEKNOLOJİ FELSEFECİSİ SAİD ERCAN: "GENÇLER HAYATI KUŞATAN BİR İSLAM İSTİYOR"**
nlattıklarını milyonlar takip ediyor. Dijital dünyayı büyük çerçeveden bize anlatıyor. Hikayesi bizde. Anadolu'nun evladı. Kendi deyimiyle inşaat işçisi Mustafa'nın oğlu. Hiç bitmesin istediğimiz bir söyleşi yaptık Said Hocayla.

10 06 **AYLA AĞABEGÜM: GİBİ**
Siyaset adamları; haritada boyalarla, çizgilerle oynayan nakkaş gibidir. Üçler, beşler, onlar toplantısında hak; Ankâ ile adaş gibidir.

10 10 **ASUMAN ÇELİK:**
Sosyal alanların derinliğini kaybetmesi varoluşsal yalnızlığı iletişim kurma yoluyla çözmeyi zorlaştırır. Sosyal yabancılaşmadan kaynaklanan bu güvensizlik ise daha da fazla yalnız hissetmemize sebep olur.

10 26 **FATMA AĞGÜN: YAVAŞLA**
Şehir hızla kayıyor gözlerimizden. Durup dinlenmeye, anlamaya, özümsemeye vakit bulamadan. Dökülüyoruz ayakımıza takılan çakıl taşlarında

10 29 **GÜLŞAH IRMAK: BİR HİS BİR DÜŞÜNÜŞLE**
Odada buram buram mis gibi toprak kokusu. Çiçekler az önce suyuna kavuştu. Birkaç adım ötesi mutfakta tezgahta üstünde havuçlu, tarçınlı kek. Çocuklar okula götürecek.

10 30 **AYŞEMİNE ALİOĞLU ZARFERİ: KURUMSAL HAYATTA HAMİLE OLMAK**
Son dönemde sağımda solumda "Sende her şeyi hamileliğe bağlıyorsun" cümlesi yankılanıyor.

10 34 **MELİKE ZİYAGİLLER: BABALAR NEREDELER?**
Çocukların erkliğinde aileler, annelerin hem baba hem anne rolünü üstlendiği bir forma dönüşmüş durumda

10 36 **FATMA BETÜL AYDIN: AYAKLARI ÜZERİNDE DURABİLEN ÇOCUK**
Birçok anne 'Çocuğum kendi ayakları üzerinde dursun, kimseye muhtaç olmasın istiyorum. Bunun için ne yapabilirim?' diyorlar.

10 40 **AYFER BALABAN: HAYAT BİR HİKAYE İSE SENİN HİKAYEN NE?**
Yadında mı doğduğun zamanlar? Sen ağlar idin, gülerdi âlem Öyle bir ömür geçir ki Olsun mevtin sana hande, âleme matem."

14

34

46

10 44 **HÜSEYİN KARACA: CEHALET KONFORUNU OKUYARAK YENMEK**
Dini, şehirde köyde dünyanın her yerinde yaşamak Müslümanın sorumluluğudur.

10 46 **MURADIYE ŞİMŞEK: ANKARA'NIN KIŞINA BAK!**
Ankara Ankara olalı böyle bir kış görmedi. Kışın iki ayını devirdik, halen güzden çıkmadık.

29

08

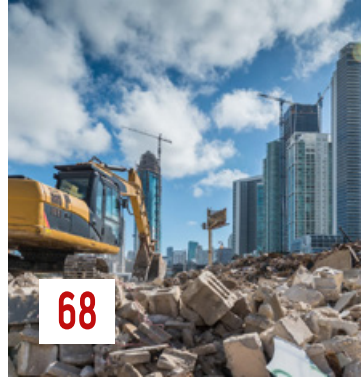
40

50

60

68

44

72

84

92

88

50 **TARİHTE KADIN: BENAZİR BUTTO**
Pakistan'ın en tanınmış ailelerinden biri olan Butto ailesine mensup Benazir Butto, Oxford Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni tamamladıktan sonra ülkesi Pakistan'a geri döndü.

52 **ZELİHA TAMER UÇAR: GÜNLER AYLAR YILLAR...**
Büyük kuraklığın olduğu o yıl, zaman kavruyla kavru küle döndü; gün, yakalamaya çalıştığınızda kor gibi elinize yapıştıyordu.

56 **ZÜLÜNÜN GÜNLÜĞÜ: KADIN ALGISINI DEĞİŞTİREN EN TEMEL ŞEY EKTRAN**
Yıl 2002 ya da 2003. Kurtlar Vadisi diye bir dizi düştü piyasaya. Türkiye'nin gerçeklerini anlatacağını iddia etti, başladı, hikâyesi herkesi bir şekilde sardı ve sonrasında uzunca bir süre gündemi meşgul etti.

60 **SALİHA SAĞDIÇ: PRENS DERSEM ÇIK ROYAL DERSEM ÇIKMA**
21. yüzyıl, uzay çağı, dijital çağ, demokrasi, özgürlük gibi kavramların yanında epey sırttan royal hayat, prensler, kraliçeler ve monarşi bu yazının konusu.

68 **GÜLAY KURT: KENTSEL DÖNÜŞÜM**
1970'lerin ekonomik kriziyle başlayan, 1980 ve 1990'larda devam eden süreçte birlikte ilerleyen liberal kent politikaları, tüm dünya kentlerini etkisi altına almaya başladı.

72 **HALİME TEZCAN TOSUN: HIZIN ZİFİRİ KARANLIĞINDA**
Hislerden farklı olarak, mananın kendine ait bir doğası vardır. Uzun yıllar öncesinden bize seslenen bir ses şöyle demişti: "Sürat manayı öldürür"

80

80 **ÖZLEM URGANCIOĞLU: TARSUS**
Şehirde bir çok medeniyet in yaşandığı yapılan kapılar ile belirlenmiştir. Tarihi evlerin bulunduğu kısımda siz de tarihin sayfalarında geziyor gibi olabilirsiniz.

84 **ZEYNEP KILIÇARSLAN İLE GASTRONOMİ**
Perde Pilavı, kökeni Orta Asya'ya dayanan Kerkük mutfağına ait ama ülkemizin Siirt ilinde meşhur olan hem zengin bir içeriğe hem de zengin bir anlama sahip bir pilavdır.

88 **SAĞLIK: PROBİYOTİK GIDALARIN FAYDASI**
Probiyotikleri doğru miktarda tükettiğimizde sağlığınıza olumlu katkılar sağlayan canlı mikroorganizmalar olarak özetleyebiliriz.

92 **NURİYE ATASEVEN İLE MUTFAK KÜLTÜRÜ**
Yemek yazarımız kış günlerine çok yakıştırdığı iki tarifile karşınızda bu ay. Lavantalı kek, kuzukulağı salatası Afiyet, şifa olsun.

CANAN YAYINCILIK
İLETİŞİM TURZ. TİC. LTD. ŞTİ ADINA
İMTİYAZ SAHİBİ VE
GENEL YAYIN YÖNETMENİ
M. Zahide CEYLAN

TURUNCU DERGİ KURULUŞ TARİHİ
1 OCAK 2003

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Zahide CEYLAN

KURUCU MİMARIMIZ
Şehit Erol Olçok

EDİTÖR
Ümmügülsüm TAT

YAYIN KURULU
Ayşe KEŞİR,
Gülfidan ÇALIŞKAN,
Gaye YARDIMCI,
Nuran SÖZEN,
Seda ŞİŞMAN,
Zehra GÜVELİ,
Saliha KARAASLAN, Şeyma YEŞİL,
Nuriye ATASEVEN, Gonca BABÜR, ,
Halime Tezcan TOSUN,
Zehranur Ceylan DEMİR,
Nurcan Yalçın ÖZDEMİR,
Zeynep ÖZDEMİR

İSTANBUL KOORDİNATÖRÜ
Gülşay KURT
0507 485 55 95

GÖRSEL YÖNETMEN
Şerife AKYOL KURT

TURUNCU DERGİSİ ADRES
1271. Cadde Libra Kule
No: 21 Kat: 11 Daire: 44
BALGAT - ÇANKAYA/ANKARA
TEL: 0312 446 85 85

TELEFON: 0312 446 85 85

WEB: www.turuncudergi.com

e-mail: turuncudergisi@gmail.com

BASKI
TURKUVAZ HABERLEŞME
VE YAYINCILIK A.Ş.
Güzeltepe Mah. Mareşal Fevzi Çakmak Cad.
B Blok No: 29/1/1
Eyüpsultan / İstanbul
TEL: 0212 354 30 00
info@turkuvazmatbaacilik.com.tr

'TURUNCU' Dergisi, yerel süreli aylık yayındır
Basın yayın ilkelerine uymayı kabul eder
Basılan ilanların tüm sorumluluğu
ilan sahibine, yazılan yazıların
sorumluluğu yazarlara aittir

Kurum ve kuruluşlar için
kargo dahil fiyatı 250 TL'dir.

TURKUVAZ DAĞITIM PAZARLAMA A.Ş.
tarafından dağıtılmaktadır.

zahideceylan@turuncudergi.com

Sevgili Turuncu Okurları

Karlı bir Ankara sabahından yazıyorum sizlere. Dijital hayat gerçek mutluluğun yerini tutmuyor. Hiç bir video, pencereden yağın karı izlemenin huzurunu vermiyor. Hiç bir yazışma, gerçek bir dostla karşılıklı susmanın güzelliğini hissettirmiyor.

Dijital dünyaya neden yenildik? Artık bağımlılık bile demiyorum bir tür yenilgi. Gösteriler, kutlamalar, imajlar... İnsanın Allah'a yolculuğu bu hikayenin neresinde. Herşeyi bu kadar mükemmel yapma çabasının yanında kainatın dengesi nerede kaldı?

Gerçek olan yaşamı baştan sonra bir yolculuk olarak kabul etmek. Kalbindeki cephelerden biri kapandığında, diğerinin daha zor ama daha öğretici geldiğini kabullenmek. Böyle böyle yürümek...

Üç aylar... Dünyayı gereğinden fazla yutan kullar için bir arınma durağı.

İnsan üç aylarda elinde bir kandille mezarlık ziyareti yapar gibi hissediyor kendini. Önünde uzun bir zaman tüneli. Kimler gelmiş, kimler gitmiş. Her yer karanlık ama bir o kadar aydınlık. Orada yalnızca Allah var. Yerlerin göklerin arasında...

Üç aylarımız mübarek olsun.

Kalın sağlıcakla...

Zahide Ceylan

İstanbul'daki Tacettin Dergâhı

Mehmet Akif Ersoy'un Milli Mücadele yıllarında Ankara'da kaldığı ve İstiklal Marşı'nı yazdığı **Tacettin Dergâhı**'yla birebir inşa edilen müzede Milli Şairimizin özel eşyaları, el yazması orijinal eserleri, milletvekilliği dönemi meclis albümü, kartpostallar, pul ve paralar ile daha birçok kıymetli doküman sergileniyor. Türkiye'nin en zengin Mehmet Akif Ersoy Müzesi ziyaretçilerini bekliyor.

GİBİ

AYLA
AĞABEGÜM

Yıllar öncesine gidiyorum. Bir devirde biz de çocuktuk. Bizden önce yetişen Ahmet Kabaklı Hocalar, İlhan Bardakçılar, Mehmet Kaplanlar da çocuktuk.

Akıllı tahtaların, tablet bilgisayarların olmadığı bir devirde yetişmiştik. İlk öğretmenlerimiz; dedelerimiz, ninelerimiz, annelerimiz, babalarımız, komşu teyzelerimizdi. Onlardan; masallar, kıssalar, hikâyeler dinlemiştik. Gözlerimizin içine bakarak anlatırlardı. Heyecanı, neşeyi, hüznü farkına varmadan yaşadık. Evimizin, okulumuzun bahçesinde doya doya oynardık. Ağaçlarla, çiçeklerle, kuşlarla, kedi-lerle, köpeklerle arkadaş gibiydik.

Küçük bir ihtimal de olsa, başarısızlığı da hatırdan çıkarmamak gerek. Bu noktadan hareket edersek, tarihî şahsiyetleri isim olarak verirken çok titiz olmamız gerektiğine inananlardanım.

Hızla ilerlemenin tehlikelerini düşünerek, zamanı iyi kullanmanın gerektiğini; yaşayarak öğrendik.

Öğretmenlerimizi hatırlayalım. Dikkatleri, ilgileri, sevgi dolu bakışları hâlâ hâtıralarımızın arasında unutulmadan yaşıyorlar. Büyüklelimizin, öğretmenlerimizin o devirde yetiştirilmelerinde bir proje yoktu ve onlar yetişmişti. Bu yetişmedeki mânâyı anlamadan, hızla ilerleyen mekanik hayata adapte olmak biraz zor. Değişikliklerde, yeni projelerde isimler beni hep düşündürür. Başladığımız her işi, her projeyi; iyi niyetlerle, muvaffak olmak için yaparız. Küçük bir ihtimal de olsa, başarısızlığı da hatırdan çıkarmamak gerek. Bu noktadan hareket edersek, tarihî şahsiyetleri isim olarak verirken çok titiz olmamız gerektiğine inananlardanım.

Hızla ilerlemenin tehlikelerini düşünerek, zamanı iyi kullanmanın gerektiğini; yaşayarak öğrendik.

Tecrübelerden istifade etseydik, hayatımızda «keşke»lere yer olmayacaktı. Okuduğumuz örnekleri, beğendiğimiz anda hayata geçirmeliydik.

Mesnevî’de, tutulan bir kuşun; “Geçmişe pişman olma, içinde bulunduğun vaktin değerini bil, ömrünü pişmanlıkla geçirme.” Şeklindeki uyarısı, ibret vericidir.

Birisi bir düzen kurar, kuşu faka bastırır. Kuş ona şöyle der:

“—A ulu hoca! Sen nice öküzler, koyunlar yemişsin, nice develer kurban etmişsin; hiçbir zaman onlarla doymadın.

Benim bedenimle de doymazsın. Beni bırak da sana üç öğüt vereyim. İlkinin elindeyken, ikincisini samanlı dama çıkınca, üçüncüsünü de ağacın üstündeyken vereyim.

Elindeyken söyleyeceğim söz: «Olmayacak şeye kim söylerse söylesin, inanma!»

Azad olur olmaz, samanlı dama konan kuş; ikinci öğüdü verir: “«Geçmişe gam yeme. Geçti, gitti diye hasret çekme!» İçimde üç dirhem ağırlığında bir inci vardı. O inci, seni de oğullarını da devlete kavuşturdu. Kismetin değilmiş inciyi kaçırdın.”

Adam âh u vah etmeye başlar. Kuş; “Öğüt verdimdi. «Geçmişe gam yeme. Değil mi ki geçti, gitti. Ya öğüdümü anlamadın ya sağırsın.

İkinci öğüdümdede; «Olmayacak şeye inanma, sapıklığa düşme!» demiştim. Ben, üç dirhem ağırlığında bile değilim. İçimde üç dirhemlik inci nasıl bulunsun?”

Üçüncü öğüdü soran adama şunu söyler:

"Uykuya dalmış bilgisize öğüt vermek, çorak yere tohum ekmektir. Ahmaklığın, bilgisizliğin yırttığı şey; artık yama tutmaz. Oraya pek hikmet tohumu ekme!"

Ben, bu hikâyeyi babamdan dinlemiştim. Dinlediğim zaman çocuktum. Yanlışlar yaptıkça, hikâyeye, hayatımda önem kazandı. Yalnız kıssalar, masallar, hikâyeler dinlememiştik. Güzel sesli komşu teyzelerden, radyodan türküler de dinlemiş, ezberlemiştik. Yetişkin olduğumuz zaman, türkülerini anlamaya başlamıştık. Türkülerde hasret vardı, vatan vardı, hikmet vardı, ahlâk ve tecrübeler vardı, yalvarmalar-yakarmalar, sabır vardı...

Türkülerde bir milletin hayatı canlı canlı yaşardı. Kahramanlıklarını, yenilgilerini hissederdiniz. Türkülerden uzak kaldığımız zaman, kendimizi gurbette hissederdik. Yemen türküsünü dinlerken beraber ağlardık. Devrimizde aslından, makamından uzak türkülerini dinlerken; kendimizi gurbette hissediyoruz.

Devrimizin hikâyeleri, bizi

anlatmayan dizilere dönüşüyor. Bu dizilerle büyüyen çocukların hayatında, hangi güzellikler yer alacak? Bu dizilerle yetişen anneler; çocuklarına hangi masalı, hangi hikâyeyi duyarak anlatacak? Bir dizinin bir bölümünü -tahammül edebilirsek- seyretsek, bizi biz yapan değerlerle ilgili kaç misal bulabiliriz?

Bizim yetiştiğimiz çocukluk günlerinde; bugün yolda, sokakta, evlerde gördüğümüz şiddet olayları yoktu, desem yeridir. Geçimsizlikleri duyardık, kimse şiddete meyledemezdi. Toplumun baskısı, demeyelim; toplumun içindeki yerleşik kuralların içinde şiddete yer verilemezdi. İstanbul'da olduğum yıllarda; Salacak Cavarı'nın hikâyesi, günlerce basında yer almıştı. Bugün basında yer alan haberleri okudukça; «Çare, çare...» diye sayıklıyoruz.

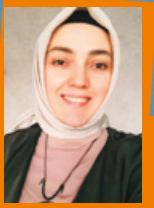
Okullardaki kavgaları; akıllı tabletler, akıllı tahtalar önleyebilecek mi?

Bana sorarsanız, önce bütün çocuklara ve gençlere birer saz dağıtır, onlara türkü söyletecek öğretmenler yetiştirirdim. Sonra da bu konuda düşünenlerin projelerini değerlendirmeye çalışırdım.

Türkülerde bir milletin hayatı canlı canlı yaşardı. Kahramanlıklarını, yenilgilerini hissederdiniz. Türkülerden uzak kaldığımız zaman, kendimizi gurbette hissederdik. **Yemen türküsünü dinlerken beraber ağlardık. Devrimizde aslından, makamından uzak türkülerini dinlerken; kendimizi gurbette hissediyoruz.**

ÖZ KIYIÇILIKTAN TOPLUMA

Sosyal alanların derinliğini kaybetmesi varoluşsal yalnızlığı iletişim kurma yoluyla çözmeyi zorlaştırır. Sosyal yabancılaşmadan kaynaklanan bu güvensizlik ise daha da fazla yalnız hissetmemize sebep olur.

ASUMAN
ÇELİK

Bugünlerde sık sık düşündüğüm bir fikir var; şehirlerin belli yerlerine kalabalığın en çok olduğu caddelere dev billboardlara "Bu gidiş nereye?" yazmak. Bugün, yaşamı bir yolculuk metaforu olarak göreceğ olursak eğer; başarı anlayışımızı, sosyal sorumluluklarımızı; bizden istenen şekliyle kul bilinciyle yeniden gözden geçirmeliyiz... Hayat yolculuğunda merdivenini tırmanırken deneyimlediğimiz yüzeysel pratikler kadar kişinin kendi

zayıflıklarına karşı iç mücadelesi de önemlidir. Modern çağın etik sınırları bireyi merkeze alarak başlar. Tanımlanan iyi insan, bir şeyde iyi olan veya başarılı olmak için iyi donanımına sahip kişidir. Bu anlayış, doğru olanı yapma eyleminin yerini, doğru stratejilerin sonucunda gelecek başarıya bırakıyor. Başarı bu durumda, öncelikli olarak sosyal terimlerle tanımlanmak yerine, samimiyetten uzak, dev aynalarında gölgelerden ibaret bir yalnızlığın öyküsüne dönüşüyor. Bu ideal iyi insan, hiçbir etik freni olmadan, hızını kesmeden acemi bir şoför gibi hırslarını kovalayarak içsel boşluğunu telafi etme eğilimine giriyor... Rahatlık ve memnuniyetin ikinci plana atılması, tükenmişlik

ve aşırılık içinde daha fazlasının beklenmesi, sistemin içindeki insanları önce kendilerine sonra varlık amacına ve daha sonra çevresine yabancılaşmaya itiyor.

Bu yabancılaşmayla hayatın anlamı kaybolmaya başladığında, baş edilmesi zor bir kaygı ortaya çıkabilir bu da köklerimizizi baltalayarak aidiyet hislerimizi köreltebilir.

Gördüğümüz bu sonsuz arayış, insanın varlık aleminde yerini arayışı aslında psikolojik bir yuva arayışıdır. İnsanlar bu evi herhangi bir şekilde bulmaya çalışırken, kendiliklerine yabancı kalırlar. Sosyal alanların derinliğini kaybetmesi varoluşsal yalnızlığı iletişim kurma yoluyla çözmeyi zorlaştırır.

Gelişen teknolojiyle ve değişen anlayışlarımızla beraber artan hırslarımız, kendi iç dünyamıza yolculuğumuzu, aileye, dünyaya, tabiata bakışımızı değiştiriyor. **Zaman ve mekan hızlandıkça daha farklı algılıyor, gerçekliği yeni bir bakış açısıyla tecrübe ediyoruz.**

Sosyal yabancılaşmadan kaynaklanan bu güvensizlik ise daha da fazla yalnız hissetmemize sebep olur. Aslında içselleştirdiğimiz zorunluluklar belli beklentilerdir. Ve bu beklentiler bir takım kaygılara yol açar: Algılanan standartlar karşılanmazsa olumsuz iç diyaloglar, başarmak için çok fazla zaman harcamak gerektiğini düşünmek, tekrar tekrar kendimizi kontrol etmek, işleri "mükemmel" yapmaya çalışmak ve erteleme davranışları başta gelebilir. Bu kişisel iç standartlar, bir bireyin benlik duygusuna zarar verir ve depresyon ve anksiyete semptomlarına katkıda bulunur. Ancak bu bireyler için umut hala var. Yani bu kişilerin iç dünyasını yöneten o içsel eleştiriyi değiştirmek mümkün. Dürtüleri daha sağlıklı ve dengeli bir şekilde yönetmeyi, öz saygı oluşturma başta olmak üzere diğer yollarını bulmayı ve algılanan başarısızlıkların yarattığı olumsuz düşüncelerini yönetmenin yollarını aramak gerekir.

Gelişen teknolojiyle ve değişen anlayışlarımızla beraber artan hırslarımız, kendi iç dünyamıza yolculuğumuzu, aileye, dünyaya, tabiata bakışımızı değiştiriyor. Zaman ve mekan hızlandıkça daha farklı algılıyor, gerçekliği yeni bir bakış açısıyla

tecrübe ediyoruz. Yolculuğun süreğenliğini manzarayı kaçırarak sadece varış yerini düşünüp önceliyoruz... Oysa yol başlı başına bir içe dönmeyi hak ediyor.

Toplumsal cinsiyet rollerimizden bağımsız olarak sadece birer insan olarak hepimiz, birer bilinçaltına ve birer benliğe sahibiz. Bazıları için karmaşık da olsa tüm bunlardan oluşan bir kişiliğimiz var. Benliğimizin gözetiminde hepimizin bir iç dünyası ve iç muhakemesi var. Tıpkı, Yunus'un "bir ben var bende benden içerde" dediği.

Bizden içeri olan bu biz, duygularımız, düşüncelerimiz ile akıl evimizde kararları alan mekanizmadır. Uzaklara dalarken, kendi kendimize konuşurken, göz devirirken, yüz buruştururken, suçlu suçlu yutkunurken, hırsla dudak kemirirken, ıslak ıslak burun çekerken, gülerken, ağlarken akıl evimizde bir hareketlenme vardır.

Bizi biz yapan tüm kararlar, benliğimize eklediklerimiz ya da benliğimizden eksilttiklerimizdir. Yürüdüğümüz yollarda karşımıza çıkan duvarlar, ayağımıza takılan taşlardır.

Yeteneklerimiz, hayallerimiz, amaçlarımız, planlarımız hepisi

doğru bir şekilde hayatımızda olması gerektiği yeri aldığında sağlıklı bir benliğe, güçlü bir kişiliğe sahip oluruz. Bu yüzden herhangi bir hayalin veya amacın peşinde her şeye rağmen direten ve kazananlar, güçlü insanlardır. Fakat olmak istediği 'ben' ile, olduğu kişi arasındaki mesafe arttıkça hüsrani da artar. Ve bu hüsrani gitgide bir hesaplaşmaya döner. Bu iç hesaplaşmayı netleştirmek adına, biraz suçluluk ile karışık öz kıyıcılığa başlar. Benliğinin derinlerinden gelen ve bir takım iyileştirilmemiş yaraların bıraktıkları ile beslenen hor görücü, katı, tavizsiz ve yıkıcı bir iç ses ile bocalar...

Benliğinden gelen rasyonel akıl ile kendi sandığı bu zalim iç ses, gerçekten Yeşilçam filmlerindeki şu sahneleri andırır.

Fotoğrafını duvara asmış ve tüm suçlayıcı yıkıcı okları kendine atar. Üstelik "Yapma, yapamazsın, suçlusun, haksızsın, değersizsin, önemsizsin." diyen o yıkıcı iç sesin doğruluğu ve haklılığından hiç şüphe duymadan fırlatır okları benliğine. Oysa bilmez ki insan denen varlık 'hata yapmamakla değil, arınmakla mükellef'.

Heveslerimizi kıran, gücümüzü emen, bizi karamsarlığa iten o yıkıcı iç sesin karşısında konuşan sesi belki de hiç duymadan o kıyıcı ses ne dediyse yapıyoruz. Amacımız hayat boyu hiç durmadan konuşan ve çoğu zaman tek doğru kabul edilen bu iç sesin kalemini kırmak olmalı. Zira bunu başaramadığında insan, kendinden başlayan bu kıyıcılığı bir viral enfeksiyon gibi bulaştırıyor çevresine, üstelik en yakınlarından başlayarak yapıyor bunu.. kendi içindeki suçluluk duygusu, kendine öfkesi öyle baş edilemez bir noktaya geliyor ve bu yükü başkalarını suçlayarak dökmeye hafifletmeye çalışıyor. Toplumsal bir salgın haline gelen "suçlama, yargılama" öyle bir hal alıyor ki en nihayetinde sorumluluklarını yerine getiremez oluyor insan. Çünkü bir diğerini ya da toplumu suçlamak kendini aklamamanın, sorumluluklardan kaçmanın en sinsi yolu! O vakit kendimizden başlamak gerekir. Zira kendi yaralarıyla yüzleşebildiği ölçüde sorumluluk alır, dönüşüm için adım atar! İşte o zaman Sorunlar karşısında etkisiz kalmak yerine, ufak da olsa sorunu çözme yönünde aksiyoner tutum içine girebilir.

Toplumsal bir salgın haline gelen "suçlama, yargılama" öyle bir hal alıyor ki en nihayetinde sorumluluklarını yerine getiremez oluyor insan. **Çünkü bir diğerini ya da toplumu suçlamak kendini aklamamanın, sorumluluklardan kaçmanın en sinsi yolu! O vakit kendimizden başlamak gerekir.**

İLETİŞİM VE TEKNOLOJİ FELSEFECİSİ SAİD ERCAN:

GENÇLER HAYATI KUŞATAN BİR İSLAM İSTİYOR

GENÇLER İDEOLOJİ YORGUNU, İSLAM'I ÖĞRENMEDEN ÖNCE MODA OLAN İNANÇLARA BAKIYOR. AGNOSTİK OLMAK İSTİYOR DEİST OLMAK İSTİYOR. CUMA GÜNÜNE, BAYRAMLARA SIKIŞMIŞ BİR GELENEKSEL İNANÇ VAR MAALESEF. HAYATI KUŞATAN BİR İSLAM OLDUĞU ZAMAN ÇOCUK ONU HAYATINA AKTARMAK İSTİYOR AMA HATIRLANAN İSLAM OLDUĞUNDA ÇOCUK BUNU KABUL ETMİYOR.

|| RÖPORTAJ: ZEHRA GÜVELİ ||

Said Ercan. Dijital dünyada uyuyanları uyandıran bir isim. Paylaşımları kimileri için takdire şayan, kimileri için gerçek dışı... Anlattıklarını milyonlar takip ediyor. Dijital dünyayı büyük çerçeveden bize anlatıyor. Hikayesi bizde. Anadolu'nun evladı. Kendi deyimiyle inşaat işçisi Mustafa'nın oğlu. Hiç bitmesin istediğimiz bir söyleşi yaptık Said Hocayla. Sonrası mı? Okucağınız satırlarda.

Hocam, çocuklarımızı dijital dünya büyütüyor. Ebeveynler ise sü-

reci yalnızca seyrediyor. Ebeveynlerin sponsor, dijital dünyanın dost, arkadaş olduğu bir zamanda bizi neler bekliyor?

Dijital dünya hayatımızın her şeyini değiştirdiği gibi çocuk yetiştirmeyi ve ebeveynliği de değiştiriyor. Biz dijital ile çocuk büyütme ucuz bakıcı diyoruz. Yani evet tableti verirsin, telefonu verirsin ucuz bakıcıya yetiştirirsin çocuğu ve çocuk da vefakar olur. Peki kime karşı vefakar olur? Kendisini yetiştiren dijitale karşı vefakar olur. Dijital dünya ve

anne babası arasında tercih yapması gerektiğinde tercihi dijitalden yana yapar. Onun bütün alışkanlıkları ve geçmişe dönük yaptığı çalışmalar dijital üzerindedir. İlk 3 yaşa kadar sıfır ekran politikasını önemseyerek çocukları yetiştirmek önceliğimiz olmalı. Dijital araç ve gereçlerin kullanımında anne ve babaların bilinçlenmesi çocukların hem mecburi kullanımını hem alternatifsiz bırakılmamasını önler. Maalesef anne ya da babanın dijital bağımlı olması büyük bir sorun. Çocuklar bizim dijital izlerimizi takip ediyor.

ÇOCUKLAR KENDİLERİNİ ÇOK FAZLA YANLIZ HİSSEDİYORLAR VE KİMLİK KARMAŞASI İÇERİSİNDELER. ORADAKİ O FAN GRUPLARININ BİRLİKTELİĞİ ONLARI DEĞERLİ HİSSETTİRİYOR.

LİSANSLI ÜRÜNLER ALIYORLAR VE KAPİTALİZM ONLARA YÜKSELME, AİDİYET DUYUSUNU TATTIRIYOR. KENDİLERİNİ ONLAR GİBİ HİSSEDİYORLAR. BAZI AİLELER ODASINDA K-POPLA İLGİLENEN ÇOCUKLARI ÜZERLERİNDEN ATIYOR. AİLELER ÇOCUKLARINA VAKİT AYIRMİYOR, İLGİLENMİYOR, ÇOCUKLARIN HOBİ GELİŞTİRMESİNE OLANAK SAĞLAMİYOR.

Yani dijital dünyayı kullanırken ölçülü ve dengeliyse çocuk da böyle olacaktır. Ama biz ölçüyü kaçıırırsak, sigara meselesinde olduğu gibi baba sigara içip bir yandan oğlum biz buna bulaştık, sen içme diyorsa etkili olmaz. Bir çocuğa ben dijital dünyadan saatlerce başımı kaldıramıyorum, sakın sen kullanma diyemezsiniz. Çocuk için etkili olmaz, burda en etkili yöntem ölçülü düzenli ve ailecek bir politika belirlenmesidir.

Özellikle dindar ailelerin çocukları K-Pop hayranı. K-Pop bağımlılığı neden kaynaklanıyor?

Çocuklar kendilerini çok fazla yalnız hissediyorlar ve kimlik karmaşası içerisindedir. Oradaki o fan gruplarının birlikteliği onları değerli hissettiriyor. Lisanslı ürünler alıyorlar ve kapitalizm onlara yükselme, aidiyet duygusunu tattırıyor. Kendilerini onlar gibi hissediyorlar. Bazı aileler odasında k-popla ilgilenen çocukları üzerlerinden atıyor. Aileler çocuklarına vakit ayırmıyor, ilgilenmiyor, çocukların hobi geliştirmesine olanak sağlamıyor. K-popa sığınan çocuklarına bir bakıma müsaade ediyor. Sonuçta bu bir müzik grubu diyor. Doğudan ya da batıdan

gelen bir müzik grubu fark etmiyor. Maalesef bu projenin içerisinde özellikle cinsiyet sorunları çok fazla. Bağımlılık bu işin merkezinde. Öte yandan kapitalizm var. Sekülerizmin den tutun da singularity felsefesine kadar çocuklarımızın bu dünyadan kopmasını sağlan bir yapı var. Bugün muhafazakar ailelerin çok fazla izlediği bir kanalda çok fazla Kore dizisi yayınlanmış, Kore evlere böyle bir sempatiyle girmiş. Öte yandan imam hatipli kızlar arasında çok yaygınlaşmış bu diziler, müzikler, gruplar.

Dijital dünyada seçici olmak, doğru bilgiyi rafinelere geçirmek çok zor. Hepimizin akli karışık. Küçük ve büyük hikayemizde doğru olana nasıl kavuşacağız?

Çözüm 'double click'. Double check dediğimiz tekrar doğrulama, 2 kez doğrulama. Bence iki kez de yetmiyor artık güvenilir kaynaklara başvurmak önemli özellikle burada Devletin, Anadolu Ajansı gibi kurumları, güvenilir ve sorumluluk sahibi medyaçılar gazeteciler ünlüler gibi sorumluluk sahibi hesaplara güvenmek lazım. Sosyal medyada önce 'like' alacağım diye denetlenmemiş haberin paylaşılması çok

fazla oluyor. Web sitelerinde tıklanma uğruna yalan haberin çok fazla yapıldığını görüyoruz. Bir doğrulama yok bunun için de çok fazla doğrulama sayfası ortaya çıktı tabii 'deepfake' derin Sahtelik teknolojisi ile beraber sahte videolar, sahte görseller çok fazla yayılmaya başladı. Bizi dijitalde zor günler bekliyor. Düşünün her 58 saniyede bir dünyadaki bilgi internet ortamında ikiye katlanıyor. Böylesi bir ortamda doğruya ulaşmak doğruyu arayıp bulmak çok çok zor referans sayfaları takip etmek mümkün merteye gerçek hayattan bağı koparmamak kitaplardan bağı koparmamak önemli hale geliyor ve tabii ki her habere tırnak içerisinde atlamamak paylaşmadan önce kontrol etmek mavi tık gibi gerçek kişilere belli sayfalara bakmak referans sayfaları takip etmek bakmak Dijital medya okuryazarlığı ile ilgili dijital arka planda bilinçli ebeveyn olmak, bilinçli sosyal medya ve internet tüketicisi olmak önemli hale geliyor.

Pandemi sonrası eve kapanan dünya, robotlar, sosyal medya muhalefetleri, şirket devletleri. Müslümanlar hepsi ile aynı anda nasıl mücadele edecek? Umudunuzun kırıldığı oluyor mu?

Küresel aklın yönettiği yapay zekayla, küresel aklın pandemi döneminde devreye soktuğu bazı uygulamalarla insanlık çok ciddi anlamda bir dijital dönüşüm geçirdi. Sosyal medya kullanıcısı 2 yıldır rekor bir artışla 1 milyar arttı. Türkiye'de ise toplam artış 20 milyon civarında. Türkiye'de 20 milyon kişi trafiğe çıkmış desem, ehliyet almış desem trafiğe çıkmaya çekinirsiniz. Ama 20 milyon insan dijital dünyaya katıldı işte. Siber zorbalıklar arttı, dijital hatalar arttı, dijital dolandırıcılar, dijital kumar, müstehcen içerikler maalesef çok fazla hiç olmadığı kadar arttı. 13 yaşından sonra sosyal medya hesabı açılması lazım. Cem Yılmaz'ın çocuğunun doğmadan önce 14.000 takipçisi vardı. Çocuklar doğmadan sosyal medya hesapları açıyorlar.

Dünyada bir trend var büyük teknoloji şirketlerinde çalışanların çocukları, şirket sahiplerinin çocukları ekran kullanımı konusunda kısıtlanıyor. Çünkü ekrana maruz kalmanın radyasyon etkisi var. Pandemi milat oldu aslında. Yeni yaşam tarzında 40 yaş üstü zorlanıyor. Gençler işe gelmek yerine online çalışmayı tercih ediyor. Şirketler devletleri araya sokmadan hem vergi anlamında hem kanun anlamında istedikleri şekilde datalara ulaşabiliyor. Hatta devletleri önlerinde engel olarak görmeye başladılar. Küresel şirketler yapay zeka ile dünya yönetecek bir sistem için çalışıyor. İnsanı da bir nesneye dönüştürdüler. 50 milyar cihaz birbirine bağlı olduğu bir network ağı var, insan da bunun bir parçası. Endişelenmemek zor.

Hocam Allah'a inanmayan çocuklarımız, gençlerimiz var maalesef. sizin de onlarla yakından ilgilendiğinizi biliyoruz. Çocuk ilk kırılmayı nerede yaşıyor?

Çocuğun 2 yaşına kadar ailesiyle geçirdiği süre, ebeveyn ilişkisi, güvenli alan uzun vadede Allah'a inanma ve güvenme noktasında çok önemli. Türkiye'nin yaklaşık 18,5 saatlik bir dijital kullanımı var bir medya ve bu anlamda medya kullanımı var. Tüm kullanımları kapsıyor bu saat aralığı; müzik, sosyal medya, televizyon... Günümüzde insan kendine vakit ayıramıyor. Eşine, çocuğuna vakit ayırmak zor. İkinci bir çocuk sahibi olmayı istemiyor insanlar. Vakitsizlik ortamında çocuk biraz daha iki anne babanın arasında maalesef telefonu kendisine bir rakip olarak görüyor. Boşanma oranları da çok yükseldi, çocuk tek ebeveyn ile yaşıyor. Diğer ebeveyni belirli dönemlerde görse bile sağlıklı bir aile ortamında yetişmiyor, bu kadar karmaşık bir ortamda ona yanında dua edecek birisini bulamıyor Allah'ı anlatacak birisini bulamıyor. Gençlerin lügatinde ölüm yok, inançla yüzleşmek yok. Allah'a yöneltecek vesileler az.

PANDEMİ MİLAT OLDU ASLINDA. YENİ YAŞAM TARZINDA 40 YAŞ ÜSTÜ ZORLANIYOR. GENÇLER İŞE GELMEK YERİNE ONLINE ÇALIŞMAYI TERCİH EDİYOR. ŞİRKETLER DEVLETLERİ ARAYA SOKMADAN HEM VERGİ ANLAMINDA HEM KANUN ANLAMINDA İSTEDİKLERİ ŞEKİLDE DATALARA ULAŞABİLİYOR. HATTA DEVLETLERİ ÖNLERİNDE ENGEL OLARAK GÖRMeye BAŞLADILAR. KÜRESEL ŞİRKETLER YAPAY ZEKA İLE DÜNYA YÖNETECEK BİR SİSTEM İÇİN ÇALIŞIYOR. İNSANI DA BİR NESNEYE DÖNÜŞTÜRDÜLER.

GEÇEN BİRİSİ
BANA YAZIYOR "HOCAM,
BEN GOOGLE'A YAZDIM İŞTE
EKMEĞE BASMAK GÜNAH
MI? DİYE. "GOOGLE'DA
ÖYLE BİR ŞEY YAZMIYOR."
DİYOR. EKMEĞE SAYGIYI,
NİMETE SAYGIYI, YENİLEN
ŞEYE SAYGIYI GOOGLE'DA
ÖĞRENMEDİK. BİZ BUNU
ANADOLU İRFANINININ
İÇERİSİNDE ÖĞRENDİK.
BİZDE SU BİLE BOŞA
AKITILMAZ.

FOTOĞRAFLAR: SENA TUBA ÇELİK

Gençler ideoloji yorgunu, İslam'ı öğrenmeden önce moda olan inançlara bakıyor. Agnostik olmak istiyor deist olmak istiyor. Cuma gününe, bayramlara sıkışmış bir geleneksel inanç var maalesef. Hayatı kuşatan bir İslam olduğu zaman çocuk onu hayatına aktarmak istiyor ama hatırlanan İslam olduğunda çocuk bunu kabul etmiyor. Toplumsal gereklilik olarak yaptığı şeyleri kabul etmek istemiyor ve bu aslında onların dürüst olmasından kaynaklanıyor. Tamamen öğrenmek istiyor, öğrenemediği zaman da yarım bildiği şeyi kabul etmek istemiyor. Aslında gençler kazanırsa çok sağlam bir kitle ortaya çıkacak fakat kimsenin onlarla ilgilenecek vakti yok maalesef.

Yiyecek, içecek sektöründe görsellik her şey artık. En son bir reklamda pastalar topuklu ayakkabıyla eziliyordu. Buna tepki gösterdiniz. Herşeyin bu kadar çabuk tüketilebilir olması sizi korkutuyor. Bereket kalmadı. kalabalıklar bunu şov, sanat görsel olarak savunuyor. Bu konulara değindiğinizde alacağınız tepki sizi düşündürüyor mu?

Sosyal medyada yaklaşık 55 milyon takipçisi olan, dünyaca ünlü bir küresel marka kek, meyve ya da pasta gibi gıdaları topukla onu ezerek bir video yayınladı. Bu video 5 milyona yakın izlendi. Tabi biz buna tepki gösterdik yani haddini bilmesi gerektiğini söyledik. Çünkü bizim toplumumuzda dünyada da böyledir. Altına yazılan İngilizce yorumlara da baktım, orada da tepkiler çok fazlaydı. Dünyanın gıda problemi yaşaması ayrı bir konu. Dünyada ekmeğe karşı, nimete karşı çok ciddi bir saygı vardır. Çünkü dünya çok zor zamanlardan geçti, buğday çok önemlidir. Buğday, medeniyet demektir. Siz oradaki nimet kavramını İngilizceye nasıl çevireceksiniz? Bereket kavramını nasıl çevireceksiniz? Biz çocukluğumuzda ekmeği 3 defa öpüp başımıza koyardık. Geçen birisi bana yazıyor "Hocam,

ben Google'a yazdım işte ekmeğe basmak günah mı? diye. "Google'da öyle bir şey yazmıyor." diyor. Ekmeğe saygıyı, nimete saygıyı, yenilen şeye saygıyı Google'da öğrenmedik. Biz bunu Anadolu irfanınının içerisinde öğrendik. Bizde su bile boşa akıtılmaz. Firma yaklaşık 2 saat sonra reklamı kaldırdı. Küresel firmalar dünyada böceğin yenilmesinin izni veriyor. Avrupa daha bu ismi yeni verdi. İnsanları böceğe yönlendiriyorlar. Büyükbaş hayvanların ölmesi gerektiğini söylüyorlar. Doğayla olan ilişkimiz koptu. Düşünün bir köylü kendi kaymağını getiriyor, tereyağını getiriyor, satıyor üç harfli marketten gofret alıyor ve köyüne geri dönüyor yani. Böylesi bir ortamda her şey aşındı. Anadolu'da yani zeytin merkezinde zeytin ağacı merkezinde sofralardan kaldırıldı zeytinyağı. Artık organik gıdalar ve doğal gıdalar çok pahalı, ulaşılması zor. Gıdayla ilgili çalışmaların yapılması gerekli insanların bilinçlendirilmesi gerekli.

Bir de şu yeniden başlama modası var. Herkes hayata yeniden başlıyor. Ayrılıklar, sorumluluk almamalar... Hikaye derin. İnsan ne zaman yeniden başlar?

Bazen sosyal medyaya baktığım zaman herhalde diyorum bir ben normal kaldım. Özellikle yazarlar, bilinçaltı yıkayan kişiler yok her şeyi sıfırıyoruz, yok evrene mesaj gönderiyoruz, yok evrenden mesaj alıyoruz diye paylaşımlar yapıyor. Allah'ın aşkına yani o yogalar, moga-lar, insanlar ne oldu? Allah yeniden başlayanların yardımcısıdır diyor sevgili Tarık Tufan. Neye yeniden başlamak ya da neyi bitirip neye başlamak? Tövbe yeniden başlamak bizim inancımızda. Nasuh tövbesi falan deriz. Yeniden başlamalara can kurban ama yeniden başlama adı altında sırf moda şeyler yapıp köklerinle bağını koparıyorsan, yeniden başlamak adına iletişimi azaltıyorsan, 15 yaşında 'hayvanları daha çok sevdim insanları tanıdıktan sonra' gibi sosyal medya mesajların varsa orada bir sorun var demektir.

Demek ki hiç yaşayamayacaksın. Yeniden başlayacağım diye artist işler peşine düşüp, gerçekten kopup dünyadan kopup, farklı bir yöne doğru gidiyorsa batıdan ithal edilmiş böyle spiritüel dediğimiz noktaya doğru gidiyorsa burada insan kendi ile kavgalı hale gelir. Ben üretelerin ve yeniden başlarken sevdiği şeylerin peşinde bir ideal uğrunda koşanların, daha doğru bir yolda olduklarını düşünüyorum.

Son olarak dijital medya üzerine çalışma yapanlara ne tavsiye edersiniz?

Dijital medya bir sektöre ve bir işe dönüştü yani çok büyük bir sektör artık. Dijital medya uzmanlığı, sosyal medya uzmanlığı, arama motoru uzmanlığı, e-ticaret uzmanlığı çok fazla uzmanlıklara bölündü ve açık da bir sektör bu hizmet sektörü. Bu alanda çalışmak isteyenler kendilerine iş ortamı bulabilirler. Ben bu alanda bir blok kurdum kendime, o bloktan dünyayı takip

ettim. Türkiye'deki haberleri takip ettim, firmaları takip ettim. Böylece yorum ve analiz yapma yeteneğiniz de geliyor zamanla. Bir zamanlar beni bir Ana Haber bültenine davet etmişlerdi, spiker şunu itiraf etti "Said Bey biz sizden başkasını çıkartmak istedik ama Google'a ne yazdıysak siz karşımıza çıktınız" demişti. Ben bir dijital medyacı olarak kendi alanımla ilgili hiç konuşmasam sadece gıda sektörü ile ilgili konuşsam bir süre sonra gıdacıya dönüşürüm. Yani ne konuşuyorsan odur, arkadaşların kimse sen onların ortalamasıdır. Gündemi takip etmek önemli. Sertifika programlarını tavsiye ederim. 5 yılda geleceğiniz yere iyi bir eğitimle bir yılda gelebilirsiniz. Dijitalde ücretsiz eğitimler var, ücretsiz videolar. Eğer niyetimiz işte bir dijital pazarlama ise dijital pazarlamayı nasıl yapabiliriz düşüncesi üzerine kafa yormak, konuşmak, üretmek, deneme yapmak önemli. Hata yapmaktan korkmamak lazım.

TÖVBE YENİDEN BAŞLAMAKTIR BİZİM İNANCIMIZDA. NASUH TÖVBESİ FALAN DERİZ. YENİDEN BAŞLAMALARA CAN KURBAN AMA YENİDEN BAŞLAMA ADI ALTINDA SIFR MODA ŞEYLER YAPIP KÖKLERİNLE BAÇINI KOPARIYORSAN, YENİDEN BAŞLAMAK ADINA İLETİŞİMİ AZALTIYORSAN, 15 YAŞINDA 'HAYVANLARI DAHA ÇOK SEVDİM İNSANLARI TANIDIKTAN SONRA' GİBİ SOSYAL MEDYA MESAJLARIN VARSA ORADA BİR SORUN VAR DEMEKTİR.

DEMEK Kİ HİÇ YAŞAYAMAYACAĞSIN.

Hocam deprem sonrasında halkın tek yürek olmasını gelecek günler açısından nasıl yorumluyorsunuz?

6 Şubat Kahramanmaraş merkezde depremle beraber şunu bir kez daha gördük. Bizim halkımız inanılmaz bir dayanışma ve yardımlaşma içerisinde hareket ediyor. Sivil toplumun her kesimi, bireysel insanlar. Hatta şunu bile söylüyorlar; "Adıyaman'daydım ben, Şanlıurfa'dan insanlar yürüyerek yardıma geldiler" diyorlar. Çünkü yollarda kapanmıştı biliyorsunuz. Benzin sıkıntısı da vardı. En çok dayanışma alanında gördüğümüz dikkatimizi çeken şeylerden bir tanesi de, yardım verilen insanlar; 'Lütfen başkasına verin bizim var, lütfen başka insanlara yardıma muhtaçlara verin' diyorlardı. Velhasıl bu manada çok inanılmaz bir yardım faaliyeti yürütüldü, hala yürütülmeye devam ediyor. Düşünün depremin ilk günlerinde su ve ekmek resmen fazla gelmeye başlamıştı. Yani 14 milyon insanın su ve ekmek ihtiyacı neredeyse giderilmişti. Onun dışında kıyafet yardımı da çoktu. İnanılmaz bir soğuk olmasına rağmen kıyafet

dağları oluşmuştu neredeyse ve insanların istediği kıyafeti seçip giyebilme şansı vardı. Bu manada birlik olma noktasında, Türkiye'nin 'Tek Yürek' olması noktasında çok ciddi bir katkı sağlandı. Daha sonra gelen maddi yardımlar ve diğer yardımlarla beraber Türkiye'ye sivil toplum anlamında devlet ve halk millet işbirliği anlamında çok ciddi bir sınav verdi. Almanya büyüklüğünde, İtalya, İngiltere büyüklüğünde bir alanı etkileyen depremden çok kısa sürede beraberce kenetlenerek sorunların bir bir aşıldığını gördük ve hakikaten bir dayanışma destanı diyebiliriz buna.

Depremde sosyal medyanın bu kadar manipülatif olması nasıl önlenbilirdi?

Sosyal medyada hiç olmadığı kadar manipülatif içerikler vardı, dezenformasyon içerikler vardı. Hâlâ da var çok fazla. Bunlar işte 5 günde Adıyaman'da çalışmalar durdu, enkaz temizlenecek dediler ki, aynı Adıyaman'dan 11 günde bile canlı çıktı çok fazla dezenformasyon vardı. İşte öte yandan, 'tekrar büyük bir deprem olacak', 'akşam 7'de büyük bir deprem olacak', '2 gün sonra

EN ÇOK DAYANIŞMA ALANINDA GÖRDÜĞÜMÜZ DİKKATİMİZİ ÇEKEN ŞEYLERDEN BİR TANESİ DE, YARDIM VERİLEN İNSANLAR; 'LÜTFEN BAŞKASINA VERİN BİZİM VAR, LÜTFEN BAŞKA İNSANLARA YARDIMA MUHTAÇLARA VERİN' DİYORLARDI. VELHASIL BU MANADA ÇOK İNANILMAZ BİR YARDIM FAALİYETİ YÜRÜTÜLDÜ, HALA YÜRÜTÜLMEME DEVAM EDİYOR.

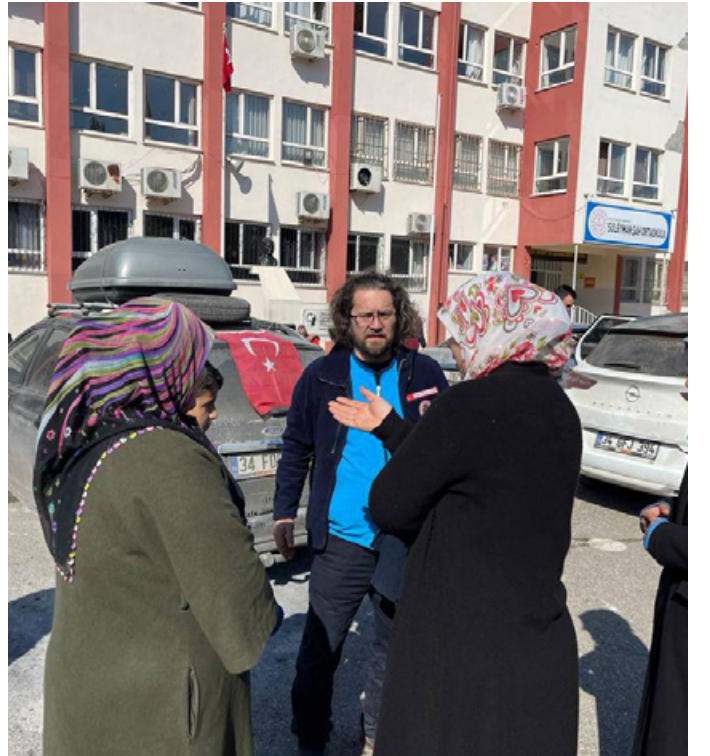
olacak, 'İstanbul'da olacak' diye diye, yok işgaller olacak, yok şöyle olacak diyerek insanlar çok fazla manipülatif bilgi ile karşı karşıya kaldılar ve bu panik havası sahada ciddi anlamda insanları tedirgin etti. Ve şehirleri hızlıca boşalttılar. Belki giderken eşyalarını bile alamadılar ve belki de orada kalıp yardımcı olacakları onu bile yapamadılar. İnsanlar o şehirlerden hızlıca kaçtılar. Biz Sosyal Medya Derneği olarak tarafsız teyit diye bir sayfa kurduk. Bu tarafsız teyit sayfasını da şu anda arkadaşlarımız yönetiyor. Yaklaşık 100.000 takipçiye ulaştı kısa bir süre içerisinde. Bundan sonra dezenformasyon ve bilgi kirliliği çok fazla artacak. Bunun için devletin kurumlarına, güvenilir insanlarla sanatçılara, güvenilir devlet adamlarına, medyalılara bakmak lazım. Hemen her şeyi paylaşmamak lazım, okuduğun şeyi bir denetlemek lazım. En azından Google'a sormak lazım. Bu Double çek dediğimiz ikili doğrulama sistemiyle hareket edersek dezenformasyona uğramayız. Öte yandan dolandırıcılar çok fazla arttı. Bu gibi durumlarda dijital medya okuryazarlığı çok önemli. Burada

da bir kriz ve kaos dönemi. Bunu kullanmak isteyen insanlar, fırsata çevirmek isteyenler her zaman olacaktır. Her felaketten sonra olacaktır. Bu noktada insanları aklı selim olmaya davet ediyoruz.

Hocam depremin ilk gününden itibaren bölgedeydiniz bize depremsürecine dair gözlemlerinizi anlatabilir misiniz ?

Depremden sonra ilk 3 gün önce Elbistan'a arkasından Maraş'a ve en sonunda da Adıyaman'a gittim. Tabii orada duyuyoruz işte şurası daha kötü, burası daha kötü. Medyada duyurulmaya da ihtiyacı vardı. Adıyaman bu manada diğer illere göre öne çıkmayan bir ildi. Sonra oradan gelen arkadaşlarımızın bilgileri Adıyaman'a da el atmamız gerektiği yönünde oldu ve ben Adıyaman'ı en azından Medyada gündeme getirmek için oraya doğru yöneldim. Ve hakikaten çok uzun süre Adıyaman'da kaldım. Bir kere çok soğuktu saha. İnsanlara şapka eldiven gibi eşyaların dağıtım noktasına destek olduk. Kolilerin dağıtımında, köylere götürülmesi noktasında destek olduk.

BUNDAN SONRA DEZENFORMASYON VE BİLGİ KİRLİLİĞİ ÇOK FAZLA ARTACAK. BUNUN İÇİN DEVLETİN KURUMLARINA, GÜVENİLİR İNSANLARLA SANATÇILARA, GÜVENİLİR DEVLET ADAMLARINA, MEDYACILARA BAKMAK LAZIM. HEMEN HER ŞEYİ PAYLAŞMAMAK LAZIM, OKUDUĞUN ŞEYİ BİR DENETLEMELİK LAZIM. EN AZINDAN GOOGLE'A SORMAK LAZIM. BU DOUBLE ÇEK DEDIĞİMİZ İKİLİ DOĞRULAMA SİSTEMİYLE HAREKET EDERSEK DEZENFORMASYONA UĞRAMAYIZ.

DEPREMİN
O ANLARINDA ORADA
OLMAK HALKLA BERABER
OLMAK ÇOCUKLARLA
SOHBET ETMEK İNSANLARLA
SOHBET ETMEK NABZINI
TUTMAK ÇOK KIYMETLİYDİ,
ÇOK ÖNEMLİYDİ.
YARDIM KOORDİNASYON
MERKEZİNDE DE ELİMİZDEN
GELEN DESTEĞİ VERDİK YANI
EKSİK OLANLARI DUYURDUK.
İNSANLARA BÖLGEYE NE
GİTMESİ LAZIM DİYE.

Sonra enkazdan canlı çıkarken oradaydık. Birkaç tane canlı çıkartılmasına şahit olduk. Öte yandan yurt dışından gelen Vietnam arama kurtarma ekibine çevirmenlik yaptım. O süre zarfında sivil toplum örgütlerini gezdim. Onların eksikleri noktasında ve sonra da enkazdan duyurulması noktasında, bazen enkazların yönetilmesi ve duyurulmasını noktasında destek sağladım. Elimizden ne geliyorsa yaptık. Tabii ki sahada birçok kurumumuz beraber el birliğiyle çalışıyordu. Onların faaliyetlerini de yerinde görme imkanımız oldu. Deprem o anlarında orada olmak halkla beraber olmak çocuklarla sohbet etmek insanlarla sohbet etmek nabzını tutmak çok kıymetliydi, çok önemliydi. Yardım koordinasyon merkezinde de elimizden gelen desteği verdik yani eksik olanları duyurduk. İnsanlara bölgeye ne gitmesi lazım diye. Mesela su ve ekmek vardı bölgede ama iç çamaşırı sıkıntısı vardı. Tuvalet mobil tuvalet sıkıntısı vardı, çadır sıkıntısı vardı. Bu gibi eksik maddeleri dile getirdik. Öte yandan Adıyaman

çok büyük bir şehir. Sonuç itibariyle bir başından biri başına çok ciddi hasarlar görmüş. Orada insanlarla sohbet ettik insanların görüşlerine bir şekilde destek olmaya çalıştık. Dediğim gibi Medya tarafında da duyulmasına katkı sağladık. Çünkü Adıyaman'a gelmeniz için sizin Pazarcık'tan Gölbaşı'nı, Elbistan'dan geçmeniz lazım. Biraz daha uç bir noktaya doğru gittiği için birçok yardım öncesinde duruyordu, Adıyaman'a gitmiyordu. Çok şükür bu medya duyurularımızdan sonra Adıyaman'daki desteğinde arttığını gördük. Tabii halk da çok ciddi bir dayanışma vardı. Sıcak çorbalar dağıtılıyordu, sıcak çaylar dağıtılıyordu, Dayanışmanın yüksek olduğu bir zaman zemini orada görmüş olduk. Ama tabii en büyük şey, işte o çaresizlik hissi. İnsan kendine dersler çıkarıyor. Ben de orada o çaresizliği çok yaşadım kendi adıma. İsteddiğimiz kadar durumumuz iyi olsun, istediğimiz kadar güçlü olalım, istediğimiz kadar elimizden ne geliyorsa gelsin, deprem çaresizliği çok başka bir şey. Yeniden böyle sorgulama, maddi dünyadan

manevi dünyaya dönüşünde bir kapı olduğunu düşünüyorum ben bu tür depremlerin. En azından orada sahada gördüğüm oydu. Yani zihinsel olarak kendimde çok ciddi ibretler ve dersler çıkarttım diyebilirim.

Hocam deprem Yapay bir deprem mi ? Suni deprem üretilebilir mi?

Depremi yapay deprem ya da suni deprem olması noktasında Tabii ki deprem öncesinde benim çok fazla uyarım oldu. Harp teknolojisi, patlatma ile ilgili teknolojiler, şunlar, bunlar birçok şey konuşulabilir. Şimdi burada suni deprem olabileceğine dair birçok veri elimizde var. Fakat ben deprem zamanında da şunu söyledim, şu an bunları konuşmak için erken. Şu anda insanlarımız vefat etmişler. Geride kalan insanların birçok problemleri var, deprem zedelerin çok ciddi problemleri var. Onların çözülmesi onlara yardımcı olunması noktasında elimizden geleni yapıyor olmamız lazım bu manada. Ben şu anda önceliğimizin bu olmasını düşünüyorum ama ilerleyen noktalarda İnşallah. Bu

konu gündeme geldiği zaman tabii. Evet burada bir suni deprem yapay deprem olabilir fakat fay hattının gergin olması belli bir şey zaten. Bu fay hattının, kazanan ata oynamak diye bir tabir vardır ya zaten bu deprem olacaktır, örnek veriyorum belki zamanı biraz öne çekilmiş olabilir, belki şiddeti biraz arttırılmış olabilir. Bunlar hep mümkün dahilinde. Bunu bilim insanları da söylüyorlar. Çok zor değil artık suni depremleri tetiklemek. Deprem oluşturmak belki zor ama tetiklemek çok zor değil. Belki burada bir tetiklenme olmuş olabilir dediğim gibi. Bunu detaylarıyla beraber depremden sonra paylaşırız. Şu anda ardı ardına 2 deprem bazılarında göre 3 deprem yaşadık. O henüz daha netleşmedi ama 3 büyük deprem olduğu söyleniyor. Çok fazla artçı var. İnsanlarımız zarar gördüler. Şu anda insanların bunun suni olup olmamasından ziyade hayatlarını nasıl kolaylaştırabiliriz. Devletimize milletimize nasıl yardımcı olabiliriz. Bunu gündem etmemiz lazım. O açıdan ben kendi ajandamda bunu daha sonra konuşmamızın gerektiğini düşünüyorum.

BURADA SUNİ DEPREM OLABİLECEĞİNE DAİR BİRÇOK VERİ ELİMİZDE VAR. FAKAT BEN DEPREM ZAMANINDA DA ŞUNU SÖyledİM, ŞU AN BUNLARI KONUŞMAK İÇİN ERKEN. ŞU ANDA İNSANLARIMIZ VEFAT ETMİŞLER. GERİDE KALAN İNSANLARIN BİRÇOK PROBLEMLERİ VAR, DEPREM ZEDELERİN ÇOK CİDDİ PROBLEMLERİ VAR. ONLARIN ÇÖZÜLMESİ ONLARA YARDIMCI OLUNMASI NOKTASINDA ELİMİZDEN GELENİ YAPIYOR OLMAMIZ LAZIM

YAVAŞLA

Toplumca kullan-at ilkesini benimsemiş durumdayız. Su gibi akmayı, akıntıya karşı koymadan hızla ilerlemeyi düstur edindik kendimize. Tüm sınırları aşarak yaşıyoruz, sonsuzluğu bariz bir biçimde aforoz ederek. Fani yaşamımız içinde sonsuzluğun sunacağı ne varsa tüketiyoruz. Mezar taşlarının ihtişamsız hayatına sunmak için olsa gerek durmadan tüketişimiz.

FATMA AKGÜN

Şehir hızla kayıyor gözlerimizden. Durup dinlenmeye, anlamaya, özümsemeye vakit bulamadan. Dökülüyoruz yaşımıza takılan çakıl taşlarında. Nefes almanın bolculuğu yakıyor genzimizi. Yeni bir şeye tam adapte olacakken, gülüşümüz oturacakken yüzümüze, eskidiğine şahit oluyoruz. Her şeyin şahidiyiz ama ne davalısı ne de davacısıyız. An geçince şahitliğimiz bile yalan oluyor. Toplumca kullan-at ilkesini benimsemiş durumdayız. Su gibi akmayı, akıntıya karşı koymadan hızla ilerlemeyi düstur edindik kendimize. Tüm sınırları aşarak yaşıyoruz, sonsuzluğu bariz bir biçimde aforoz ederek. Fani yaşamımız içinde sonsuzluğun sunacağı ne varsa tüketiyoruz. Mezar taşlarının ihtişamsız hayatına sunmak için olsa gerek durmadan tüketişimiz.

Oysa çok değil, bir nefeslik

dinlenince kadar önceden hız ve haz çağının debdebesinin uzağında, nimetlerin şükrünü eda eden insanlar vardı. Henüz makineleri efendi edinmemişlerdi. Çiçeklere dokunan, hayvanları okşayan, insanları selama duran hatırşinas insanlar.

Şefkat dolu ellerini toprağı uzattığında toprağı binbir çeşit nebatatla donatan, gözleriyle baktığında şerha şerha çağlayan, seslerinde, nefeslerinde, gülüşlerinde samimi olan, sadeliğin getirdiğı şifaya inanan. Umuda güneş tutan. Komşunun kapısında oturup, çay aldatmaz deyip birlikte çayı yudumlayan insanlar. Birbirlerini gözleyen ve özleyen. İnsan insana şifa idi o zamanlar. Yaralarımıza merhem olacak dostlukları vardı. Bizim için ayırdığı genişletilmiş zamanları. Sofrasına bizi de ortak ettiği bir somunu, ikram edeceği bir tas ayranı vardı.

Hızla tüketiyoruz her şeyi akıllı telefonlarımız, bilgisayarımız, akıllı evlerimiz, robotlarımız içimizdeki azgın arzuları doyurmaya yetmiyor.

Tatminsizliğimiz kalıcılaşmaya başlıyor. Aldığımız her ürün elimizde değersizleşiyor.

Şimdi ise dostlardan çok uzak münzevi bir hayat yaşıyoruz. İnsanların içinde ya da dışında yalnız çoğalıyoruz. İçimizdeki kişilikler bölünüyor ve büyütüyoruz bu kişilikleri.

Dijital dünyada bir serçenin kartala dönüşmesine şahit oluyoruz. Hayranlıkla alkış tutuyoruz sahte kimliklere. Oturmduğumuz sofralara, tatmadığımız lezzetlere onay veriyoruz. Klavyenin soğukluğu damarlarımıza işliyor. Birken, bin oluyoruz. Gittiğimiz veya gitmediğimiz mekanlarda kendimizi gösterip hiç olmadığımız ve dahi olamayacağımız kişiliklere bürünüyoruz. Soğuk klavyeler işliyor ruhumuza. Ekranlarımızdan sağanak şeklinde akan baskı boyun eğdiriyor bize. Asparagas gerçekliğimiz oluyor. Hem her yerdeyiz, hem hiçbir yerde. Aidiyet duygusunu öteliyoruz.

Hızla tüketiyoruz her şeyi akıllı telefonlarımız, bilgisayarımız, akıllı

evlerimiz, robotlarımız içimizdeki azgın arzuları doyurmaya yetmiyor. Tatminsizliğimiz kalıcılaşmaya başlıyor. Aldığımız her ürün elimizde değersizleşiyor. Yeni ürünler zerk ediliyor beynimize. Tüm bilgiler elimizin altında iken data bolluğu yaşıyoruz ve bilgiyi özümseyemiyoruz. Yaşamı tüketiyoruz; aşırılıkları, abartıları, bolluğu ve müsrifliği vird ediniyoruz kendimize, artık kimseyle dost değiliz. Olsa olsa rakibiz, hacmi büyüyen evlerimizde küçülüyor kalplerimiz.

Bir göz odaya sığanlar artık sığmıyor koca mekanlara. Vakitten tasarruf edeceğini düşündüğümüz alet edevatlar bizzat kendileri köle ediyor bizi. Kimsenin bir an durmaya, bir şiir okumaya vakti yok. Herkes kendi celladına teslim etmiş zamanı.

Hız işliyor ruhumuza,
Haz işliyor ruhumuza,
Durmazsak bu ateş hepimizi yakacak. Yavaşla...

Bir His Bir düşünüşle

GÜLŞAH IRMAK

Odada buram buram mis gibi toprak kokusu. Çiçekler az önce suyuna kavuştu. Birkaç adım ötesi mutfakta tezgahta üstünde havuçlu, tarçınlı kek. Çocuklar okula götürecek. Çamaşırlar... Önce renkliler yıkanmalı. Az ilerde semaya açılan balkon camına yansıyan seherin kızılığı. Sabah oluyor..." Kimi zaman böyle çizerdin hayatın sahnelerini; kimi zaman bazı sahnelerden kaçıştı kağıda bıraktığın çizgilerin. Her şekilde çizerdin sen KADIN... Elini değdiğin her şeyde bir iz bırakmaktı maharetin. Bir his, bir düşünüşle... Bilmezdin kendini okumaktı çizmek. Ve sonra ayna olsun isterdin çizdiklerin. Belki sığınacak bir kucak oldu kendince; Belki sırtlandığın onca yüke bir liman. Şimdi bir meydan okumayla geldin. İçindeki çocuğa seslenişle, Onunla hayatı yeniden çizmek isteyişinle geldin. Öyleyse kağıtta senin kalem de ve tüm renklerle konuşabilirsin. Yol da sensin yolculuk da Çizmek bir iz, bir imzaysa... Nicelerine KADIN... Hüznün, küskünlüğün, sevincin, ümidin çizgilerinden okunurken kimilerine ilham ol; kimilerine taze dalda yeşeren umut.

KURUMSAL HAYATTA HAMİLE OLMAK

Son dönemde sağımda solumda "Sende her şeyi hamileliğe bağlıyorsun" cümlesi yankılanıyor. 2. dünya savaşı sırasında ABD'de kadın işçilerin sayısının artması için Westinghouse Electric şirketi "We can do it" sloganıyla bir kampanya yürütmüş. Ve kapitalist hayatta erkek patronların altında kadın işçiler "We can do it" sloganıyla çalışmaya başlamış. Hatta o dönemde hamile olan kadın işçiler sadece tostla beslendikleri için gebelikte folik asit kullanılması önerilmiş. Günümüze geldiğimizde ise patronların erkek, işçilerin ise kadın olduğu bir toplumda "Cinsiyet eşitliği"nin neresindeyiz? Sorusunu sormadan geçemiyorum.

Ulusal bir gazetede özel haber servisi muhabiri olarak görev yapıyorum. Geçtiğimiz yıla kadar evlenmek bir kenarda dursun çocuk yapma fikrine bile sıcak bakmıyordum. Bende o erkeklerin kurduğu kurumsal hayatta savaşıyor bir piyondum. Sakın yanlış anlamayın kimseyi aşağılamıyorum. Toplantılarda erkekleşerek konuşuyor, onlar gibi duygularımı

AYŞEMİNE
ALİOĞLU ZAFERİ

kapayıp dişiliğimi örtüyordum. Fakat bir yanım hem sevgisizliğin eksikliği hem de sürekli üreme hali içerisindeydi. Bu açığı kapamak için haftanın altı günü sabah iş başı yapıyor mesai bitimine kadar gerilip, stresi atmak için akşam Topkapı'dan Kabataş'a tramvaya binip koştur koştur yogaya gidiyordum. Cumartesi sabahları erken kalkıp, önce yoga sonrada arkadaşlarımla geziyordum. Ay sonuna aybaşımda kazandığım paranın bir lirasını dahi saklamıyordum. O boşluk kapanmıyordu... Ta ki eşimi bulana kadar. Evet doğru duydunuz eş. Hayvanlar aleminde dahi herkesin bir eşi varken ben neden eşim olmayan halimin daha iyi olduğunu iddia edeyim? Neyse artık evlendikten sonra bir süre çamurla ilgilendim üreme isteğim yine tatmin olmadı. Koşturmacalara kısa bir mola verince "Ben anne olmak istiyorum" dedim. Gerekli çalışmalara başladık. İşte

buraya kadar kurumsal hayatta karşılaşacağım zorlukları hep es geçmişim. Sonuçta aile olmaya önem veren bir sosyal devlette yaşıyoruz değil mi? Doğum sonrası planlarımı daha yapmadım ama şu anlık 6 buçuk aylık hamileyim. İçimde tekmeleriyle varlığını bildiren bir mucize büyüyor. Bu duygusal mevzuları belki gelecek yazıda aktarırım ama 6 buçuk aylık hamilelikte kurumsal hayatta nelerle karşılaştığımı kısaca anlatmak istiyorum. Evet her bebek mucize ve her hamilelik kendine özeldir fakat bu kurumsal hayatı ilgilendirmez. Nasıl ki hamile kalmadan önce başka şehirlere gidebiliyordun, akşamları çalışabiliyordun ve sokakta dolaşip haber yapabiliyordun şimdide bunları becermelisin. Misal, asansör bozuk olduğunda şikayet etmemelisin! İnsanca hakkını aramak için mail attığında meslektaşın olan hemcinsin, "Sende her şeyi hamileliğe bağlamasan olmaz" gibi bir cümleyle karşılaşıyorsun.

Pardon da evet hamileyim! Dışarıdan göğüslerine silikon taktıran kişiler bile aylarca uyum sağlamak için savaşıyor.

Çalışan bir anne gebeliğin 32.haftasında doğum öncesi mevcut 8 haftalık yasal iznine ayrılma hakkı kazanır. Fakat sağlık durumu ve işi, çalışmasına el veriyorsa gebeliğinde 32. Haftasında doktorundan **5 hafta daha çalışabileceğine dair 'çalışabilir raporu' alması durumunda gebeliğin 37. Haftasına kadar çalışmaya devam edebilir.**

Korse giyiyor ve bedeninin o farklı parçayı kabul etmesi için zaman tanınırken 31 yıldır içimde olmayan bir canlı tarafından yapılan baskıyla organlarımın yeri değişiyor. Ben nasıl aynı Ayşemine olabilirim ki? Hormon meseleside ayrı bir konu bence. Meslektaşlarımız tarafından yapılan duygusal mobing ve ötekileştirilmeyi bir kenara bırakıp kurumsal düşünceye olursak bazı haklarımız var ve bunu tüm anne adaylarının bilmesini temenni ediyorum.

Yazının bu kısmına geldiyseniz bilgilendirici birkaç madde bırakacağım. Biz hamileler eksik yada çalışamaz bireyler değiliz. Sadece kısa süreliğine önceliklerimiz değişti. Bu nedenle hamilelik saklanacak bir durum değildir! İş yerine ilk andan itibaren bildirin ki başınız ağrımasın.

4857 sayılı İş kanunu 74. Maddesi uyarınca kadın işçilerin doğumdan önce 8, doğumdan sonra 8 olmak üzere toplam 16 haftalık süre için çalıştırılmamaları esastır. Bu süre ücretli izin olarak nitelendirilir. Erken doğum yapılması halinde doğumdan önce kullanılmayan izinler, doğumdan sonra kullanılır.

-Hamilelik süresince kadın işçiye periyodik kontroller için ücretli izin verilir. Hekim uygun görür ise hamile

kadın, işçi sağlığına uygun daha hafif işlerde çalıştırılır. Böyle bir durumda işveren tarafından işçinin ücretinde herhangi bir indirim yapılamaz.

(Salgın sürecindeyiz doktorlar bu nedenle oldukça anlayışlılar. Kendinizi yorgun, halsiz ve bitkin hissettiğinizde hemen rapor almalısınız. Bu iş yerinizi ilgilendiren bir durum değil. Para her zaman kazanılır ama canın telafisi yoktur)

Gebeliğin 32. Haftasında yasal izin süresi başlamaktadır. Çalışan bir anne gebeliğin 32.haftasında doğum öncesi mevcut 8 haftalık yasal iznine ayrılma hakkı kazanır. Fakat sağlık durumu ve işi, çalışmasına el veriyorsa gebeliğinde 32. Haftasında doktorundan 5 hafta daha çalışabileceğine dair 'çalışabilir raporu' alması durumunda gebeliğin 37. Haftasına kadar çalışmaya devam edebilir. 37. Hafta en son çalışmanın yapılabileceği haftadır, doktor onayı olsa dahi 37. Haftadan sonra kadın işçinin doğum iznine ayrılması kanunen zorunludur.

(Özellikle İstanbul için trafik ve günlük kaos normal insanları bile sıkıntıya sokarken gebeleri çok zorluyor. Maddi olarak ihtiyacınız yoksa 32. Haftada çıkmanızı tavsiye ederim. Çünkü çevremde sabah işe gidip akşam doğumu gelenler var.)

turuncu

Aylık Kadın ve Yaşam Dergisi

Her ay güncel konularda en yetkili isimlerle yaptığımız röportajlar, alanında uzman yazarlarımızın ele aldığı dosya konularının yanı sıra kitap, film, mutfak kültürü sayfalarımızla evlerinize konuk oluyoruz.

**Bizi Sosyal Medyada
Takip Etmeyi Unutmayın!**

facebook.com/turuncukadindergisi

twitter.com/turuncudergisi

instagram.com/turuncudergisi

www.turuncudergi.com

e-mail: info@turuncudergi.com

BABALAR NEREDELER?

MELİKE ZİYAGİLLER

Günümüz ailesinde roller ortadan kaybolmuş gibi değil mi çoğu zaman? Çocukların erkliliğinde aileler, annelerin hem baba hem anne rolünü üstlendiği bir forma dönüşmüş durumda.

Eve erken gelen babanın yuva yapar yüzüne*
Ahmet Murat

Babalar artık eve erken gelmiyor. Babalar artık evde durmuyor. Babalar artık evde değiller. Babalar neredeler? Doksanların sıradan bir ailesi içerisinde akşam ezanıyla eve doluşan çocukları, işin yorgunluğunu kapı eşiğinde bırakan ve imkânı yettiğinde eli kolu dolu babaları ve tüm gün aile efradının refah ve ferahı için emek vermiş anneleri barındırıyordu. Her düzenin kusurları olurdu ve bu düzen içerisinde de elbette sorunlar vardı, fakat bir şey yerli yerindeydi; roller! Baba, babalığını biliyordu, anne anneliğini ve çocuk çocukluğunu. Günümüz ailesinde roller ortadan kaybolmuş gibi değil mi çoğu zaman? Çocukların erkliliğinde aileler, annelerin hem baba hem anne rolünü üstlendiği bir forma dönüşmüş durumda.

Artık kadınlar mesaiden geldiğinde ütü yaparken çocuğun ödevine kafa yorar oldular ve bu sistemin bir şekilde dışında kalmış baba, çocuğunun öğretmeninin adını bile bilmiyor neredeyse. Anneleri her şey yapan bu sistemin babaların üstünden elini çekmesi pratikte kadınların üstüne büyük bir baskı ve zorluk bıraktı. Annelerin her şey olduğu bu sistemin bir parçası olarak babaların da her şey olma vakti geldi. Artık onlarda mesaiden arta kalan zamanda çocuğun ödevine kafa patlatıp ocaktaki pırasayı düşünmeleri gereken bir zamana geldik. Bu sistemi içselleştirip normalleştirmek hepimizin bir ödevi artık. Hem babalar ailenin elinden ellerini çekmediği zaman evin bereketi artar. Sevgisi, maddiyatı, huzuru katmerlenir. Çocukların baba heyecanı, eşlerinin gözlerinin nuru artar. Evleri yuva olur. Babalara hatırlatmamız lazım. Babaları bulmamız lazım.

AYAKLARI ÜZERİNDE DURABİLEN ÇOCUK

'Yoruldukları her yere han yapmanın...' Çocuklarımızın duygularını yönetme becerilerini olumsuz etkilediğini düşünüyorum.

Bir bakıma karmaşık, bir bakıma çok açık ve kolay bir cümle. Kendini, kendine bırakırsak ayakları üzerinde durabilir zaten çocuklarımız. Bir bakıma zor, kendilerini kendilerine bırakamıyoruz.

Birçok anne sıklıkla 'Çocuğum kendi ayakları üzerinde dursun, kimseye muhtaç olmasın istiyorum. Bunun için ne yapabilirim?' diyorlar.

Bu soruyu soran annelere baktığımda genellikle kimseye muhtaç olması istenmezken, ebeveynine muhtaç, onlar

FATMA BETÜL
AYDIN

olmadan birçok sorumluluğunu yerine getiremeyen çocuklar görüyorum.

Öz bakım becerileri yeteri gelişmemiş, bu noktada zorlanan çocuklar emin olun duygu regülasyonu konusunda da bir hayli zayıf oluyorlar. Duygunun açığa çıkması için o duyguyu yoğun yaşamak gerekiyor. Acıkmıyor, üşümüyor, üzülüyor, yorulmuyor çocuklarımız. Bu duyguları

yaşamadan duygu kontrolü de bir hayli zorlaşıyor.

'Yoruldukları her yere han yapmanın...' Çocuklarımızın duygularını yönetme becerilerini olumsuz etkilediğini düşünüyorum.

Oysa duygu regülasyonu belki de çocuklarımıza temelde öğretilmesi gereken çok önemli bir kazanım. Hayatlarının ritmi duyguları yönetmekte.

Hayat iniş ve çıkışlardan ibaret. Belki de her an ve her dakika insanın küçük dünyası olan kalbinde dalgalanmalar oluşturuyor. Hiç bir şey kararında kalmıyor.

Bir market alışverişi sırasında, istendiği alınmayan çocuk dakikalarca ağlıyor, kendini yerlere atıyor ve anne dayanamayıp sonunda istediğini alma durumu oluyorsa, çocuğun duygularını yönetememesine ve ileride ciddi problemleri doğuracağına dikkat çekmek isterim. **Hayatta her istediğimiz, istediğimiz an gerçekleşiyor. Gerçekleşmesi pek mümkün de değildir.**

Bu hayatın özü ve mayası. Bizler bu durum karşısında tüm zorluk ve kolaylıklarla baş edebilme adına duygularımızı yönetebilmeyi öğrenmeliyiz.

Şefkat duygumuzu yanlış kullanmadan anne-baba olmayı öğrenebilmeliyiz. Atmaca kuşunun serçe kuşuna saldırmaması, serçe kuşunun bir anda uçmayı öğrenmesini sağlar. Bu örnek bize bu bağlamda da ışık tutar türden sanki.

'Hocam elimde değil' dediğinizi duyar gibiyim. Duygu yönetimi öğrenilebilen ve geliştirilebilen Bir şeydir.

Bir market alışverişi sırasında, istendiği alınmayan çocuk dakikalarca ağlıyor, kendini yerlere atıyor ve anne dayanamayıp sonunda istediğini alma durumu oluyorsa, çocuğun duygularını yönetememesine ve ileride ciddi problemleri doğuracağına dikkat çekmek isterim.

Hayatta her istediğimiz, istediğimiz an gerçekleşmiyor. Gerçekleşmesi pek mümkün de değildir. Bunun olması demek kainattaki tüm düzenin alt üst olması demektir.

Duygularını kontrol edemeyen

çocukların en sık problem yaşadıkları ortam, okul hayatları oluyor. Okul kurallarına uyma, arkadaşlık kurma, kantin sırası bekleme, parmak kaldırarak söz hakkı elde etme gibi birçok sosyal ortamda sorunlar büyüyebiliyor. Bu zaman zaman akran zorbalığını da getiriyor. Bir sorun veya problemle karşılaştıklarında bunu kendileri halledebilmeli.

Peki neler yapalım?

Hemen çözüm üretmeyin, duygusunu anlayın. Anlmasına fırsat verin. Düştüğünde ağladığında hemen dikkatini dağıtma yoluna gitmeyin.

Ağlayarak bir şey istediğinde bunu alamayacağınızı kararlı bir şekilde sadece bir kez söyleyin. Uzun uzun ikna etme yoluna gitmeyin.

Gece geç bir saat ve süt istedi çocuğunuz. Evde süt yok. Lütfen babayı market market gezdirip süt aldırma yolunu seçmeyin.

Çocuk Ağlıyor yerlere yatıyor. Sadece şunu söyleyin 'Çok mu içmek istiyorsun? Keşke evde süt olsaydı, birlikte içseydik. Benimde canım istedi. Yarın sabah vakitlice hatırlat, mutlaka marketten alalım. Bugün yapamadığımız süt keyfini yarın gece mutlaka yapalım.' İnanın ağlaması bir anda kesilecek.

Akran zorbalığına maruz kaldığında; okula giderek 'Öğretmeninle konuşacağım' demeyin. Arkadaşın sana bunu yaptığında neler hissettin, çok üzgün görünüyorsun. Bu durumda benimde canım çok sıkılırdı. Şimdi ne yapmayı planlıyorsun, durumu çözme adına aklına gelen bir şey var mı? Sana nasıl yardımcı olmamı istersin? Öğretmeninle sen mi konuşmak istersin benimde konuşmamı ister misin?... Şeklinde yaklaşmak, yaşadığı olaya karşı duygusunu fark etmesine ve kendisinin çözüm bulmasına yarar sağlayacaktır.

Duygu regülasyonu konusuna değinmişken 'ceza' kavramına

değınmemek olmaz sanki. Cezaya karşı bir eğitimci olduğumu söyleyemeyeceğim gerektiği durumlarda şiddet veya ruhlarını etkileyecek cezaya elbette sıcak bakmıyorum ancak mahrum bırakmak, yaptığının bedelini ödemesi gerektiği durumlarda bir yaptırım olması gerektiğini düşünüyorum. En etkili ceza yaptığından vicdani pişmanlık duyulacak cezalardır.

Çok yakın zamanda şahit olduğum bir olaydan bahsetmek yerinde olacaktır. 10 yaşında bir çocuk başkasına ait, uzun emekler verilmiş bir duvar süsünü paramparça etti. Yanına giderek annesi uzun uzun kızdı. Harçlığını keseceğini ve 1 hafta okul dışında evden dışarı çıkamayacağını ifade etti.

Çocuk bu olay karşısında ne öğrendi. Koca bir hiç. Çocuğun yaptığını elbette onaylamıyorum ancak uzaktan gözlemlediğim kadarıyla çocukta ciddi anlamda duygularını regüle edememe problemi vardı. İçinde ciddi yoğun duygular olduğunu kâğıtları hunharca yırtmasından belliydi. Belki anne-babaya veya arkadaşına bir öfke biriktirmiş. Evvela anneler olarak bunu anlayabilmek önemli. Daha Büyük paramparçalara sebep

olmaması ve iç dünyasındaki yıkımları en kısa zamanda halletmek çok önemli. Bu ayrı bir konu ancak böyle bir durumla karşı karşıya kalan anne belkide 'Bu süsü kim bilir ne kadar zaman uğraşarak yapmışlar, şuan bunu gördüklerinde çok üzülecekler. Senin odandaki duvar süsüne zarar vermem seni ne kadar incitirdi. Başkasına ait bir şeye istemeden zarar verdiğin için üzgünüm. Şuan kendimi çok mahcup hissettim.

Sanırım bu hafta harçlıklarından bunun bedelini ödememiz gerekecek' demiş olsaydı, başka olayların önüne geçmiş, çocuğun vicdanını gıdıklamış ve işe yarayacak uzun vadede getirisi olacak bir bedel ödetmiş olurdu. Olaylardan ders çıkarılmayan bedeller, hiçbir işe yaramazlar.

Özetle...

Kendi ayakları üstünde durabilmeyi öğrenen çocuk eşittir yoğun duyguya maruz kalan ve bunu yönetebilen çocuktur. Bunu öğretecek olansa biz ebeveynler.

Tüm bunlar yazıldığı kadar kolay değil elbette, âmâ inanın bir yerlerden başlamak hiç de zor değil. Annelik yolculuğumuzda Rab-bim hepimizin yardımcısı olsun.

Cezaya karşı bir eğitimci olduğumu söyleyemeyeceğim gerektiği durumlarda şiddet veya ruhlarını etkileyecek cezaya elbette sıcak bakmıyorum ancak mahrum bırakmak, yaptığının bedelini ödemesi gerektiği durumlarda bir yaptırım olması gerektiğini düşünüyorum. **En etkili ceza yaptığından vicdani pişmanlık duyulacak cezalardır.**

HAYAT

BİR HİKAYE İSE

SENİN HİKAYEN NE?

Kendi can evinde oturmayan, kendi ruhu kendinden geride kalmışlar kendi hikâyesine bile yabancıdır oysa. 'İkra kitabek' denildiğinde, ses mahreç noktasını kaybettiğinde, harfi harfine, rengi rengine azalar konuştuğunda ve insan kendi hikâyesi ile yüzleştiğinde ah!.. Hakikat o ki herkes yazdığı hikâye ile yüzleşecek bir gün. Öyle bir gün ki...

Yâdında mı doğduğun zamanlar?
Sen ağlar idin, gülerdi âlem
Öyle bir ömür geçir ki
Olsun mevtin sana hande, âleme matem."

Çiçekli-böcekli hatıra defterlerinin olduğu zamanlarda, hatırın aziz bilindiği demlerde Cevat hocam, Hafız-ı Şirazi'nin bu satırlarını yazmıştı defterime. Kirk kusur sene sonra rahmetle anılmasına sebep olan bir tohum ekip boş bir sayfaya, o tohumun can evimde oturup, orada neşvünema bulacağını nereden bilebilirdin ki hocam, ama tam da öyle oldu can evime oturdu bu mısralar.

'Yâd, mevt, hande, matem' bir ortaokul talebesinin anlayamayacağı/anlamlandıramayacağı kelimeler gibi görünse de öyle değildi o zamanlar. Camiye komşu evimizden duyulurdu Hafız İmam amcanın 'mevtayı nasıl bilirdiniz?' suali.

**AYFER
BALABAN**

ayferbalaban@turuncudergi.com

Mahallede ölüm varsa bağıra çığıra oyun oynamaz, böylece mateme iştirak etmeyi talim ederdik ve kelime kelime örüldü varlık binamız.

Şimdiki zamanlarda bu şiiri okuduğumda kelime kelime anlam vermek ihtiyacı hissettiğimde her kelimenin ok gibi yüreğime saplanışı belki bu sebeptendir deyip bir manevrayla can evime oturan mezkur şiirin hikâyemin ana fikri oluşuna mevzuyu raptetmem gerekiyor.

Anladım ki, cihana her gün binlerce Adem, binlerce Havva gelir ve binlerce Adem, binlerce Havva gider.

Anladım ki, yerin altındakiler yerin üstündekilerden daha çok.

Anladım ki, gelip gidenlerden kiminin artık bir esamesi dahi yok, çünkü herkes ismini de alıp gider buradan.

Yana yakıla, nefes nefes yazdığı hikâyesini de alıp gider.

Geriye ne kalır insandan?

Ne kalırsa kalsın zamanın nisyân eteği onu da siler süpürür, ancak yüksek hayat sahiplerinin izleri istisna.

Kiminin hikâyesi kiminin hikâyesinden daha değerli bu hayatta?

Ya benim hikâyem; bir hikâyem var mı sahiden? Noktasına, virgülüne kadar benim diyebileceğim bir hikâyem var mı?

Varsa şayet, bu hikâyeyi nasıl yazıyorum; rikkatle mi, çalakaletle mi, sıradan mı?

Ve bu hikâyenin duygusu inanılmaz mı, hüznü mü, hande mi? Nasıl?

Kendi can evinde oturmayan, kendi ruhu kendinden geride kalmışlar kendi hikâyesine bile yabancısıdır oysa. **'İkra kitabek' denildiğinde, ses mahreç noktasını kaybettiğinde, harfi harfine, rengi rengine azalar konuştuğunda ve insan kendi hikâyesi ile yüzleştğinde ah!..**

Ve bu hikâyede görünenle olan/ olmakta olan aynı mı?

Benim hikâyemin etkileşim odağında kim/kimler var ve bunlar hikâyemin gidişatını, niteliğini/ niceliğini nasıl etkilemekte?

Ben kimin/kimlerin hikâyesinde ne kadar varım?

Hikâyemin bir değeri var mı, varsa kimin umurunda?

Hayat bir hikâye ise sen benim hikâyemin nesisin ya da ben, senin hikâyenin nesiyim?

Bu sorular kafamda cirit atarken 'hayat bir hikâyedir, benim hikâyem budur' demek o kadar da kolay değilmiş meğer.

Bu mevzu yazar mısın? denildiğinde, bu hengâme, bu arkadan atlı kovalıyormuşçasına koşuşturmada, bu toz-duman arasında 'benim bir hikâyem var mı, varsa nasıl? sorusu insanı yaka-paça tutup can özünden, derinden sarsmıyor değil.

Bu ahvalde eski defterlerdeki notlar yetişiyor imdadıma. 'Kendi hikâyeneze bakabilmek için dahi, kendi can evinizde oturmanız icab eder', yazıyor sarı sayfada. Altı kırmızı kalemle çizilmiş 'Kim kendi

can evinde oturuyor ki?' sorusu da cabası.

Kendi can evinde oturmayan, kendi ruhu kendinden geride kalmışlar kendi hikâyesine bile yabancısıdır oysa. 'İkra kitabek' denildiğinde, ses mahreç noktasını kaybettiğinde, harfi harfine, rengi rengine azalar konuştuğunda ve insan kendi hikâyesi ile yüzleştğinde ah!.. Hakikat o ki herkes yazdığı hikâye ile yüzleşecek bir gün. Öyle bir gün ki...

Söz meclisten dışarı "Ö...n rengi dışında, insanın rengi içinde" denilse de öyle bir günde her şey rengi rengine, harfi harfine, apaçık olacak, buna imanımız var şüphesiz.

Sarı yapraklarda o büyük günü tasvir eden tenzir ve tebşir kokulu kelimelerden mürekkep cümlelerin sonunda mücevher durak misali bir dua ilişti gözüme; 'Öyle bir hikâyeye yazın ki kalem feryat etmesin, mürekkep ağlasın.'

Ve bir tenbih; 'geçmişin tamiri olur mu? Gecikmezsen olur.

Ve fakat öteden dönülmez, o halde hayatı itina ile yaşa, varacağın yere hayırla var.'

Eski defterin kapağını kapatırken

usulca, avucuma bırakılan hikâyeler geldi aklıma.

Bir defasında çalışma odama gelen yardımcım demişti ki; Hocam, senin hikâyen kalem-kelam/fırça-boya, benim hikâyem ise ha bu gördüğün toz bezi. Senelerce bu bezle ben eşyanın tozunu alırım, şu sarı bez de benim tozumu alır. Üç evladımı dul başıma bu bezle okutup sıraya kattım.

Ona 'şu masanın başına oturuncaya değin biz ne görünmeyen tozları kovaladık, ne postaki tüyü saydık, görüldüğü gibi kolay değil diyemedim, diyemezdim.

Aynı evde ayrı düşmek benim hikâyem demişti bir başka hanımefendi. Sanki Firavun'un sarayında Asiye'sin dediğimde öyle bir ah! çıktı ki ağzından 'Abese ve tevella' okudum kendime mahzun ve mahcup.

Genç bir gelin ise; 'ne hikâyesi be hocam; ben kimim ki hikâyem olsun. Evleninceye kadar anam-atam, gardaşlarım, evlendikten sonra kocam ne derse o, onlar dedi, ben yaptım. Benim hikâyemi de onlara sor 'ben bilmem onlar bilir'.

Ha, illa bir adı olacaksa bu hikâyenin 'suskun' deyiver olur mu? Benim tek duam; son noktayı 'Allah' diyerek koymak bunu da yazıver. Bu da kıymetli bir şey değil mi, ha?

Bir duruşu, kendine özgü bir yürüyüşü olmak, tutsak edilmeden, değer(li) bir hikâye yazmak ve son noktayı 'Allah' diye koymak hem de ne kıymetli.

Ne kıymetli birinin ya da birilerinin hikâyesinin ahlı olmamak.

Başkalarının hikâyelerinde bu kadar kalem oynattıktan sonra kendi hikâyesine ayna tutup onunla yüzleşmek ve ona bir isim vermek ne kadar zor oysa.

'Dede Korkut gelsin/ Şu adsıza bir ad versin' diyecek halim yok ya.

Benim de tamamlanmamış hikâyemin adı; 'Arayış' olsun.

Sonra Dedem Korkut gelsin ona murad dilesin.

Her ne kadar 'bazı ahvalde' birileri yazdığımız hikâyeyi değil, bizim için yazdığı/yazılan hikâyeyi okuyor olsa da, öyle ya da böyle okuyanla bir bağ kurulacak aramızda.

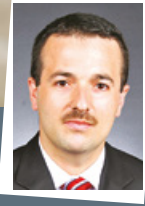
Duam o ki; aramızda hakikatli ve güzel bir bağ kurulsun.

Ne kıymetli birinin ya da birilerinin hikâyesinin ahlı olmamak. Başkalarının hikâyelerinde bu kadar kalem oynattıktan sonra kendi hikâyesine ayna tutup onunla yüzleşmek ve ona bir isim vermek ne kadar zor oysa.

'Dede Korkut gelsin/ Şu adsıza bir ad versin' diyecek halim yok ya.

CEHALET KONFORUNU OKUYARAK YENMEK

ÖZELLİKLE DİNİ GÜZELLİKLERİ ANLATMAK VE TEMSİL ETMEKLE YÜKÜMLÜ OLAN HOCALARIN TOPLUMA ÖRNEK OLMAK İÇİN KENDİ BİLGİ EKSİKLİĞİNİ GİDERMELERİ, DAHA SONRA KENDİ AİLELERİNDEN BAŞLAMAK ÜZERE İNSANLARA KURAN'I SEVDİRECEK DERS HALKALARINI ÇOĞALTMALARI GEREKMEKTEDİR.

HÜSEYİN
KARACA

Dini, şehirde köyde dünyanın her yerinde yaşamak Müslümanın sorumluluğudur.

Bilerek, yakîni bilgi ile imanı taçlandırmak ise daha üst bir mesuliyet kategorisidir.

Deizm vb. sapık akımların tehlikesinin günbegün varlığını hissettirdiği günümüzde bilgi ve ilim sahibi müminlere olan ihtiyaç daha da artmaktadır.

Duygusal tercihler kısa vadede bireysel dindarlıkta etki olsa da, bilgiye dayanan bir görgünün sonucunda şekillenen inanç temsilleri daha global örnekliklerin referansı olabilir.

Malum olduğu üzere mihrapta kürsüde imam hatipte ilahiyatta...

Kurân'a ve sünnete bütüncül bakacak bir bilgi özgüvenini maalesef çok az kişi elde edebiliyor.

Kur'ân-ı Kerim'i ve Hadis-i Şerifleri anlayacak kadar bir Arapça eğitimine katlanmayı -din görevlileri imam müezzin dahil- çoğu kişi angarya olarak gördüğü için, en azından kıssalardaki hisseyi anlamaya yönelik mealinden Kur'ân'ın baştan sona okunması ve anlaşılmasına çalışılması elzemdir.

Cehalet konforunu yenmenin bir yolu da okumaktır.

Farklı sosyokültürel sebeplerle, artık eski zamanlarda olduğu gibi çeşitli ortamlarda feyizli sohbet ortamlarına çok az rastlanmaktadır.

Modern yaşamın bencil özgürlük anlayışı, ahtapot gibi hayatımızın her anını tehdit etmektedir.

"Kuran mealini okumak caiz midir değil midir" tartışmasını bir kenara bırakarak "elimizden kayıp giden eşlerimize çocuklarımıza dini terimleri edebi adabı asli kaynaklardan nasıl öğretebiliriz" şeklinde

bir derdin devasına odaklanmamız gerekiyor.

Her gün ortalama 6 ya da 7 sayfa okuyarak Ramazan ayının sonuna kadar Kurân-ı Kerim'in tamamının mealini -açıklamalı bir mealenden olmak şartıyla- (Diyanet Vakfı ya da Kuran Yolu Meali... olabilir) ailede ortamında biktirmeden usandırmadan müzâkere ederek okuyabiliriz.

Program şu şekilde olabilir:
Recep ayı - 1. Cüz - 10. Cüz meali
Şaban ayı- 11. Cüz- 20. Cüz meali
Ramazan ayı - 21. Cüz - 30.cüz meali

Meal okurken yerleşmiş bazı dini kelimelerin kavramsal anlamları vurgulanmalıdır.

Örneğin "zulüm" kelimesinin sadece "haksızlık"; "Cehennem" in "ateş"; "takva"nın "saygı" olarak... tercüme edilmesi kavramsal formasyon bilincini okuyana kazandırmaz.

Bu konuda ayrıca Diyanet'in YouTube sayfasındaki sesli meal-ler de dinlenebilir. Fakat bu sesli meal-lerde gördüğüm kadarıyla açıklama kısımları bulunmamaktadır. Sadece meal verilmiştir.

Açıklama olmadan salt ayet mealinin yanlış anlaşılmalara yol açabileceği unutulmamalıdır. Özellikle dini güzellikleri anlatmak ve temsil etmekle yükümlü olan hocaların topluma örnek olmak için kendi bilgi eksikliğini gidermeleri, daha sonra kendi ailelerinden başlamak üzere insanlara Kuran'ı sevdirecek ders halkalarını çoğaltmaları gerekmektedir.

Yıllık plan olarak bir muhtasar hadis kitabının bir yıl içinde bitirilmesi hedefi, daha sonraki yazının konusu olsun inşallah.

Üç aylarımız mübarek olsun.

Allah cümlemizi istikametden ayırmasın. Amin.

ANKARA'NIN KIŞINA BAK!

ANKARA'NIN TAŞI BAKILMAYA, GÖRÜLMEMEYE DEĞER BİR TAŞTIR HAKİKATEN. KALESİ SARP, TAŞLARI SERTTİ. TAŞI GİBİ KIŞI DA SERTTİ O ZAMANLAR. BİRKAÇ YIL ÖNCESİNE KADAR DA ÖYLEYDİ. ZEMHERİ'DE AYAZI MEŞHURDU ANKARA'NIN. ON, ONBAŞI YIL KADAR ÖNCEYDİ, SIFIRIN ALTINDA 22 GÖRDÜĞÜMÜ HATIRLARIM. KASIM'DA BAŞLAYAN KAR AYLARCA YERDEN KALKMAZDI. KARDELENLER BİTERDİ EVLERİN BAHÇESİNDE, KENDİLİĞİNDEN. HOŞ!
O ZAMANLAR OTURDUĞUM SEMTİN ADI DA KARDELEN İDİ.

MURADİYE
ŞİMŞEK

Ankara Ankara olalı böyle bir kış görmedi. Kışın iki ayını devirdik, halen güzden çıkamadık. Güneşimiz ışıl ışıl maşallah. Her sabah ayrı bir renk cümbüşüyle mest ederek doğuyor. Güne mutlu başlayalım diye... Fakat kara, yağmura da muhtacız.

Geçen haftalarda memleketin doksan bin küsür camisinde aynı anda cuma namazı sonrası yağmur duası yapıldı. Ankara'da ilk kez kar duası da bu dua halkalarına eklendi. Eskiden Ankara'da Hâcettepesi'nde yağmur duası için toplanılırdı. Evliya kabirleri ziyaret edilir, hâcete vesile edilirdi. Hâcettepe, adını halk arasında yüzyıllar önce yaşamış, Yağlı Dede olarak bilinen bir evliyadan almış. Rivayetlere göre Ankara'yı bekleyen kuraklığı önceden haber verdiği ve rüyaları isabetle tabir ettiği için Ankara'lıların sevgisini kazanmış Yağlı Dede. Vasiyeti üzerine vefatından sonra da bu tepedeki mezarlığa defnedilmiş. Hacettepe yerleşkesi yapılacağı zaman yedi tarihi mahalleye beraber birçok cami ve mezar yok edilmiş yıkımlarda. Bir de bir kadın evliya yatar o civarda. Tezveren Sultan olarak bilinir. Kafes biçiminde bir demir şebeke altına alınmış kabri Anafartalar Caddesi'nde, Altındağ Belediyesi'nin önünde, üç yolun kavşağındadır. Ne zaman o kavşaktan geçsem önünde dua eden, hâcetini dile getiren birini görürüm. Tezveren

Bir zamanlar türkülerle konu olacak kadar bülbülü bolmuş Ankara'nın. Bülbülderesi Semti'ne adını vermiş. Semtin içinden İncesu Deresi akarmış. **Çubuk Çayı ve Hatip Çayı ile yolları keşişip Ankara Çayı'na karışır, Akköprü'nün altından geçer giderlermiş. Akköprü, hacıların uğurlandığı ve karşılandığı yermiş.**

Sultan'ın, sultan olmadan önce başından geçen ve sonra efsaneye dönüşen helva hikayesi çok ilginç. Fakat günümüzde hâcetgâh olan mezarının hikayesi daha efsanevi ve daha ilginç. Halen halkın teveccüh göstermesi bu hikayelerden sebep aslında.. İster gerçek hikaye, ister yarı gerçek rivayet, ister efsane olsun, şehirler bu türden mirasla ruhunu koruyor. Yaşayan halk kendi hikayelerine eklemlediği bu hikayeler sayesinde yerin ruhu ile bağ kuruyor. Yaşanılan yer, hikayelerle daha bir değer kazanıyor.

Sonra hikayelere türküler ekleniyor. Ankara'nın da türküleri böyle... Misket, Hüdayda, Atım Arap... Neşe ile hüznü, eğlence ile gamı aynı anda yüklenen türküler... Türküler geçmiş nesillerin hayata bakışını, duygu dünyasını, ruhunu bugüne bağlayan en değerli miras olsa gerek. Soğuk kış günlerinde insanı ruhundan kavrayıp geçmişle

bugünü kapsayan çok geniş bir zamanda büyümlü bir yolculuğa çıkararak, sıcacık, pırl pırl bir atmosfere taşıyiveren türküler. Bülbüle Su Verdim türküsü var bir de Ankara'nın, pek bilinmez; Bülbüle su verdim altın tasınan, Çok günler geçirdim kara yasinan...

Bir zamanlar türkülerle konu olacak kadar bülbülü bolmuş Ankara'nın. Bülbülderesi Semti'ne adını vermiş. Semtin içinden İncesu Deresi akarmış. Çubuk Çayı ve Hatip Çayı ile yolları keşişip Ankara Çayı'na karışır, Akköprü'nün altından geçer giderlermiş. Akköprü, hacıların uğurlandığı ve karşılandığı yermiş. Hacılar artık Akköprü yerine Esenboğa'da uğurlanıyor. Bülbüllerin öttüğü İncesu Deresi ise adını semtten aldığı Bülbül Deresi Caddesi'nin altında, sessiz ve karanlık dünyasında kah susuyor, kah şakıyor...

Cumhuriyet'le beraber Ankara'da dereler de değişti, hikayeler de, hâcetlerin dile geldiği tepeler de... Ve türküler de;

Ankara'nın taşına bak
Gözlerimin yaşına bak...

Altın tastan, kara yastan geçen hikayelerin kafiyeleri bu kez Ankara taşına, göz yaşına uğradı. Memleket derdiydi, özgürlük tutkusuydu, bağımsızlık coşkusuydu kafiyelerden taşan. Ankara'ya üflenen yeni ruhtan yeni bir hayat bulmanın sancılıydı süzülen dizelerden.

Ankara'nın taşı bakılmaya, görülmeye değer bir taştır hakikaten. Kalesi sarp, taşları sertti. Taşı gibi kışı da sertti o zamanlar. Birkaç yıl öncesine kadar da öyleydi. Zemheri'de ayazı meşhurdu Ankara'nın. On, onbaşı yıl kadar önceydi, sıfırın altında 22 gördüğümü hatırlarım. Kasım'da başlayan kar aylarca yerden kalkmazdı. Kardelenler biterdi evlerin bahçesinde, kendiliğinden. Hoş!. O zamanlar oturduğum semtin adı da Kardelen idi.

Ankara'nın bir de kokusu var. İğde kokusu. Bahar gelince bahçelerden yollara taşan, coşan iğde ağaçları Ankara'yı pek sever. Bahçe duvarlarından kollarını uzatarak kucak dolusu çiçeklerini, meyvelerini cömertçe sunan iğde ağaçları, iğde sevmeyenleri dahi büyüleyen mis kokularıyla yoldan geçenlere eşlikeder.

Geçtiğimiz günlerde İncek tarafındaydım. Ankara sonbahardan çıkamadan ilkbahara hazırlanır gibiydi. İğde görmedim fakat Japon kirazları tomurcuğa durmuştu. Kışı pas mı geçtik? Yoksa mevsimler mi kayıyor? Yahut iklim mi değişiyor?... Yaşayıp görürüz kismetse. Umudum odur ki meyveye, çiçeğe duran ağaçlar aldanmasın. Kutup ayılarından bahsetmeyeceğim. O konu derin. Dünya'da güzel şeyler de oluyor; mesela Ozon tabakası kendini tamir etmeye başlamış. şimdilik bununla teselli bulabiliriz.

Ankara'nın kışları son birkaç yılda çok yumuşadı. Güneşle, hikayelerle, efsanelerle, türkülerle yumuşadı. Rengi griydi Ankara'nın; gökkuşağı bürünmeye başladı. Bir de Ankara, son yıllarda hissedilir biçimde sanatla yumuşadı. Sanat, kalpleri yumuşatmak için en etkili yol. şimdilerde Ankara'da her yerde sanat var. Ankara'nın taşı halen sert, kalesi sarp. Fakat hikayeleri, türkülerini ruha dokunmaya, elde kalan mahalleleri, kadim eserleri sanatçılara ilham olmaya, gezip görenlerin kalbini yumuşatmaya devam ediyor. Sanatkarların yüreğinden damıttığı eserlerin hayat bulduğu Ankara'lı Roma'nın, Selçuklu'nun, Osmanlı'nın ve Cumhuriyet'in mekanlarında...

Ankara'nın taşına değil, bir türlü gelemeyen kışına bakmalı. Bahardan bahara göz kırparak geiveren kışına... Sanatla bakmalı; ilmek ilmek, desen desen, renk renk, kokusunu içine çekerek. Baharı bekler gibi.. Türkü türkü bakmalı şehre; bir bağrı yanığın dizdiği dizelerdeki özenle seçilmiş kelimeler gibi..

Kara kaç altına çekmiş sürmeler,
Ak göğsün üstüne gümüş düğmeler...

Ankara'nın taşı bakılmaya, görülmeye değer bir taştır hakikaten. Kalesi sarp, taşları sertti. Taşı gibi kışı da sertti o zamanlar. Birkaç yıl öncesine kadar da öyleydi. **Zemheri'de ayazı meşhurdu Ankara'nın. On, onbaşı yıl kadar önceydi, sıfırın altında 22 gördüğümü hatırlarım.**

Doğunun Kızı

BENAZİR BUTTO

Pakistan'ın en tanınmış ailelerinden biri olan Butto ailesine mensup Benazir Butto, Oxford Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni tamamladıktan sonra ülkesi Pakistan'a geri döndü. Pakistan'ın çalkantılı siyasi atmosferinde Babası Zülfikar Ali Butto tutuklanıp idam cezasına çarptırıldıktan sonra ev hapsine alınan Butto ailesinin bir ferdi olan Benazir, 1984 yılında ev hapsi kaldırıldıktan sonra İngiltere'de sürgün hayatı yaşamaya başladığı dönemde babasının partisi olan Pakistan Halk Partisi'nin liderliğini yapmaya başladı.

Butto, 1988 yılında Pakistan'da yapılan serbest seçimle iktidara geldi ve ülke tarihinin ilk kadın başbakanı oldu. İktidarı boyunca çeşitli sebeplerle iktidardan düşürülen Butto, 1999-2007 yılları arasında sürgündeydi.

2007'de ülkesine dönen Butto, ilk suikast girişiminden yara almadan kurtuldu. Ancak, yaklaşık iki ay sonra 27 Aralık 2007 tarihinde gerçekleşen ikinci suikast girişiminde ilki kadar şanslı olamadı.

Zülfikar Ali Butto'nun kızı Benazir Butto, babası gibi Pakistan siyasetinde aktif rol oynadı ve İslam coğrafyasında ilk kadın başbakan unvanını aldı.

1953 yılında Pakistan'ın Karaçi bölgesinde dünyaya geldi Benazir Butto. Üniversite eğitimini Oxford Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde tamamladı. Ardından Harvard

Üniversitesi'nde yüksek lisansa başladığı dönemlerde Hindistan'ın Doğu Pakistan'a asker gönderdiği ve babasının Batı Pakistan Savunma Bakanı olarak Birleşmiş Milletler ile temas kurmak üzere New York'a gitmek zorunda kaldığı 1971 yılında üniversiteyi bırakmak zorunda kaldı.

Üniversiteyi bitirdikten sonra Pakistan'a geri döndü. O yıllarda babası çeşitli yolsuzluk haberlerine karışan ve siyasetçi Ahmed Raza Kasuri'nin ölümüyle suçlanan Zülfikar Ali Butto tutuklanıp idam cezasına çarptırılmıştı ve idamı gerçekleşikten sonra tüm ailesine ev hapsi verildi.

Benazir Butto'nun ev hapsi 1984 yılına kadar devam etti ve o yıl yurt dışına çıkış yasağı kaldırılır kaldırılmaz İngiltere'ye taşındı.

İngiltere'de sürgün hayatı yaşamaya başladığı dönemlerde babasının partisi olan Pakistan Halk Partisi'nin liderliğini yapmaya başladı. 1987 yılında çimento fabrikatörü olan Asif Ali Serdari ile evlendi ve üç çocuğu dünyaya geldi.

1993 yılında Butto yeniden seçildi fakat kurduğu yeni hükümet 3 yıl sonra yeniden yolsuzluk suçlamaları sebebiyle devlet başkanı Faruk Leghari tarafından düşürüldü. Darbelerle devrilse de hakkında herhangi bir suç teşkil edecek dosya bulunamadı.

1999 yılında Pervez

Müşerref'in öncülük ettiği askeri darbe sonrası Pakistan'ı terk etmesi için uğraşıldı ve Benazir Butto Birleşik Arap Emirlikleri'ne gelerek Dubai'ye yerleşti.

2007 yılında yapılacak olan seçimler için Butto yeniden Pakistan'a dönüş kararı aldı. Fakat El-Kide'nin saldırı tehdidinde bulunması üzerine Pervez Müşerref, Butto'nun dönüşünü ertelemesini ve yüksek mahkemenin kendisiyle ilgili af istemine ilişkin kararı beklemesini söyledi.

Müşerref böyle istese de Butto bu isteğe uymadı ve 18 Ekim 2007 tarihinde, sekiz yıllık sürgünden sonra Pakistan'a geri döndü.

O dönüş sırasında partisinin yandaşları tarafından büyük bir sevgi gösterisiyle karşılandı fakat aynı zamanda bir suikast girişiminde bulunuldu.

Yaklaşık iki ay sonra Ravalpindi'de gerçekleşen ikinci suikast girişiminde Butto, ilki kadar şanslı olamadı. 27 Aralık 2007 tarihinde Pakistan Halk Partisi'nin mitinginde elinde silah bulunan bir adam Butto'ya ateş ederek onu boynunda vurdu ve ardından üzerindeki patlayıcıyı patlattı.

Pakistan'ın en çok seçmeni bulunan partisinin mitinginde yaşanan bu olayın sonunda 130 kişi hayatını kaybetti. Benazir Butto da kaldırıldığı hastanede müdahale edilse de hayatını kaybedenler arasındaydı.

GÜNLER AYLAR YILLAR...

ZELİHA
TAMER
UÇAR

tamerucarzeliha@gmail.com

Büyük kuraklığın olduğu o yıl, zaman kavrula kavrula küle döndü; gün, yakalamaya çalıştığınızda kor gibi elinize yapışıyordu. Şişe geçirilmiş gibi duran güneş, günler boyunca başınızın üzerinde öyle asılı dururdu." cümleleri Franz Kafka Ödülü sahibi yazar Yan Lianke'nin 2002 yılında kaleme aldığı, özgün adı Nian yue ri olan, Erdem Kurtuldu'nun çevirisiyle dilimize kazandırdığı Jaguar Yayınları'dan çıkan Günler Aylar Yıllar romanından.

Jaguar yayınları, 2020 baskısından okuduğum roman insanı, varoluşundaki zayıflıkları, bu zayıflıklarıyla yüzleşmesini, varlığını sürdürmek için doğayla olan çatışmasını, mücadelesini, mücadelesini sürdürebilmek için tutunduğu ümitlerini anlatıyor.

Kuraklığın tüm ekinleri kuruttuğu, bu nedenle de kıtlığın baş gösterdiği Balou Sıradağları'nın eteklerindeki köylerin halkı topluca göç etme kararı alır.

Göç etmenin güçlüğüne dayanamayarak yolda ölebileceğini düşünen 72 yaşındaki bir adam köpeğiyle köyde kalmaya karar verir. Romanda çok güçlü metaforlarla okuyucunun zihninde olayları adeta yaşatan yazar, köylülerin göçünü karınca sürüsü metaforuyla şöyle aktarır: "... takip eden üç gece iki gün boyunca sürekli bir mülteci akışı yaşandı, köylüler başka bir yuvaya taşınan karınca sürüsü gibi, gece gündüz demeden, köyün ardındaki dağ yolunu aşındırıp dış dünyaya doğru yola koyuldular..."

Köy bütün canlılarıyla birlikte göç ettiğinde geriye 72 yaşında bir adam, yağmurun yağması için yapılan bir törende güneşten gözleri kör olan bir köpek ile ihtiyar adamın yaşatmaya çalıştığı umudun metaforu olarak karşımıza çıkan henüz yeşermeye başlamış taze bir mısır fidesi kalır.

Romanda çoğu kez yaşlı adamla köpeğinin diyaloguna şahitlik ediyoruz. Yazar, bu yolla birçok varoluşsal soruyla okuyucusunu düşünmeye davet ediyor. **Hayatta neden varız? Nereye gidiyoruz? Ne için çabalıyoruz? “Kör, sen söyle, dedi ihtiyar, insan bu dünyaya böyle bir hayat sürmek için gelmedi mi zaten?**

Yazar, romanın tam da burasında topraktan ve doğal hayattan uzaklaşmış hatta kendi dışındaki bütün canlılara karşı yamyamlaşmış, biz kentli insanları, yeniden Maslow’un piramidinin el alt basamağına atarak düşünmeye davet eder. Düşündürürken de Güneş’i bir cehennem zebanisi gibi okuyucusunun tepesine diker. Belki de insanın kendi körlüğünün metaforu olsun diye de gözleri görmeyen bir köpeği arkadaş olarak verir yanına. Sadık, vefalı, vicdanlı bir arkadaş olan Kör isimindeki köpek insandan daha insani davranışlar sergiler. Aylardır yağmur almayan çorak köy toprakları doğal su kaynağından da yoksundur. Bütün bu karamsar atmosferin içinde ihtiyarı ve köpeğini hayata bağlayan şey ise yeni yeşermeye başlamış körpe bir mısır fidesidir.

İhtiyar adam, kavurucu güneş altında, suyun, yiyeceğin olmadığı kurak bir toprakta mısır fidesinin serpilebilmesi için çabalar, mısır fidesinin yeni bir yaprak vermesi onun ümidini besleyen tek mutluluk kaynağıdır artık, yapraklarında hastalık çıkmasıysa karamsarlığa düşürür karakterimizi.

İhtiyar, yoldaşı olan köpeğiyle konuşur, güneş ışığını tartar ve mısır sapını kendi idrarıyla sular. Su bulmak için yirmi kilometre öteye

gittiği bir gün kurt sürüsünün tuzağından kurtulma mücadelesinin ortasında bulur kendini. Geri döndüğünde ise güneş ışınlarının kavurucu sıcağının mısırın yapraklarında yeşil bir nokta bile bırakmamış, hatta yaprakların aslında açık yeşil olan damarlarının bile kuruyup kahverengiye dönmüş olduğunu görür. “Bitti, diye düşündü ihtiyar, mısır sapı çoktan ölmüş, o iki kova suyu zamanında getiremedim... Hüzün ihtiyarın üzerine bir sağanak gibi yağıyordu. İhtiyar bir anlığına yere çömeldi, tüm vücudu çamura dönüşüp tarlaya akacaktı neredeyse. Tam bayılacaktı ki sapın tepesine, o kurumuş yaprak yığınının tam ortasında, bir damla yeşillik çarptı gözüne. İhtiyar su kovalarını kaptığı gibi mısır sapının yanına götürdü. Mısır sapı hâlâ yaşıyor.”

Romanda çoğu kez yaşlı adamla köpeğinin diyaloguna şahitlik ediyoruz. Yazar, bu yolla birçok varoluşsal soruyla okuyucusunu düşünmeye davet ediyor.

Hayatta neden varız? Nereye gidiyoruz? Ne için çabalıyoruz?

“Kör, sen söyle, dedi ihtiyar, insan bu dünyaya böyle bir hayat sürmek için gelmedi mi zaten? İhtiyar, köpeğin ona cevap vermesini beklemeden, kendi sorusuna kendi cevap verdi: bence öyle. Sonra dedi

ki, ama kocayınca öyle olmuyor, kocayınca bir ağaç, bir tutam ot ta da torun torba ile yaşamaya başlıyorsun. Yaşamak ölmekten yeğdir yine.”

Karakterimiz köylülerin göçünden sonra dört ay kadar sabırla, vefayla, ümitle mısır fidesine emek verir, hasat edeceği günü bekler. Romanda zaman kavramı birçok simgeyle gösterilir; bazen güneşin ağırlığı, mısır fidesindeki değişimler, yaşlı adamın ve köpeğin gittikçe güçten düşmesi...

Kıtlık, yoksulluk, açlık, susuzluk, kavurucu güneşe rağmen karakterimiz umut etmeyi bırakmaz. Çok kutsal bir amaçla mısır fidesini yaşatmaya çalıştığını ve ümitle hasat zamanını beklediğini fark ederiz. Nihayet ihtiyar yaşamak için hiçbir ümidi kalmadığında hasat zamanı yaklaşan mısır koçanlarının olgunlaşmasını tamamlayabilmeleri için kendi bedenini besin olarak sunmaya karar verir. Mısırın köklerinin altına mezarını kazar, öldükten sonra üzerini toprakla kapatması için de köpeği Kör'ü görevlendirir. Kuraklık bitip köylüler geri döndüğünde mısır tanelerini tohum olarak kullanıp yeniden ata topraklarına köklenmeleri arzusuyla kendi varlığını mısır koçanlarına ve gelecek nesillere armağan eder. İhtiyar karakterinin bu yüksek şuuruyla sarsılır, benlik duygusuna tapınıldığı çağımızda biz için yapılan fedakârlığı anlar, köpeği Kör ile beraber saygıyla toprak atarsınız ihtiyarın mezarına.

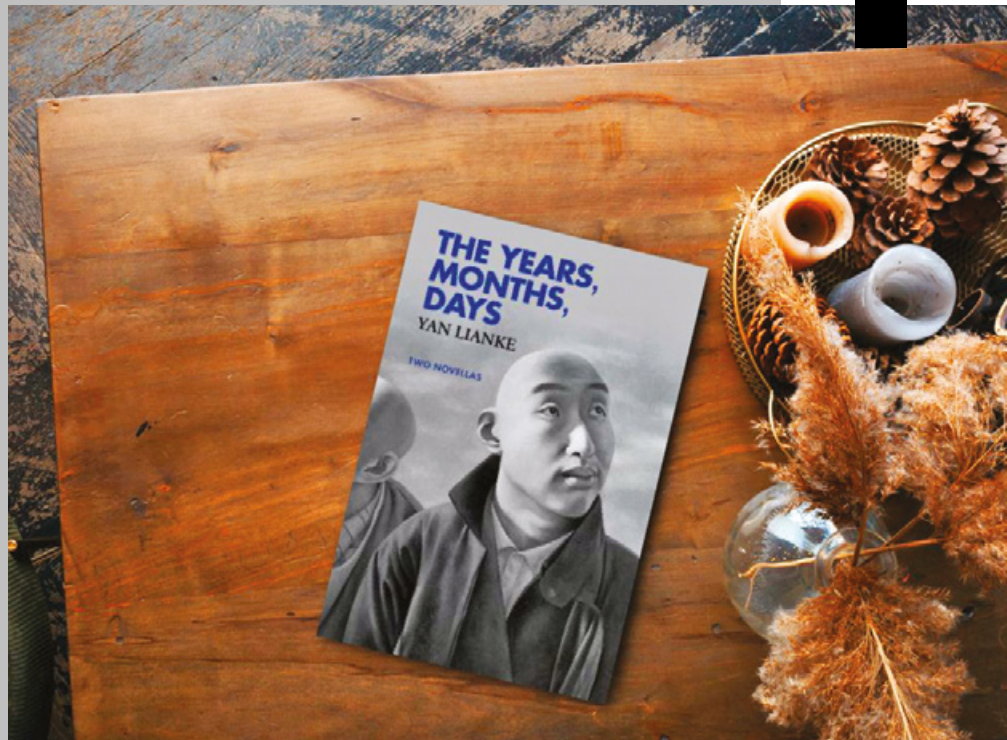
Yağmur köylerinin topraklarını yeniden yıkamaya başladığında köylüler evlerine dönerler ancak ekecek tek bir mısır tohumu dahi bulamazlar. “Köylülerden biri ihtiyarı hatırladı birden. İhtiyarın bir yıl önce tarlasında bulunduğu o mısır fidesini korumak için nasıl da koskoca dağ silsilesinde bir başına kaldığını hatırladı. Bütün köy ihtiyarın Balıban Tepesi'ndeki tarlasına koşturdu, uzaktan bakınca o bir nokta üç dönümlük arazinin ortasında derme

çatma bir barakanın bir başına durduğunu gördüler. Barakaya vardıklarında ihtiyarın kendi elleriyle çapaladığı alanın sanki ekim yapılmış gibi yemyeşil olduğunu gördüler, o gür yeşilliği içinde taze arpanın mavi kokusuyla, açık beyazla açık sarı arası olan başka bir koku yükseliyordu. ... Köylülerin bu yeşilliğin içinde fark ettikleri ilk şey daha geçen sene olgunlaşmış olan o mısır sapıydı.”

Mısır kökleri ihtiyarın cesedine dolanmış, canını kendine armağan eden yaşlı adamı kendine yaşam kaynağı etmiştir. Mısır taneleri yeniden topraklarına dönen köylüler için tohum olmayı beklemektedir.

İlk kez bir eserini okuduğum Çinli yazar Yan Lianke son dönemde aldığı ödüllerle dünya edebiyatında kendine yer edinmeye başlamış bir yazar. Lianke 2014 yılında Lenin'den Öpücükler adlı romanıyla Kafka Ödülü'ne layık görülür. 2016 yılında The Four Books adlı kitabıyla Uluslararası Man Booker Ödülü'nün kısa listesine kalır. Yan Lianke'nin kısa romanı Günler Aylar Yıllar dilinin sadeliği, kendine has metaforlarla sahneleri aktarım gücü ile mutlaka okunması gereken nitelikli bir edebiyat sofrası açıyor önümüze.

İlk kez bir eserini okuduğum Çinli yazar Yan Lianke son dönemde aldığı ödüllerle dünya edebiyatında kendine yer edinmeye başlamış bir yazar. **Lianke 2014 yılında Lenin'den Öpücükler adlı romanıyla Kafka Ödülü'ne layık görülür. 2016 yılında The Four Books adlı kitabıyla Uluslararası Man Booker Ödülü'nün kısa listesine kalır.**

KADIN ALGISINI
DEĞİŞTİREN
EN TEMEL ŞEY:
EKRAN

ZÜLÜNÜN GÜNLÜĞÜ

Yıl 2002 ya da 2003. Kurtlar Vadisi diye bir dizi düştü piyasaya. Türkiye'nin gerçeklerini anlatacağını iddia etti, başladı, hikâyesi herkesi bir şekilde sardı ve sonrasında uzunca bir süre gündemi meşgul etti. Hatırlarım, lisedeydim çıktığımda. Üniversite'ye hazırlanıyordum. Sokakların yayın saatinde boşaldığını anlatan haberleri izliyor, kendisi bölümü izlerken bize ders çalış diyen babama içerliyordum. Evet, ilk 90 bölümü izleyen kitle içerisindeydim. Biz Polat Alemdar'ın taktığı saatleri satanları, dizideki arabalarının oyuncaklarını arayanları gördüğümüz ve yaşadığımız nesildik. Dönüp bakıyorum da. Elif'i sevme şekli güzeldi Polat'ın. Belki o şiddetin, siyasetin ve gerginliğin içerisinde ona olan aşkını izlemek, lisesi bir ergen için güzeldi. Ama iş ne zaman ki Elif'in Polat ile yaklaşması sonrası, mafya eşi rolüne bürünmesi ile ölümüne döndü. Ve zaten o dönem dizi bitti. Benim için de bu hikâye bitti. O zamanlar bu kadar farkında olmadığım bir meseleden bahsedeceğim size sevgili okurlarım bu ay. Şubat ayına geldik. Hepinize, Sevgililer Günü kutlamanız da, sevgi dolu bir ay diliyorum önce.

Eşkiya Dünyaya Hükümdar Olmaz dizisine denk geldim geçen akşam. Dizi mafya hayatı süren bir ailenin başına gelenleri anlatıyor. **Çapraşık ve kirli ilişkileri normalmiş gibi göstermelerine hala anlam veremesem de, bu zihniyette insanların olduğunu hatırlatıyor olmasından, en azından anlıyorum neden anlatmaya ihtiyaç duyduklarını.**

Kurtlar Vadisi bir dönemdi, etkileri, sonra aynı dizinin devam yapımları ile bir kuşağın resmen ruhuna işledi. Mafya, Devlet için çalışan ajanlar, Mafya avukatlığı yaptığı söylenen ve aslında küçümsenen de kadınlar, siyasi olaylar, senaryolaştırılan geçmiş hikâyeler, garip ama tehlikeli de sayılabilecek toplumsal algılar oluşturdu. Bilen bilir. Ülke gündeminde olacak olayları dizi senaryosunda önceden gösterdikleri bile iddia edildi. Tehlikeli sulara yüzdük bayağı uzun bir dönem. O dönemde Instagram bu kadar popüler olsa ne olurduk, bilemedim.

Önce Elif, sonra Ebru, sonra Leyla ve İnci. Kurtlar Vadisi kadın karakterleri ile de hepimizde bir yer edindi.

Süleyman Çakır'ın hala giyabında cenaze namazı kılındığını, ardından Mevlit okutulduğunu söyleyemiyorum bile.

Bu dizi ne doğurdu dersiniz? Özellikle kadınlarla ilgili?

Kadın dışarıdan bakıldığında bir dişi aslan kadar güçlü, erkeğinin yanında da bir kedi misali masum olmalı algısı yerleşmedi mi?

Cinsiyetçi söylemime takılmayın. Düşünce bu.

Elif Eylül'ü hatırlayın. İstanbul Hukuk'un en güzel kızı. Sonradan Leyla karakteri öyle diyordu hakkında. Tuttuğunu koparan ve davaları istediği sonuçla alacak kadar çılgın bir avukat. Söz konusu Ali oldu mu aşırı hassas bir kız çocuğu. Ve Ali'den sonra hayatını işgal eden Polat'la yeniden var olmuş gibi hareket eden bir kadın. Eskilerin deyimiyle astığım astık tavrı, Polat ona ev açıp da o kazayı geçirip, Ali'nin hikâyesini öğrenince bile sönmedi ya.

O ev tutma hikâyesi de ayrı bir analiz ister.

Bugün Elif ile eski sahnelerini karıştırdım, size yazmadan. Hastalıklı tarafları çok olsa da, Özgü Namal'ın yeteneği ile o karakteri gerçek gibi yansıtmaya çok başka bir güzelliği o zamanlar bence.

Vadi'nin hayranları yıllarca yerine kimseyi koyamadı da.

Ama dizideki kadın algısını masumlaştırmıyor bu durum gözümde. Günümüze bakalım.

Beni yakından tanıyanlar bilirler. Çok uzun saatler çalıştığım bir işim var. Belli dönemlerde neredeyse eve gece yarısı dönüyorum. Ailemle yaşadığım evde TV kablolu ya da standart diyelim. Kırk yılda bir olsa da, TV de ne var ne yok diye geç saatlerde dönünce bakıyor ve hatta bir süre ayırıp gördüğüm yapımı izliyorum.

Düşünün bakalım, Ulusal Kanallarda ne izliyorum?

Oktay Kaynarca var diye, Ben Bu Cihana Sığmazam (Nesimi'nin şiiiri isim babası dizinin) ve Eşkiya Dünyaya Hükümdar Olmaz.

İkisi de Kurtlar Vadisi ekolünün devamları bence.

Oktay Kaynarca'nın ekranda görüldüğü an rolü ne olursa olsun, durup izleyen çoktur. Tiyatro geçmiş, 90'larda içinde olduğu yapımlar. Belki artık herkese hitap etmiyor ama hepimizde ekranda olmasının bir anlam ifade eden bir tarafı var. Olmaz olmaz ya, bu yazıyı da okur umarım da, sormak istediğim sorulara cevap vermek adına bir ışık yakmış oluruz.

Eşkiya Dünyaya Hükümdar Olmaz dizisine denk geldim geçen akşam. Dizi mafya hayatı süren bir ailenin başına gelenleri anlatıyor. Aile Karadenizli. Kalabalık. Çapraşık ve kirli ilişkileri normalmiş gibi göstermelerine hala anlam veremesem de, bu zihniyette insanların olduğunu hatırlatıyor olmasından, en azından anlıyorum neden anlatmaya ihtiyaç duyduklarını.

Diziyile ilgili çok derin bilgim yok, kısa kısa gördüm hep.

Geçen akşam Hızır'ın kardeşi İlyas ve sevgili Esra'nın sahnesine denk geldim. Esra sonradan gelmişti sanırım. Tartışıyorlar. Esra sinirlenip evi terk etmeye karar veriyor. Parmağındaki tek taşı çıkarıp masaya bırakıyor, eşyalarını alıp tam çıkacak, İlyas bir tehdit savuruyor. Çıkarsan, seni öldürürüm, diyerek. Esra'da gereken yanıtı verip çıkıyor.

Sonrası daha sert. Arabasına binip gitmeye çalışan bir kadın, ardından araba tekerlerine ateş edip onu durduran bir adam ve o aksiyon sonrası barışmaları... Sahne bittiğinde dondum kaldım.

Hatta o akşam sosyal medya hesabımda bir yazı paylaştım. Yazıda İlyas'ın adını yanlış yazmışım o sinirle. Gördüğüm şey neydi ve neden bir kadın şiddet söz konusu olsa da yoluna devam etmeyip, pes etti? Ve neden bu kadar hastalıklı ilişkiler ekranda "normalleştirildi"?

Şimdi olayı toplumsal algıdan yola çıkarak kadın cinayetlerine bağlayacağım. Söylenmesi gereken çok şey olduğunun farkındayım. Ama yukarıdaki soruları bir kendimize soralım.

Bu tip yapımlar itaatkâr, güçlü ve güzel kadın algısı ve beklentisi yerleştirmede mi o dizilerin müptelası olan kitlenin kalbine?

Yaşadığımız toplumsal sorunların en önemlisi haline gelen kadın cinayetlerinde, kadın algısını değiştiren en temel şeyin "ekran" olduğunu bilmiyor mu bu yapımları hazırlayan insanlar?

Ne zaman paranın her şeyden önemli olduğunu tam tarihle anlatıp paylaşamam ama değişime önce o ekranlardan başlamak gerekmiyor mu diye düşünüyorum?

Aile kavramının içi boşaltıldıkça, erkek yüceltilip, her istediğini alabilirken, kadın itaat etmek zorunda mantığı sürdürüldükçe, bu kafalar da değişmeyecek.

Ben size bu satırları yazarken, gündemde kızlarını taciz eden babaların olduğunu söylemek istemiyorum bile.

Kimin hangi koşullarla ya da inanışlarla aile kurduğunu ve çocuk yetiştirdiğini yargılamak derdinde değilim.

En basit şey. Bir kadın "hayır!" demesine rağmen, bir adam onu "şiddet" yoluyla durduruyor.

Ve bu sahne hala ekranda dönebiliyor. Benim gördüğüm dizinin tekrarıydı çünkü.

Ben Bu Cihana Sığmazam, EDHO olarak da bilinen dizinin ekibinden çıkan bir yapım. Güya senaryo biraz daha farklı. Ama içerikte bazı şeylerin devam ediyor olması, aynı açlığı yaşayanların baskısı diye düşünüyorum.

Biliyorum her türlü hikâye ekranda talep görebiliyor. Bu sadece bir örneği.

Zamanında erkek çocuğunun kız arkadaşları ile, üstelik bebekler, fotoğrafına; oğlum ve haremi yazan zihniyetle neredeyse yakın gördüklerim. Bu ay sizlere belki izlememek gereken yapımları örnek göstermiş gibi oldum. Mafya hikâyeleri, polis-yeler, devletin gizli görevlerinde yer alan insanların hayatları vb. daha çok ekranları işgal edecek belki ama sormak istiyorum; kadın ve erkeğin rollerinin daha sağlıklı gösterilmesi, o kadar mı imkânsız?

Oktay Kaynarca'yı çok severim. Oyuncululuğu etkileyicidir. Bir de şiir okutunlar ona sık sık. Seslendirme yapıyor olmasının etkisi sanırım, saatlerce dinlerim. Özellikle Ömer Lütfi Mete'nin Gülce şiirinin benim için anlamı daha farklı artık. Çünkü Gülce o şiirden ilhamla yeğenimin adı. Evet ben 1 buçuk yıldır hala'yım.

Bu ay, sevgiyi düşünün derken bu cepheden düşünmenizi istedim. Gelecek ay, size izleyebileceğiniz önerilerle, hem de bahara merhaba derken selam vermiş olacağım. O heyecana yakışır yapımlar umarım karşıma çıkar. Mart ayında görüşmek dileğiyle sevgili okurlarım.

Algınız açık olsun, ne yediğinize dikkat eder gibi, ne izlediğinize de dikkat edin.

Ben Bu Cihana Sığmazam, EDHO olarak da bilinen dizinin ekibinden çıkan bir yapım. Güya senaryo biraz daha farklı.

Ama içerikte bazı şeylerin devam ediyor olması, aynı açlığı yaşayanların baskısı diye düşünüyorum. Biliyorum her türlü hikâye ekranda talep görebiliyor. Bu sadece bir örneği.

PRENS DERSEM ÇIK, ROYAL DERSEM ÇIKMA

Dünyada pasaportsuz seyahat edebilen tek kişi olduğu söylenen, polisin durdurup “Ehliyet-ruhsat lütfen” diyemeyeceği, oturup saymaya kalksak mal varlığını bitiremeyeceğimiz, eşyası, evi, arsası değil şehirleri, ülkeleri olan, dokunmanın kanunla yasaklandığı bir ablamız olan Kraliçe İkinci Elizabeth ölerek dünya gündemini sarstı.

SALİHA
KARAARSLAN

bademlimon@gmail.com

2 1. yüzyıl, uzay çağı, dijital çağ, demokrasi, özgürlük gibi kavramların yanında epey sırttan royal hayat, prensler, kraliçeler ve monarşi bu yazının konusu. Evet, çok garip ama bir taraftan her gün gelişen teknoloji, beynimize çiplerle müdahale, robotlarla insanların savaşı gibi konular, bir taraftan da ortaçağdan kalma kraliçeler, prensler ve monarşi meşgul ediyor gündemimizi.

Dünyada pasaportsuz seyahat edebilen tek kişi olduğu söylenen,

polisin durdurup “Ehliyet-ruhsat lütfen” diyemeyeceği, oturup saymaya kalksak mal varlığını bitiremeyeceğimiz, eşyası, evi, arsası değil şehirleri, ülkeleri olan, dokunmanın kanunla yasaklandığı bir ablamız olan Kraliçe İkinci Elizabeth ölerek dünya gündemini sarstı. Efendim kaçınıcı yüzyıldayız kraliçe mi olur, oluyor valla. E demokrasi? Demokrasi bile kendisinin elini öperdi öyle düşünün! Ordusuydu, halkıydı topyekûn vatan, bayrak ülke için değil, kraliçeye hizmet ediyordu. Kısaca kraliçe demek, bunların hepsi demektir. Kulağa çok orta çağ gibi geliyor değil mi?

Dünyaya kazık çaktığı ve asla ölmeyeceği düşünülen son İngiltere kraliçesi 2. Elizabeth hakkın rahmetine kavuştu ama monarşinin sonu gelmedi tabii ki.

Kraliçe Elizabet'in ölürken sırf bu oğlan yüzünden gözü arkada kalmıştır. Zaten hayattayken kadını ciğerinden yaralamıştı.

Kulislerde anasının intikamını alıyor diye konuşuluyor ben de kulislerin yalancısıyım.

Sorsanız her şey sembolik, ülkede başbakan var ama adını bile bilen yok. Monarşi de zaten Avrupa'da olursa havalı Orta Doğu'da olursa çağ dışı! Kendilerinde olmayan demokrasiyi tüm dünyaya dağıtmayı ihmal etmedikleri gibi, sembolik kraliyet ailelerinin adı bile ülkelerine milyar dolarlar, sterlinler kazandırıyor.

Birleşik krallıkta popülerliğini koruyan tabloid basın sayesinde royal familyanın hayatı, attığı adım haber oluyor. Özellikle Prenses Diana'nın şaibeli ölümü sonrası oluşan fanatik hayranları, ailenin magazin tarafını siyasi tarafının önüne geçirdi. Rahmetli Diana'nın ilk göz ağrısı William'ın düğünü herhangi bir kraliyet ailesine mensup olmayan halktan karısı, gelinliği, bir kıyafeti beş kere giymesi vs. Sıkı bir takipçi kitlesi oluşturdu royal familyaya.

Anası 2. Elizabet ahirete intikal edince; ölmeden yapılacaklar listesini tamamlayarak tahta geçen

Prens Charles ve rahmetli Galler Prensesi Diana'nın küçük oğlu Prens Harry Abisi William ve yengesi Kate'i gölgede bırakmak için elinden geleni yaptı.

Kraliçe Elizabet'in ölürken sırf bu oğlan yüzünden gözü arkada kalmıştır. Zaten hayattayken kadını ciğerinden yaralamıştı. Kulislerde anasının intikamını alıyor diye konuşuluyor ben de kulislerin yalancısıyım. Malum Lady Di, magazincilerden kaçarken trafik kazasında öldü diye biliniyor ama esasen Müslüman sevgilisiyle evlenip asil mavi kraliyet kanına Müslüman kanı karışmasını diye kraliçe tarafından öldürüldüğü söyleniyor. Tabii yine kulislerin yalancısıyız. Küçük prensin anasının intikamını almak için asil mavi kraliyet kanına bir miktar siyahi Amerikan kanı karıştırdığı iddia ediliyor. Annesi siyahi, kendisi melez Amerikalı bir aktris ile evlendi çünkü.

Kadın daha saraya girmeden sarayı karıştırmayı başardı.

Gelinliğini İngiliz markası seçmeyişi, feminist tavırları, vay efendim çocuğumu vegan besleyeceğim gibi çıkışları yetmedi asıl darbeyi, kocasını yuvasından, sarayından ayırarak vurdu royal familyaya.

Saraya girer girmez aman efendim bize en küçük oda verilmiş diyerek sarayları bile beğenmeyen küçük gelin, dırdırlarıyla kocasının başının etini yemiş, Allah aşkına ayrı eve çıkalım Harry diye tutturmuş kulislere göre. Harry de "amaan zaten tahtta beşinci sıradayım ağabeyimin üç bebesi birden ölmedikçe bana sıra gelmez" diyerek karısını da alıp royallikten kendi hür iradeleriyle ayrıldı, İngiliz basınından kaçmak için de Amerika'ya yerleşerek hanım köylü oldu.

Başlangıçta sarayları terk edip kraliyetten ayrılmak havalı göründüyse de Prens Harry ve küçük gelin royal familyanın dünya nimetlerinden yararlanmaktan vazgeçemedi.

Tv programlarına çıkıp açıklamalar yapmalar, Netflix için belgesel çekmeler milyon dolarlık anlaşmalar derken yine bir şekilde kraliyetin ekmeğini yemeye devam ettiler.

Tüm bunlar yetmedi son olarak Prens Harry hayatını ve anılarını anlattığı Spare-yedek adlı bir kitap yazdı ve çoğu bölümü yayınlanmadan sızdırıldığı halde kitap ilk günden 400 bin sattı. Yok abim beni itekledi, yok annem beni abim için böbrek lazım olursa diye doğurdu gibi tuhaf başlıklara sahip kitap, gündeme oturdu.

Moda tabirle iyice toksikleşen ilişkilerine rağmen kraliyetin etinden sütünden yararlanan Harry bu sefer yalnızca magazine oynanamamış siyasi ve toplumsal gündemi de meşgul edecek şeyler söylemişti.

Afganistan görevi sırasında 25 kişiyi öldürdüğünü açıklaması oldukça tepki çekti. 25 Taliban askeri öldürdüğünü, bunu yaparken onları insan gibi görmediğini

söyledi. Onları insan gibi görürse öldüremeyeceğini dolayısıyla satranç tahtasındaki taşlara benzeterek bunu yaptığını açıkladı. Dünyada ve İngiliz basınında oldukça olay olan sözlere İngiliz askerlerinden bile tepki geldi. Harry ise sözlerinin bağınaz İngiliz basını tarafından kitabını itibarsızlaştırmak için çarpıtıldığını söyledi. Harry skorunu paylaşırken bununla övünmediğini ama utanç da duymadığını belirtti. Çünkü kraliyet ünvanlarının eskisi bile dünya gündemine oturmaya yetiyor. Çünkü beni ezdiniz, dışladınız sarayda şöyle acılar çektim dediği halde hala Prens ve Dük diye anılmaktan hoşlanan Harry, bu sataşmalardan da cebini dolduruyor. Adamlar kraliyetten ayrılırken bile ekmeğini yesin, biz de sultan padişah deyince burun kıvırıp royal familyanın maceralarını ağız açık izleyelim. Yine zengin malı züğürdün çenesini yordu sevgili okurlar.

Afganistan görevi sırasında 25 kişiyi öldürdüğünü açıklaması oldukça tepki çekti. 25 Taliban askeri öldürdüğünü, bunu yaparken onları insan gibi görmediğini söyledi. **Onları insan gibi görürse öldüremeyeceğini dolayısıyla satranç tahtasındaki taşlara benzeterek bunu yaptığını açıkladı.**

EBRU SANATÇISI HÜLYA UŞAN:

İŞİMİZ SANAT, YÜKÜMÜZ SEVGİ, YOLUMUZ İNSAN

Son yıllarda geleneksel sanatlara karşı büyük ilgi var ama yeterli değil.

Genç nesillere ecdat yadigarı sanatlarımızı anlatabilmek ve aktarabilmek için eğitim sistemimizdeki müfredatlara uygulamalı gelenekli sanat derslerimizin yer almasıdır.

Hülya Uşan... Ebru sanatçısı, girişimci, anne. Ankara'da sanatçıların yetişmesi için emek veren bir isim. Hülya Hanımla geleneksel sanatlara dair keyifli bir söyleşi gerçekleştirdik.

|| RÖPORTAJ: SEDA ŞİŞMAN ||

Hülya hanım sanatla buluşma noktanız nedir? Size "neden sanat" desem?

En kısa cümlesiyle çünkü sanat manevi bir terapidir. Estetik ve zarafetin en güzel tarafıdır. Bedene

dinginlik, gönüle şifa verir. Ruh, gönlü nakış nakış işler. Sanat yaparken elimiz, kafamız ve kalbimiz birlikte çalışır. Yaparken güzeli ararız, en güzeli...güzeli ararken renkler girer yaşama, yaşamda hayatla olan bağımızı güçlendirir. Bu yüzden sanat diyoruz.

İNSANIN FITRATI TOPRAK VE SUDUR. YARATILIŞIMIZ TOPRAKTAN, VE VÜCUDUMUZUN YÜZDE 70'İ SUDUR. EBRU SANATINDA DA BOYALAR TOPRAKTAN YAPILIR VE BU SANATI SUYUN İÇİNDE YAPARIZ. TEKNEDE YAPILAN ESERLERİN TEKLİĞİ VAHDETİ TEMSİL EDER. EBRUYU DA TEKRAR AYNISINDAN YAPAMAZSINIZ. AYNI ZAMANDA YARADILIŞ GAYEMİZDE OLAN TEVEKKÜL VE SABRI ÖĞRETİR.

El sanatları ve sınıf öğretmenliği ardından yüksek lisans sonrasını sizden dinleyelim yolunuza nasıl devam ettiniz ?

Lisans eğitimi sırasında kısa dönemler içinde almış olduğumuz gelenekli sanatlarımızı her birini ayrı ayrı olarak alaylı eğitimi ve icazet yoluyla da öğrenmenin çok önemli olduğu düşüncesindeydim. Her ne kadar bölüm mezunu da olsanız gelenekli sanatlarımızı usta-çırak eğitimi ile öğrenmek zorundasınızdır. Çünkü sanat, özelliklede geleneksel sanatlarımız atölye ortamında atölye tozu yutmadan öğrenilemez kanaatindeyim. Usta-çırak ilişkisi ve akademik düzeyde yapılan çalışmaları birleştirerek yolumun daha gelişeceği düşüncesiyle ebru ve katı dersleri almaya başladım. İcazetimi alarak Kültür Bakanlığı sanatçılığı aldım. Gelenekli sanatlarımızın akademik anlamda kısıtlı bir alanda olduğu düşüncesiyle önce NEÜ Geleneksel Sanatlar tezsiz Yüksek Lisansımı sonrasında da AYBÜ Sanat Tasarım Katı' Sanatı alanında tezli yüksek lisansımı tamamladım. Özellikle Katı gelenekli sanatlarımızın en bakir sanatı. Bu sanatın günümüz nesillere aktarılması tanıtılması boynumuzun borcu.

Gelelim Ebru sanatı ile buluşmanıza. Ebru'nun size hissettirdikleri nelerdir?

İnsanın fitratı toprak ve sudur. Yaratılışımız topraktan, ve vücudumuzun yüzde 70'i sudur. Ebru sanatında da boyalar topraktan yapılır ve bu sanatı suyun içinde yaparız. Teknede yapılan eserlerin teklığı vahdeti temsil eder. Ebruyu da tekrar aynısından yapamazsınız. Aynı zamanda yaradılış gayemizde olan tevekkül ve sabrı öğretir. Ebru eğitiminde talebe hemen tekne başına oturtulmaz. Sabrı öğretmek için boya ezdirilir fırça bağlatılır. Sebebi hikmeti sabrı öğretmektir. Meşakkatli ve uzun bir yoldur. Bu yol mütevazı ve tevazu sahibi olmayı öğretir. Benliği aradan çıkarmayı öğretir.

Çukurambar kültür sanat merkezi kurucusu olarak burayı açarken ne amaçladınız ? Şu an bu amaçlara ulaşabildiniz mi?

Lisans eğitim sırasında gelenekli sanatların atölye ortamında öğrenilmesi ve medrese eğitimi tarzında olması gerektiği düşüncesindeydim. Öğretmenlik yaptığım kurumda görsel sanatlar eğitimi verirken aynı zamanda müfredat dışında gelenekli sanatlarımızı öğrencilerime aktarmaya çalışıyordum. Orta okul ve lise öğrencilerimde yıl sonunda geleneksel sanatlar sergisi açıyorduk. Ama aklımda hep bu öğrencilerin ve geleneksel sanatlara gönül vermiş insanların medrese eğitimi gibi ortamlarda eğitim alması gerektiği .Ve başkentimizde böyle bir mekan eksikliydi. Kurum yöneticilerimiz bu düşüncelerimi desteklediler ve benim hayallerimin ötesinde, her branşın sınıfı olduğu konferans ve sergi salonu olan bir mekanla buluşturdular. Amacımız Ankara da Gelenekli sanatlara hizmet eden bir mekandı ve şükür ki bu sanatların merkezi İstanbullu üstadlarımızdan duyduğumuz kadarıyla Ankara-İstanbul'u yakalamış cümlesiydi. Bu cümle amaca ulaşmaya çok yakın olduğumuzun göstergesi oldu.

Bir de eğitimci yanınızdan da bahseder misiniz? Nasıl eğitimler veriyorsunuz? Sizden eğitim almak isteyenler ne yapmalı?

Merkezimizde her biri alanında uzman ve icazetli 15 hocamız ve 8 branşımız ile eğitim vermekteyiz. Eğitsel ve sanatsal faaliyetlerimizde her zaman önceliğimiz insandır. geleneksel yöntemlerle sunduğumuz sanat ağırlıklı proje ve uygulamalar ile gerek yetişkin, gerek çocuk öğrencilerimiz için gelenekten ayrılmadan geleceğe katkı sağlamaya çalışmaktayız. Bizden eğitim almaya gelenler öncelikle hocasını ve branşını iyi belirlemeli. Sabırla tek bir hocadan eğitimi sürdürme kararlılığında olmalı.

Geleneksel sanatlara olan ilgiyi yeterli buluyor musunuz?

Son yıllarda geleneksel sanatlara karşı büyük ilgi var ama yeterli değil. Genç nesillere ecdat yadigarı sanatlarımızı anlatabilmek ve aktarabilmek için eğitim sistemimizdeki müfredatlara uygulamalı geleneksel sanat derslerimizin yer almasıdır.

Günümüzde ve ilerleyen günlerde sanatseverlere sunmak üzere bekleyen projeleriniz, sergileriniz var mı?

Güzel başkentimizin ilk ve tek "geleneksel sanatlar merkezi" olan merkezimizde öncelikle genç nesillere geleneksel sanatları en güzel şekilde aktarmayı amaçlıyoruz. Tüm alanlarda yarışmalar, bieneller, fuarlar olduğu gibi Ankaramız ev sahipliğinde uluslararası geleneksel sanatlar fuarı, bienali ve sergileri yapmayı amaçlamaktayız.

Kültür merkezinde aynı zamanda Çocuk sanat atölyesi de mevcut. Bu atölyede hangi yaş aralığı için ve ne gibi eğitimler veriliyor?

Merkezimizin en kıymetlileri minik yeteneklerimiz için Görsel Sanatlar Atölyesi başlığı altında suluboya, karakalem, ve tuval (akrilik boya) eğitimlerimiz verilmektedir. 7-12 ve 12-18 yaş gruplarımız halinde Cumartesi günü eğitim verilmektedir.

SON YILLARDA GELENEKSEL SANATLARA KARŞI BÜYÜK İLGİ VAR AMA YETERLİ DEĞİL. GENÇ NESİLLERE ECDAT YADİGARİ SANATLARIMIZI ANLATABİLMEK VE AKTARABİLMEK İÇİN EĞİTİM SİSTEMİMİZDEKİ MÜFREDATLARA UYGULAMALI GELENEKLİ SANAT DERSLERİMİZİN YER ALMASIDIR.

KENTSEL DÖNÜŞÜM

BAŞARILI OLDU MU?

**DR. MİMAR
GÜLAY KURT**

DR. MİMAR - ÖĞRETİM GÖREVLİSİ

Dünyadaki değer algılarının sürekli değişimi ve buna bağlı olarak bozulan denge-lerin yeniden kurulması, kentlerin mevcut durumu, deprem gerçeği, şehir planlama ve yeniden yapılanmada çeşitli arayışlara neden oldu. Bu amaçla dünya çapında ve ülkemizde farklı uygulama yöntemleriyle çeşitli kentsel dönüşüm modelleri uygulanmaya devam ediyor. Dönüşüm sürecinde kullanılan araçlar gerek proje aşaması gerekse bölgesel olarak temelde birbirleriyle benzerlik gösterebilir de uygulama da farklılık gösteriyor. Peki kentsel dönüşüm politikaları nasıl başladı bir göz atalım.

1970'lerin ekonomik kriziyle başlayan, 1980 ve 1990'larda devam eden süreçte birlikte ilerleyen liberal kent politikaları, tüm dünya kentlerini etkisi altına almaya başladı. Kentsel dönüşüm uygulamalarında ve kentsel politikalarda kamu sektörünün piyasa ile ortaklık etmesi, kamu ile özel sektörün birlikte hareket etmesi ve yeni stratejilerin kurması gerekli görüldü ki modern sistemlerde bu kaçınılmaz bir stratejidir. Özel sektör ve devlet kurumlarının beraber hareket etmesi dönüşüm uygulamalarının süreç bazında hızlanması açısından önem taşır. Zira Kentsel dönüşümün tek bir kişi, kurum ya da kuruluş eliyle gerçekleşmesinin zor, hatta olanaksız olduğu zaman içinde anlaşılmıştır. Bu yüzden kentsel dönüşümün çok aktörlü doğası gereği, planlama ve uygulama sürecine yerel halkın ve diğer etmenlerin -sivil toplum kuruluşları, akademisyen vs.- katılımının sağlanıp sağlanmadığını tespit etmek kentsel dönüşümün başarısının bir ölçütü olmuştur.

Kentsel dönüşüm projelerine yerel halkın katılımının sağlanmasının önemi ve yaratacağı katkı, bölgelerini etkileyen problemlerle ilgili kapsamlı bilgilere sahip olmalarını gerektirir. **Bu bilgilerin gerek problemin tanımlanmasında, gerekse politikaların uygulamaya konulmasında büyük bir önem arz eder.**

Kentsel dönüşüm sürecine katılımı yönetsel (belediyeler, TOKİ, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı vs.) ve ekonomik örgütlenme (özel şirketler vs.) ile proje sürecine dâhil olma şeklinde iki aşamada ele alınması daha doğrudur. Yönetsel örgütlenme; belediyeler, kamu kuruluşları, STK, akademik çevre tarafından sağlanabilir.

Ekonomik örgütlenme ise bu sayılanların yanı sıra özel firmalarla desteklenmelidir ki günümüzde de öyle yapılmaktadır. Burada önemli olan bu özel sektörün kârının denetlenmesi sorunudur. Bu denetleme yapıldığı takdirde özel sektörün rant dağılımındaki payı adaletli olabilecektir. Çünkü bütün kentsel dönüşüm projeleri rant odaklıdır. Rant olmayan bir yere özel sektör girmez. Sadece devlet eliyle yapılan kentsel dönüşüm projeleri ise yetersiz kalır. Sorun ise tam da burada elde edilen karın adaletli dağıtımıdır. Bugün ortaya çıkan çok katlı devasa dönüşüm projeleri ve uygulamaları mümkün olduğundan çok daha fazla rant getirmesi için yapılmakta olup geri dönülmez bir yola girilmiştir.

Dönüşümün yaşandığı yerlerde,

en fazla etkilenen kişiler yerel halk olduğuna göre dönüşüm halkın yaşadığı yerdir. Yerel halk, bölgede oturan ve projeden doğrudan etkilenecek olan sakinler, toplumsal grupların üyeleri ve büyük arazi sahipleri gibi şahıslardan oluşur. Yakın çevredeki ahali ve genelde tüm vatandaşların dönüşümden etkilendiklerini savunanlar olabilir ama bu esas etkilenen kişileri değiştirmez. Bu yüzden onlar da yapılan seçimler ve girilen eylemlerden haberdar olmalıdırlar ve doğrudan etkilenen kesimin ardından ikincil düzeyde proje hakkında yorum yapabilmelidirler. Kamu kuruluşları ve firmalar burada etken rolündedir. Edilgen durumdan etken duruma geçmek dönüşümün başarısı açısından halkın "yerinde ve katılımcı politikalarla" bu edilgen durumdan kurtulmalıdır. Bu nedenle kenti bir bütün olarak ele almayan yaklaşımlarla uygulanan projeler, çöküntü sürecindeki mekânlara kalıcı çözüm getirmekte zayıf kalıyor.

Kentsel dönüşüm projelerine yerel halkın katılımının sağlanmasının önemi ve yaratacağı katkı, bölgelerini etkileyen problemlerle ilgili

kapsamlı bilgilere sahip olmalarını gerekli kılar. Bu bilgilerin gerek problemin tanımlanmasında, gerekse politikaların uygulamaya konulmasında büyük bir önem arz eder. Örneğin deprem bölgelerinde yapılan dönüşüm uygulamaları diğer çöküntü alanlarında yapılan dönüşüm uygulamalarından daha başarılı olmaktadır. Bunun nedeni tamamen bölge halkının durumu be jeolojik durumun birincil derecede baz alınmasıdır. Kent merkezlerinde ise tamamen arsa değeri salt değer olarak ele alınıp çok katlı gökdelen tarzında dönüşüm projeleri uygulanmaktadır. Buraya kadar bahsettiğim devlet ve yerel yönetimler kısmını ilgilendiren bölümdü. Vatandaş ilgilendiren bölüme gelince, projeye müdahil olan kimselerin bilgilendirilmeyi sadece merkezi ya da yerel yönetimden beklememeleri, projeye ilişkin her türlü konudan haberdar olmayı öğrenmeye çalışmaları gerekiyor. Hani sürekli söylenir "her şeyi devletten beklemeyin" diye. Bir yönüyle haklıdır bu cümle. Devlet ve yerel yönetimler ne kadar duyurularını ve tanıtımlarını yapsalar da vatandaşlar ilgilenmezlerse haberleri olmayacaktır.

Bu aşamada kamu ve özel sektörün yanı sıra gönüllü grupların katılımı da önemlidir, çünkü yoksul bölgelere ekonomik ve sosyal hizmetlerin götürülmesinde beceri sahibidirler. Gönüllü gruplar önemli politika unsurlarıdır, bu da bölge ve bölgedeki yoksulluk düzeyi konusundaki bilgilerinden ve halkla karşılıklı bir güven ilişkisi oluşturmuş olmalarından kaynaklanmaktadır. Tabi burada Mimarlar Odası gibi bir kuruldun bahsetmiyoruz. Çünkü bu tür kurumlar halkı bilinçlendirmek yerine kıskırtmak görevini üstlenmişlerdir maalesef.

Gönül isterdi ki karşılıklı masaya projeleri koyup halkla iç içe münazaralar yaparak en doğruya ulaşmak ve halkın yararına yeni

katılımcı projeler geliştirmektir. Ama bu böyle olmuyor işte.

Yerel yönetim, uygulayıcı firma ve şirketler, dönüşmeden önceki dönemde toprağın esas sahibi (dönüşmeden önceki dönemde), toprağı satın alan ve yerleşen (parselleyip alan), yüklenici firmalar, hukukçular, plancılar, yerel esnaf ve şehir içinde dağılmış yaşayan halkın kendi ilişkide olduğu gruplar kentsel dönüşümde bulunması gereken gruplardır. Yerel halkın bu aşamaldaki başarısı ile yerinde katılımıyla başarısı doğru orantılıdır.

Katılımı gerçekleştirirken Kamu örgütleriyle toplantılar yapma, geçici işbirlikleri, bilgilendirici halk toplantıları yapılması, danışmanlık meclisleri, anketler, referandumlar büyük önem arz etmektedir. Yeni kentsel dönüşüm projelerinde çok yönlü bir katılım ancak bu şekilde sağlanabilir. Bu konunun önemini fark eden bazı belediyeler bu konuda harekete geçip halkla toplantılar yapıp görünürlüğü ve farkındalığı arttırmışlardır. TOKİ uygulamaları geçmişe göre daha az katlı "yatay mimari" mottosunu benimseyeceğini duyurdu ama uygulamaları hep birlikte göreceğiz.

Katılımı gerçekleştirirken Kamu örgütleriyle toplantılar yapma, geçici işbirlikleri, bilgilendirici halk toplantıları yapılması, danışmanlık meclisleri, anketler, referandumlar büyük önem arz etmektedir. **Yeni kentsel dönüşüm projelerinde çok yönlü bir katılım ancak bu şekilde sağlanabilir.**

HIZIN ZİFİRİ KARANLIĞINDA

HALİME
TEZCAN TOSUN

seyruk@gmail.com

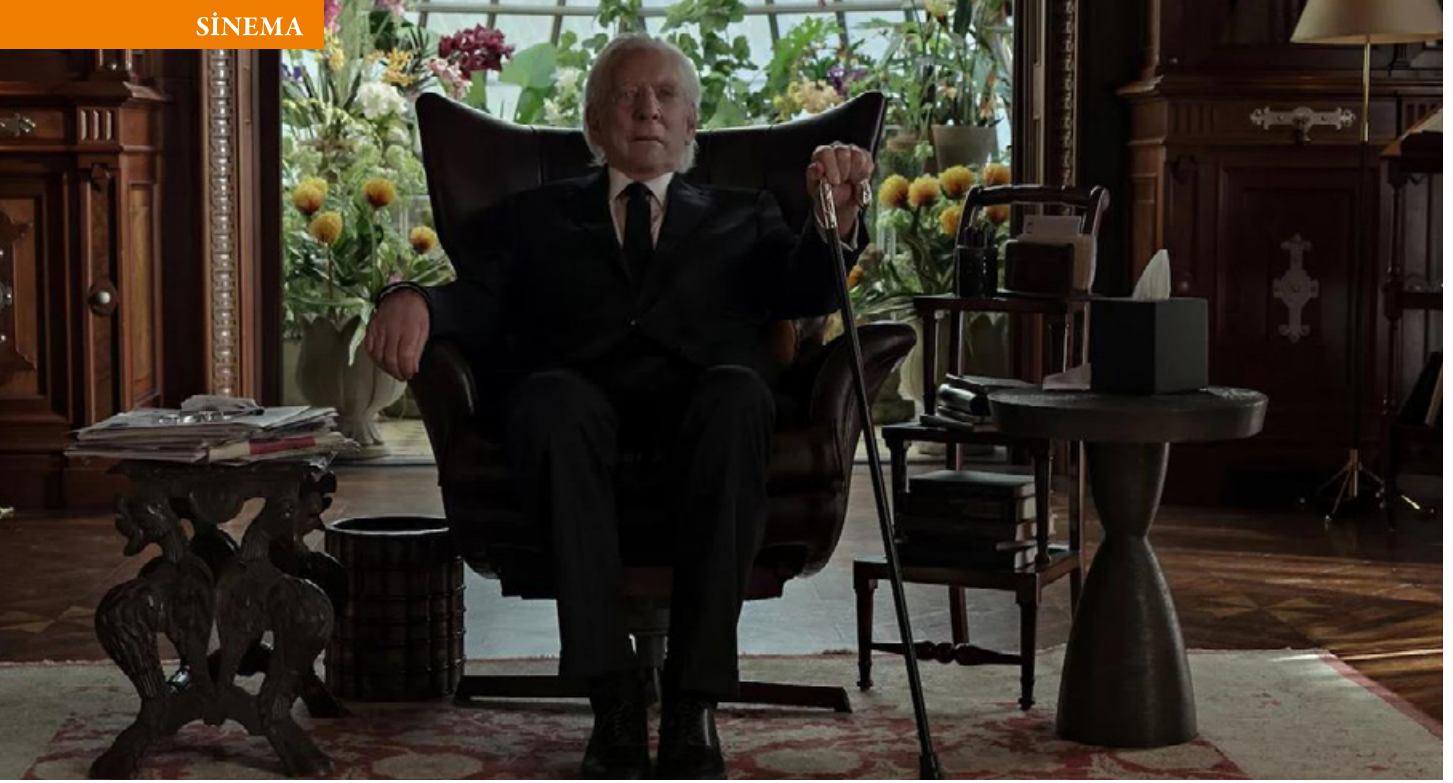
Hislerden farklı olarak, mananın kendine ait bir doğası vardır. Uzun yıllar öncesinden bize seslenen bir ses şöyle demişti: “Sürat manayı öldürür”. İçinde bulunduğumuz “sosyal hızlanma devri” olarak adlandırabileceğimiz zaman dilimi içerisinde bu sözün anlamı daha da derinleşmekte. İnsanın kendisine, doğaya ve ötekine yabancılaşması, modernizmin insan hayatına girmesi ile büyük bir ivme kazandı. Bu şartlar altında insanın yüzyıllardır taşıdığı, insani vasıflar da yavaş yavaş tedavülden kalmış durumda. Hatta bu çağa isim verirken bile açıkça dile getiriliyor bu söylem. Hakikat sonrası çağ... Teknolojinin gelişmeye ve çağ atlamaya başlamasına müteakib, saat üretiminin 1900’lü yılların başında artmasını, insanların daha hızlı olma, dakik olmak gibi kavramların hayatı kuşatması olarak değerlendirebiliriz. Yine bisikletin icadı hızlanmanın cazibesini daha da arttırmış, insanlığın hız kaygısı gelişmeye başlamıştı. Etrafımızdaki dünyanın hızlandığı düşüncesi, aslına bakılırsa modern dönem insanların yakasını hiçbir zaman bırakmamıştır. Bazı tarihçiler de modernizmin

zamanın hızlanması hakkında olduğunu belirtmiştir. Şehir yaşamının, kolektif yaşamın zorunluluklarına bağlı olarak, her meslek dalı, daha çok hızlanma ihtiyacı içerisinde girmiş ve buna bağlı olarak her birey kendi alanı içerisinde hızlanma kervanına katılmaya başlamış böylece tarih, kültür, politika, üretim vs. birçok alanda kendini hissettirmeye başlamıştı. Bu hızlanma bireyler üzerinde baskı oluşturması uzun sürmemişti. Daha fazla üretmek için hızlanma, ham maddeye daha hızlı ulaşmak için üretilen ulaşım araçları, daha hızlı seyahat, daha hızlı politika, daha hızlı ticaret vs. liste uzayıp gider. Sonuç olarak toplumsal yaşamda gerginliğin iyice artması bireysel anomileri ortaya çıkarmıştı. Aslında bu durum hiç de yabancı olduğu bir durum değil. Bu durumu kısaca tanımlamak bize büyük resmi gösterecektir. İnsanların geleneksel ahlaktan uzaklaşması ve yerine bir ahlak ve dayanışma formunun ortaya çıkamayacak kadar hızlanmış olması da sosyal bilimcilerin kaygısı olarak kalacaktı. Böylesine tempo kazanan hayatın, insan için anlam bulamaması elbette ki tabii bir sonuç olarak karşımızdadır. Hikmetin o ağır ağır işleyen sesiyle bize şöyle seslenmekte: “İnsan

pek acelecidir.” Meryem Suresi 84. Ayet, Bizler hakikatin dile getirdiği gibi aceleci varlıklarız. Fakat bu durumun insandaki manaya tezat oluşturduğunun farkına varmalıyız. İnsanın varlık olarak hakikati tanınması ağır işleyen bir süreç olduğunu idrak etmeliyiz. Tabii ki bu kadar hız tutkunu olan bir toplum içerisinde, yarışı yavaş olanların kazandığını anlayabilmenin çok güç bir durum olduğu ortadadır.

Fakat ne güneş birden doğar ne de gece birden çöker... Mevsimler ağır ağır değişir, hastalıklar da ağır ağır iyileşir. Toplumun bireye dayattığı bu hız fenomeni içimizdeki hikmetin sesiyle aşmak mümkün. Bu hızlanma telaşı zahiri bir durumdan artık bilinç düzeyine yükselmiş durumda... Bu durumdan kaygı duymamız gerekiyor.

Meşhur korku ve fantastik roman ve öykü yazarı Stephan King'in yazdığı bir öyküden uyarlanan filmde, kötü şöhretiyle nam salmış John Harrigan ve Craig adlı gencin etrafında gelişen olaylarda, değişen çağın ayak seslerini işitmekteyiz.

Bay Harrigan Craig'i gözleri iyi görmediği için kendisine kitap okuması karşılığında ücretli olarak işe alır.

Çünkü bilinç düzeyinde hızlanma, idrak mertebesinde insanı alaşağı edeceği için gelecekte eğitim ya da irfana dâhil olma durumundan söz edemeyeceğimiz bir zamanın, habercisi gibi durmakta.

Aslında bu yazıda bir filmden bahsedeceğiz. Dijital bir platformda yayınlanan "Bay Harrigan'ın Telefonu" adlı filmin bu durumun nasıl yüzeye çıktığına dair bizi tefekküre davet etmiş olması zihnimizde yankılar uyandırmakta. Meşhur korku ve fantastik roman ve öykü yazarı Stephan King'in yazdığı bir öyküden uyarlanan filmde, kötü şöhretiyle nam salmış John Harrigan ve Craig adlı gencin etrafında gelişen olaylarda, değişen çağın ayak seslerini işitmekteyiz. Bay Harrigan Craig'i gözleri iyi görmediği için kendisine kitap okuması karşılığında ücretli olarak işe alır.

Çok sert mizaca sahip, çok zengin olduğunu bildiğimiz Bay Harrigan'ın büyük şehirden küçük bir kasabaya gelmesi ve orada insanlar ile arasındaki ilişkilerini sınırlı tutarak, büyük evde yaşıyor olması ilk dikkatimizi cezbeden nokta olarak karşımıza çıkar. Craig ise annesini yeni kaybetmiş bir çocuktur. Zamanla birbirlerine yakınlaşan bu iki insan birbirlerini etkilemeye başlarlar. Craig'i ilk olarak kilisede İncil okurken

dinlemiştir Bay Harrigan. Daha sonra ebeveyni olan babasından izin alarak kendisine para karşılığı kitap okuması için teklif yapar. Craig bunu babasıyla istişareden sonra kabul eder ve bu macera ileri doğru yol almaya başlar. Bu arada Bay Harrigan görünüşü, ünlü yazar Jorge Louis Borges'e benzemektedir. Borges gözleri görme yetisini yitirdiğinde, kendisine ücret karşılığı kitap okuyacak birilerini aramış ve bulmuştur.

King'in bu konuda nereden ilham aldığını anlamak hiç de zor değil. Lise çağına gelen Craig uzun zamandır Bay Harrigan'a kitap okumaya devam etmiş, bu durumdan hem büyük keyif almış hem de kendi harçlığı çıkarmıştır. Babasından liseye başladığı ilk gün bir cep telefonu ister. Babası da onun o yılki doğum gününde Craig'e bir cep telefonu alır.

Bay Harrigan'ın Craig'e her yılbaşı hediye ettiği bir piyango biletlerinden birine hatırı sayılır bir ikramiye isabet eder. Craig bu hediyeye karşı minnettarlığını göstermek için Bay Harrigan'a bir cep telefonu hediye eder. Başta Bay Harrigan bu hediye karşı mesafelidir. Fakat Craig onun dilini anladığı için telefonun onun hayatında bazı kolaylıkları sağlayacağını söyleyerek ikna eder.

Bay Harrigan'la ilgili olan şey, onun bir tür teknofobik olmasıdır.

Evde televizyon, hatta radyo bile bulundurmaz çünkü onlarla çok fazla zaman kaybedeceğini bilir. Ama aynı zamanda emekli de olsa, hisse senedi ticaretiyle meşgul olan bir finans sihirbazıdır. Bu nedenle, genç çalışanı ona telefonun stok uygulamasını gösterdiğinde, sayıları neredeyse gerçek zamanlı olarak hareket etmesi, Bay Harrigan şaşkına çeviriyor. Bir kez alabileceğini fark ettiğinde bu Wall Street Dergisi makaleleri, yayımlandıkları anda ertesi gün gazeteyi beklemek yerine, anında takip edebiliyor olması ve bu durumun John Harrigan'da takıntı ve saplantı haline gelme süreci net bir şekilde anlatılır. Bu ilk bölümden anlayacağımız önemli noktalardan en önemlisi, geçmişin iletişim araçları yani kitapların insanda bıraktığı izler gösterilirken, birden yeni çağı insanlarını her konuda etkileyen ve davranışlarına yön veren cep telefonu karşılığının vurgulanmasıdır.

Fakat Bay Harrigan ölümü, hikâyeyi başka boyuta taşır. Craig, kendiliğinden bir hareketle, arkadaşının telefonunu, gömülmeden önce tabuta koyar ve akıllı telefon bağımlılığının öbür dünyada da devam etmesine olanak tanır. Ve işte bu noktada "Bay Harrigan'ın Telefonu" nesiller boyu süren bir dostluk hakkındaki sessiz, düşünceli bir hikâyeden olası doğaüstü unsurları olan bir gerilim filmine dönüşüyor.

Craig, arkadaşının ölümünün yasını tutarken, aynı zamanda saplantılı okul arkadaşı Cyrus Arnold tarafından kışkırtılıyor. Bay Harrigan, Craig'in tam da bu tür durumlarda tavsiye almak için başvuracağı tek insandı; iyi bir arkadaştı ama aynı zamanda kesinlikle acımasız bir iş adamıydı, insanların ondan faydalanmasını nasıl engelleyeceğini bilen biridir. Yerin derinliklerine gömülü olmasına rağmen, Craig mesaj bırakmak için Bay Harrigan'ın telefonunu arar. Bu noktadan itibaren tuhaf şeyler olmaya başlar. Bay Harrigan'ın numarasından garip mesajlar alır ve sonunda, ölen arkadaşından istediği şeyler gerçekleşmeye başlar. Acımasız adalet gizemli bir el tarafından dağıtılır.

Hayalet ve canavarla dolu geleneksel bir korku filmi yerine, hepimizin çok iyi bildiği bir nesneyi, akıllı telefonu alıyorsa ve onu insanı hız

ve eş zamanlılığa hapseden bir tutku nesnesine dönüştürüyor. Aslında temelden baktığımızda göreceğimiz, metafor olarak, hem yaşayanların dünyasında hem de ölümler dünyasında bir ayırım kalmamıştır. O yüzden mezara, Bay Harrigan ile birlikte gömülen telefonun çalışıyor olması bize, yaşayanların dünyasında da insanların bir ölüden farksız olduğunu haber verir. Hızın, insanı anlayıştan uzaklaştıran boyutuna bizi odaklamak istemektedir.

Yani cep telefonu gibi masum bir nesneyi kullanan insan, aslında bir ölüden farksızdır. Tepkisizdir. İçinde bulunduğu dünyadan izole haldedir. Sadece ilgi alanlarını görsel olarak zenginleştirir ama heyecan duyması, hisleri ve manaya dair tecrübeleri önemsizdir artık. Akış hızına kapılmış bir zihnin durabilmesi için telefon ile bağıni koparması gerekmektedir. Hepimiz bunun nasıl bir his olduğuna dair tecrübelerimiz mevcuttur. İnsanın idrak etme istidatını yok edecek kadar yoğun bir simülasyon kabaca zandan ibarettir ki zan elbette ki hakikatin yerini tutmaz. Bundan dolayı kendimizin farkında olmadan yaşadığımız zamanı ve anları yok sayabiliriz. İnsanın idrak için durması ve yavaşlaması gerekir. Hikmeti ancak neyi yaşamak üzere olduğunun farkında olabilen feraset sahibi insan yakalayabilir. Filmde Bay Harrigan'ın Henry David Thoreau'dan alıntılacağı gibi söyleyecek olursak "Biz eşyalara sahip değiliz, eşyalar bize sahip."

Sonuç olarak ahvalimiz odur ki bir bilinmezlik çağı ile artık burun burunayız. Bu hızlı veri akışı içerisinde, artık eskisi gibi yavaş çalışmayı belki de unutacak zihinlerimiz için bir farkındalık ateşi yakmamız gerekiyor. Zihinlerimiz yine cep telefonlarına gömüldüğünde, burada yazdıklarımız hatırdan düşebilir. Ama bilincimizin bir tarafında bu durumun ayırtında olmamız icap ediyor. Yoksa bütün eylemlerimizin arkasındaki faili artık tanımamız güçleşecek. Kendimizi bilme hassamızı yitirip, hakikatin izini tamamen kaybetmeden sebat ve kararlılığımız bu noktaya yoğunlaştırmamız gerekiyor. Bunun için yavaşlayarak hayatı, mana tayfindan seyrana çıkabilme istidatımızı korumalıyız.

Yani cep telefonu gibi masum bir nesneyi kullanan insan, aslında bir ölüden farksızdır.

Tepkisizdir. İçinde bulunduğu dünyadan izole haldedir. Sadece ilgi alanlarını görsel olarak zenginleştirir ama heyecan duyması, hisleri ve manaya dair tecrübeleri önemsizdir artık. **Akış hızına kapılmış bir zihnin durabilmesi için telefon ile bağıni koparması gerekmektedir.**

MEDENİYET DEDİĞİN

TEK **DIŞI**
KALMIŞ
CANAVAR

Av. Arb.
UMUR ÖZKAN

Okumaktan ve anlamaktan korkanlar tarih boyunca yakmayı ve yıkmayı tercih ettiler. Yüzlerce yıl boyunca süren Haçlı seferleri ile İslam coğrafyasına saldıran zihniyet bugün de fırsat buldukça İslam'ı ve Müslümanları hedef almaya devam ediyor.

Son olarak 21 Ocak 2023 tarihinde İsveç'te ve onu takiben Hollanda'da yüce Kitabımız Kur'an-ı Kerim'e karşı yapılan saldırı tüm İslam aleminde büyük bir tepkiye neden oldu. Temel insan hakları ve özgürlükler konusunda kendilerini otorite kabul eden Batılı ülkelerin mesele İslam ve Müslümanlar olunca takınmış oldukları ikircikli tutumları hayretle takip ediyoruz.

Dünya genelinde yaşayan 2 milyarı aşkın Müslümanın mukaddes kitabı Kur'an-ı Kerim'e karşı yapılan çirkin saldırı, inanca, hukuka ve evrensel değerlere karşı işlenmiş bir insanlık suçudur. Bu insanlık dışı suç daha da ağırlaştırılan husus ise İsveç hükümetinin bu provokatif eyleme izin vermesidir. İsveç hükümeti sadece izin vermekle yetinmemiş saldırının polis nezaretinde yapılmasını da sağlayarak büyük bir skandala imza atmıştır.

İsveç Başbakanı Ulf Kristersson ve Dışişleri Bakanı Tobias Billström, "Eylem çirkin ama ifade özgürlüğü her şeyden önce gelir. En önemli şey "ifade özgürlüğü" şeklindeki açıklamalarından saatler sonra İsrail Büyükelçiliği önünde Tevrat sayfası yakma eylemine izin verilmemesi ise İsveç'in iki yüzlülüğünü gözler önüne sermiştir.

Yakmak yerine okusalar bilecekler ki İslam, bütün insanlar için can, mal ve din özgürlüğünü teminat altına alan barış ve sevgi dinidir. **Kur'an-ı Kerim; getirdiği ilkelerle dünyada huzur ve barışı, adaleti, temel hak ve hürriyetlerin dokunulmazlığını öğreten kutsal bir kitaptır.**

Oysa ki Anti-semitizm gibi İslam düşmanlığı da insanlık suçudur. Kuran-ı Kerim'in yakılması İsveç Ceza Kanuna göre de suçtur. Ayrıca Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarında dini aşığılamak ifade özgürlüğü kapsamında değerlendirilmemektedir. Buna rağmen İsveç ve Danimarka'da yaşanan utanç verici hadiseler ve çifte standart batının hala Orta Çağ karanlığından kurtulamadığına işaret etmektedir.

Yakmak yerine okusalar bilecekler ki İslam, bütün insanlar için can, mal ve din özgürlüğünü teminat altına alan barış ve sevgi dinidir. Kur'an-ı Kerim; getirdiği ilkelerle dünyada huzur ve barışı, adaleti, temel hak ve hürriyetlerin dokunulmazlığını öğreten kutsal bir kitaptır. Böyle bir inancı paylaşan Müslümanları hedef

alan ve İslam'ın aydınlık yüzünü karalamaya çalışan saldırılar, dünya genelinde insanlar arasında bulunan farklılıkları derinleştirirken devam eden çatışma ve karışıklıkların da şiddetini arttıracaktır.

Asırlar boyunca süren tüm saldırı ve karalama kampanyalarına rağmen İslamiyet her geçen gün büyük bir hızla yayılmaya devam ediyor. Peygamberimiz Hz. Muhammed'i (s.a.s.) öldürmek için yola çıkan Hz. Ömer'in hidayete ermesi gibi ABD Deniz Piyade Kolordusundan emekli bir asker olan Richard McKinney, Muncie şehrindeki İslam Merkezini havaya uçurup 200 Müslümanı öldürmeyi planlarken gittiği merkezde İslamiyet'le şereflenmiş ve zaman içerisinde havaya uçurmayı planladığı merkezin Başkanı

ÇUKUROVA'NIN BAŞKENTİ,
TARİH VE LEZZET DURAĞI:

TARSUS

ÖZLEM
URGANCIOĞLU

Tarsus benim için son derece kıymetli ve anlamlı bir şehir. Her gittiğimde beni ilk kez gitmiş kadar heyecanlandıran, her seferinde şehre yeni gelen bir turist iştahıyla hem tüm şehri tekrar tekrar gezip hem muhteşem lezzetlerini tekrar tekrar tatmak isteğim hiç eksilmez.

Bu sebeple neresinden başlayıp yazsam sanki eksik kalır gibi ,yine de şansımı deneyeceğim.

Öncelikle Tarsus'un çok da bilinmeyen turistik değerlerinden söz etmek istiyorum. Şehirde bir çok medeniyet in yaşandığı yapılan kapılar ile belirlenmiştir. Tarihi evlerin bulunduğu kısımda siz de tarihin sayfalarında geziyor gibi olabilirsiniz. Bu alanda pek çok sayıda butik otel ve cafeler bulunmakta .Dünyanın en eski tapınaklarında birisi olduğu düşünülen Donuktaş Tapınağı ,çok sayıda Roma eserleri de yine Tarsus'ta bulunmaktadır. Çukurova'nın asıl merkezinin Tarsus olduğu söylenmektedir. Tarihi çarşılarında gezerken soluyacağınız mistik havanın sebebi belki de sadece şehrin tarihinin çok eskilere dayanması değil, her kafanızı çevirdiğinizde duyacağınız efsaneler olabilir. Mesela Şahmeran'ı muhakkak Kırkkaşık Bedesteni'nde kış çayınızı ya da Tarsusi kahvenizi içerken dinleyin. Belki şaşıracaksınız ama Akdeniz'in en uzun sahil şeridinin yine çok uzun bir bölümü Tarsus da bulunmaktadır. Buradan denize girebilir, muhteşem günbatımının tadını çıkarabilirsiniz. Ayrıca dünyaca bilinen slowfood pazarı düzenli olarak Tarsus'ta kurulmakta olup coğrafi işaretli ürünlerin de bulunduğu bir kenttir hem kültür hem gastronomi hem de inanç turizmi kenti olarak adlandırmak mümkün.

Tarsus, kuruluşundan itibaren adı ve yeri hemen hemen hiç değişikliğe uğramadan günümüze kadar ulaşan Anadolu'nun en eski kentlerinden biridir. **8000 yıllık geçmiş tarihiyle birçok medeniyete ev sahipliği yapmış Tarsus'un adının nereden geldiği konusunda birçok araştırma yapılmıştır.**

Çukurova'nın batı bölgesinde kurulmuş ve bugüne kadar konumunu muhafaza etmiş en eski yerleşim merkezlerinden biri. Türkiye'de kıymeti çok iyi bilinmeyen ve Tarihi Kilikya coğrafyasının merkezi olan Tarsus, 6 bin yıldan beri varlığını koruyarak, ismi değişmeden bugüne kadar gelmiş dünyanın en eski şehirlerinden birisi oysa ki.

Adana ile Mersin arasında neredeyse insanlık tarihi ile yaşıt, dünyanın en eski yerleşim yerlerinden biri olan Tarsus, Roma, Bizans ve Yunanlılara ev sahipliği yapmış ve tarihi İpek Yolu'nun güzergahlarından da biriydi. Maalesef sahip olduğu kültürel ve tarihsel zenginliğe rağmen bölge, ülkemizde turizm açısından hak ettiği de ilgiyi henüz göremiyor. Oysa gidenin bir daha gitmeyi hep isteyeceği, bambaşka bir zaman boyutuna geçeceği güzel ülkemizin en güzel köşelerinden biri Tarsus.

Ayrıca şehrin gizemli ,mistik efsanevi havasına sebep olan kuruluşu tarihi ve adı ile ilgili bildiklerimi de sizler için derledim; Tarsus, 8 bin yıllık tarihi

geçmişiyse, Kilikya Bölgesi içerisinde yer alan tarihi, kültürel ve turistik özellikleri bakımından Mersin'in bence en önemli ilçesidir. Özellikle inanç turizmi açısından St. Paul'un doğum yeri olması ve İncil'de de iki kez 'Tarsuslu Paul' olarak adının geçmesi nedeniyle UNESCO Dünya Kültür Mirası Geçici Listesinde yer alan St. Paul Kilisesi, Kuyusu ve çevresi Hristiyanlar için çok önemli bir hac yeri.

Tarsus, kuruluşundan itibaren adı ve yeri hemen hemen hiç değişikliğe uğramadan günümüze kadar ulaşan Anadolu'nun en eski kentlerinden biridir. 8000 yıllık geçmiş tarihiyle birçok medeniyete ev sahipliği yapmış Tarsus'un adının nereden geldiği konusunda birçok araştırma yapılmıştır. Tarsus'un ismi ve kuruluşu hakkında, mitolojik, sözlü veya yazılı kaynaklara rastlanmaktadır. Antik çağlarda, Tarsus Çayı'na Kilikya'nın yerli halkı Kydnos adını vermiştir.

Kydnos mitolojide nehir tanrısına verilen isimdir. Mitolojide Kydnos şöyle anlatılmaktadır: "KYDNOS: Kilikya'da bugün Tarsus Çayı diye anılan ırmağın tanrısı.

Ana tarafından Lapetos'un torunu sayılır. Kydnos'un Parthenios adlı bir oğlu varmış. Kydnos Irmağı'nın denize döküldüğü yerde bir şehir kurup ona PARTHENIA adını vermişler."

Eski Yunan mitolojisinin başka bir anlatımına göre, Tarsus adını mitolojide geçen Pegasus (kanatlı uçan at) veya Bellerofontes'ten almıştır. Pegasus veya Bellerofontes Kilikya Ovası'nda yolunu şaşırması ve bugün Tarsus'un bulunduğu yerde ayağı sakatlanmış.

Pegasus yaşadığı bu sıkıntıdan dolayı uzun süre Tarsus'ta yaşamış ve Pegasus'un hayatı bir şekilde bu şehirde son bulmuş. Tarsus'un bulunduğu yerde ayağı sakatlanmış olduğundan kente Latince ayak tabanı anlamına gelen TARSOS adı verilmiş ve bu isim günümüzde Tarsus olarak anılmaktadır.

Başka bir mitolojik efsaneye göre, bu kentin kurucusu Perseus, Hitit döneminde Andrasos olarak bilinen bir köyün yerinde Tarsus

kentini kurmuştur. Efsaneye göre Perseus'un, rüyasında attan inerken ayak tabanını kaybettiği yere, Tarsus şehrini yaptırmış olduğu anlatılmaktadır.

Diğer bir efsaneye göre Tarsus, Tarım Tanrıçası Demeter'in oğlu Triptolemos tarafından kurulmuştur.

Antik Çağ'da Tarsus önemli bir tarım merkezi olup, bu özelliği antik Tarsus sikkelerinde betimlenmiştir.

Başka bir efsaneye göre tufandan sonra suların çekilmesi ile kurulan bu şehre Tersein (kurutmak) adı verilmiş. Tufandan sonra sular çekilince ilk önce burası kurumuştur. Bu şehir bugünkü Tarsus'tur.

Tarsus yalnızca St. Paul ile değil, camileri, bedestenleri, mağaraları, şelaleleri ve efsaneleriyle Anadolu'nun binlerce yıllık köklü tarihinin canlı bir kanıtı. Sıcakkanlı insanları, tertemiz havası, birbirinden lezzetli yemekleri ve doğal güzellikleri bizleri bekliyor.

Tarsus yalnızca St. Paul ile değil, camileri, bedestenleri, mağaraları, şelaleleri ve efsaneleriyle Anadolu'nun binlerce yıllık köklü tarihinin canlı bir kanıtı. **Sıcakkanlı insanları, tertemiz havası, birbirinden lezzetli yemekleri ve doğal güzellikleri bizleri bekliyor.**

Perde PİLAVININ HİKAYESİ

**ZEYNEP
KILIÇARSLAN**

Bu ay sizlere hikâyesinden bahsetmek istediğim yemek Siirt'in Gözdesi: Perde Pilavı

Perde Pilavı, kökeni Orta Asya'ya dayanan Kerkük mutfağına ait ama ülkemizin Siirt ilinde meşhur olan hem zengin bir içeriğe hem de zengin bir anlama sahip bir pilavdır. İçerisinde barındırdığı baharatlardan, yemişlerden tutun da dışındaki hamuru/yufkası bile ayrı ayrı anlamlar taşımaktadır. Gelelim hikâyesine; Günün birinde Siirt'te, kaynana evine yeni gelen gelinine evliliğin ne kadar anlamlı ve ne kadar değerli olduğunu perde pilavı ile anlatmak istemiş. Başlamışlar pilavı yapmaya, önce hamuru açmışlar, kaynana gelinine vermiş ve şöyle demiş: "Al kızım bu hamuru ve evimizin sırlarını bu hamurun sakladığı gibi sakla, bu ev artık senin evin ve burada ne sıkıntı, sorun yaşarsan kendi sırrınmış gibi saklamalı ve kendi anne babana dahi söylememelisin." Gelin hamuru almış ve fes şeklindeki pilav için özel hazırlanan bakır kaba yerleştirmiş. Sıra pilava gelince, gelin pirinci koyar ve kaynana şöyle der; "Kızım bu pirinç taneleri evinin bolluk ve bereketini simgeler, o yüzden bu pirinç tanelerini hiçbir zaman israf etmemelisin." Ardından pilavın iç malzemesinde kullanılan dolmalık fıstıkların kız torunu, bademlerin ise erkek torunu, kuş üzümü sağlığı, acı ve tatlı baharatların ise hayatın acı ve tatlı günlerini

temsil ettiğini söylemiş, kaynana. Sıra karabibere gelince gelin sormuş; "Karabiber neyi temsil ediyor, anne?" kaynana da gülerken mizahi bir şekilde cevap vermiş; "Karabiber de beni temsil ediyor." Demiş ve gelin de kaynanasının verdiği bu cevaba gülmüş. En son horoz etini koyarlar ve kaynana ekler; "Bu da evinin direğini yani eşini simgeliyor." demiş ve pilavı fırına vermişler. Akşam olmuş, sofralar kurulmuş, bütün aile sofraya oturmuş afiyetle pilavı yemişler. Herkes pilavı çok beğenmiş ve gelinin eşi çok maharetli bir hanımı olduğu için çok mutlu olmuş ve gurur duymuş. Bu mutlu aile tablosunu gören kaynana gelinine şöyle özetler: "İşte kızım hayat perde pilavı gibidir eğer hayatını bu perde pilavı gibi devam ettirirsen mutlu olursun ve ağzının tadı hiç eksilmez inşallah." demiş.

Doğudaki insanların düşünceli ve ailelerine bu denli bağlı olmaları beni her seferinde şaşırtıyor. Kim bilir belki de Büyükşehir'de yaşamamdan kaynaklıdır. Belki de oradaki insanların sıcak olmasının sebebi ailelerine bağlı olmalarıdır. Bence, burada artık insanlar hatta aileler birbirine ayda yılda bir gidiyor, eskisi gibi bir sıcaklık kalmadı, sanki artık her şey sanal oldu. Kimsenin bir sırrı kalmadı, herkes her şeyi öğreniyor ya da gizli kalmasının bir önemi yokmuş gibi anlatıyor herkes birbirine. Umarım hala hayatlarını hala perde pilavı gibi yaşayan insanlar vardır.

KİTAPLAR İYİ DOSTLAR GİBİDİR

ELİF SERAP ÖZKUL

Kitap okuyanlar kendini arayan yolculardır. Zira her satırda bir parça benden, bir parça senden bulmak ümidiyle okunur çoğu zaman kitaplar, kendilerini buldukları

sayfalar bu yolculuğun bilet numaraları olsa gerek. Satırlar arası yolculuk, kıtalararası yolculuktan çoğu zaman daha uzundur. Okumayı seven Turuncu okurlarına yeni yolculuklarında güzel keşifler diliyoruz.

Güvercin Gerdanlığı “Aşka, Âşıklara ve Dostluğa” Kurtuba’ya Ağıt

Yazar:
İbn HAZM
Çeviri:
Cemal Aydın
Kategori:
Edebî
Yayınevi:
Sûfi Kitap

İbn Hazm, Zâhiri mezhebinin en büyük temsilcisi kabul edilmesinin yanı sıra, muhaddis, tarihçi, edip ve şair olarak bilinen çok yönlü İslam alimidir. Endülüs doğumlu olduğu bilinen alim, son zamanların çok okunanlar listesinde yer alan Güvercin gerdanlığı ile bilinmektedir. Fakat bunun yanı sıra pek çok eseri mevcuttur. Güvercin Gerdanlığı orijinal ismiyle “Tavku'l Hamâme fi'l Ülfeti ve'l- üllâf” eserinde aşkın işaretlerinden, aşka tutulanların hallerinden, velhasıl aşktan bahseder.

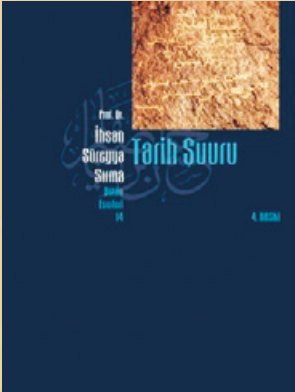
Hakikat İncinmesin

Yazar:
Fatma
Barbarosoğlu
Kategori:
Roman
Yayınevi:
Profil Kitap

Hakikat İncinmesin, eser ilkin ismiyle sizi cezbediyor ve ne kadar anlamlı sıralanmış kelimeler olduğu üzerine düşündürüyor. Dört kadının yaşamlarından kesitlerle günlük hayatı akışını başka pencerelerden izleme olanağı veriyor. Bazen tebessüm bazen benzer duyguları paylaşarak hüzünleneceğiniz, okurken hızla sayfaları bitirdiğinizin farkına varamayacağınız bir eser olduğunu belirtmek isteriz. Kitabın arka kapağında sunulan “Bu satırlar yakın tarihin değil yakan tarihin bellek durağı” cümlesi eseri özetler mahiyettedir.

Tarih Şuuru

Yazar:
İhsan Süreyya
Sırma
Kategori:
İslam Tarihi
Yayınevi:
Beyan
Yayınları

İhsan Süreyya Sırma'nın İslam Tarihi alanında bir otorite olduğu herkesçe malumdur. Bu alanda pek çok esere imza atan yazar bu kitabıyla bize derin analizler ve perspektifler sağlamaktadır. İslam Tarihi'ni çok yönlü ele almakla beraber Tarih Şuuru olmaksızın yaşanılan hayatın hiçliğini gözler önüne sermektedir. “Ezilmekte olan şu insanlar Lâ demesini bir öğrensinler (Lâ kılıcını bir kuşansınlar da) İLLÂ'nın, Emperyalizm putlarını nasıl devireceklerini size göstereyim!” şeklinde kitaptan iktibas ettiğimiz cümlelerden de anlaşılacağı üzere “İZM”lere karşı bir hayat nizamı sunmakta fakat bunun ancak Tarih şuuruyla gerçekleşeceğini ifade etmektedir.

Mavi Defterin Gizemi (Hz. Enes'in Hayatı)

Yazar:
Fatma Çağdaş
Börekçi
Resimleyen:
İlknur Salman
Kategori:
DİB yayınları

Kar duası, Kaç çocuk tok uyur, Terk edilmiş hayat izleri, İyilik Gemisi, Biz bu şehrin Enesleriyiz, Keçeden düşler gibi birkaç başlıkta sunulan kitap; bütüncül olarak başarılı bir kurgunun içinde Hz. Enes'in hayatını tertemiz yüreklere anlatmaktadır. İçerik olarak sekiz yaştan itibaren tavsiye edilen bu eser, çocukların ilgisini çekecek nitelikte olup, çocuk Enes ve Hz. Peygamber'in yanında çocuk olmanın güzelliği ile tanışmasına vesile olacaktır. Kitap tavsiyemiz listesinde en beğenilenlerde yer almaktadır.

PROBİYOTİK GIDALARIN FAYDALARI

Bağırsakların mutluluğu için probiyotikler çok önemlidir. Peki ama nedir bu probiyotikler, hangi besinler probiyotik kaynaklarıdır ve probiyotiklerin faydaları nelerdir?

Probiyotikleri doğru miktarda tükettiğimizde sağlığımıza olumlu katkılar sağlayan canlı mikroorganizmalar olarak özetleyebiliriz. Bu faydaların başında probiyotiklerin bağırsak florasını düzenleyerek sağlıklı bir yaşam geçirmemizi sağlaması gelir. Vücudumuzun

enerji kullanımını ve kalori yakmasını düzene sokan probiyotikler kilo vermemize de yardımcı olur.

EN İYİ PROBİYOTİK

Boza, yoğurt, tarhana, turşu, kefir, ekşi mayalı ekmek ve peynir gibi besinler probiyotikler açısından zengin içeriklerdir. İşte bu probiyotiklerin faydaları...

Yağlı besin, şeker, şekerli besinler ve rafine karbonhidratları tüketmek bağırsak florasını bozar. Bozulmuş bağırsak florası da diyetten 150 kkal/günde ekstra enerji alımına neden olur. **Düzenli çalışan bağırsaklar ise iyi bir metabolizmaya sahip olduğumuzun en önemli göstergelerinden biri.**

ISHAL, KABIZLIK, GAZ VE ŞİŞKİNLİĞE İYİ GELİR

Probiyotik kullanımı mide ve sindirim sistemiyle ilgili sorunların giderilmesine yardımcı olur. Bağırsakta yaşayan iyi ve kötü bakteriler arasında bir denge kurulması ve iyi bakterilerin sayısının artması, sindirimi sağlayan enzimleri aktive ederek; ishal, kabızlık, gaz ve şişkinlik gibi problemlerin önlenmesini sağlar. Bağırsaktaki dengenin oluşması için yapılması gereken şey ise probiyotiklerden zengin bir beslenme düzeni oluşturmak.

PROBİYOTİKLER KİLO VERMEYE DESTEK OLUR

Yüksek yağlı besin, şeker, şekerli besinler ve rafine karbonhidratları tüketmek bağırsak florasını bozar. Bozulmuş bağırsak florası da diyetten 150 kkal/günde ekstra enerji alımına neden olur. Düzenli çalışan bağırsaklar

ise iyi bir metabolizmaya sahip olduğumuzun en önemli göstergelerinden biri. Yapılan bilimsel çalışmalar; enerji dengesinin sağlanmasında ve yağlanmada bağırsakta bulunan iyi ve kötü bakterilerin rolleri olduğunu göstermiş. İyi bakterilerin diyetle alınan yağ emilimini durdurabileceği ve dışkıyla atılımı hızlandırdığı düşünülür. Kadın katılımcılardan oluşan bir çalışmada; katılımcılar probiyotik alanlar ile almayanlar olarak iki gruba ayrılmış ve 3 ay boyunca izlenmiş. Çalışmanın sonunda, alan grubun yüzde 50 daha fazla kilo kaybettiği tespit edilmiş.

KOLOREKTAL KANSER İHTİMALİNİ MİNİMİZE EDER

Tüm dünyada yaygın olarak görülen kolorektal kanserler gelişmiş ülkelerde de en yüksek ölüm oranına ve görülme sıklığına sahip.

Yapılan çalışmalar; fazla rafine karbonhidrat tüketimi, çok sık kırmızı et tüketimi ve az posa alımının kolorektal kanserlerin besinsel nedenleri olabileceğini gösteriyor. Öten yandan bağırsak florasının düzenlenmesine yardım ederken, bir yandan da kanser yapıcı süreçleri durdurarak kansere karşı koruyucu etki gösterir.

ALERJİYİ AZALTIR

Hastalıklarda bozulan bağırsak geçirgenliğini düzenle ve güçlendir. Floradaki dengesizliği düzeltir ve alerjide rolü olan bazı maddelerin açığa çıkıp, kana geçme riskini azaltırlar. Ayrıca, IgA antikor yapımını arttırarak mukoza bağışıklığını da artırır. Bu sayede alerjik tepkilere karşı etkili olurlar. Anne adaylarının hamilelik sürecinde probiyotikten zengin beslenmelerinin veya takviye almalarının çocuklarda alerjik reaksiyonları azaltabileceği belirtilir.

PROBİYOTİK YOĞURT

Probiyotikler bağırsak florasını düzenlemeye ve hastalıklara karşı direnç göstermeye yardımcı olur. Bağışıklık sistemini güçlendirmek ve hastalıklardan korunmak için her gün 1 su bardağı kefir veya 1 kase yoğurt tüketerek iyi düzeyde probiyotik alabilir ve hastalıklara yakalanma riskinizi azaltabilirsiniz.

Probiyotikleri de ihmal Etmeyin
Probiyotiklerin yanı sıra aynı zamanda sindirilmeyen karbonhidratlar olan prebiyotikleri de beslenme listenize ekleyin. Çünkü prebiyotikler bakterilerin besinleridir ve iyi bakterilerin çoğalmasını sağlarlar. Prebiyotikler; kök sebzelerde (karahindiba, soğan, sarımsak, pırasa, patates, yer elması ve enginar gibi), tahıllarda da (yulaf, çavdar, buğday gibi) bulunur. Prebiyotik içeren besinleri bu besinlerle birlikte aldığımızda sağlığımız üzerindeki etkisi artar.

Floradaki dengesizliği düzeltir ve alerjide rolü olan bazı maddelerin açığa çıkıp, kana geçme riskini azaltırlar. **Ayrıca, IGA antikor yapımını arttırarak mukoza bağışıklığını da artırır. Bu sayede alerjik tepkilere karşı etkili olurlar.**

LAVANTALI KEK

*Acıdan
Tatlıya*

NURİYE
ATASEVEN

n.ataseven69@gmail.com

Beklenen kar nihayet geldi. Türkiye'nin dört bir yanından gelen kar fotoğraflarına bakıyorum. İnsan, Allah'ın rahmetine nasıl muhtaç? Kar, yeryüzünü ferahlatıyor. Bize şükretmek düşüyor. Kış günlerine çok yakıştırdığım iki tarifile karşınızdayım bu ay. Afiyet, şifa olsun.

MALZEMELER:

1 büyük çay bardağı süt	1 çorba kaşığı limon suyu
1 çorba kaşığı lavanta	1 çorba kaşığı limon kabuğu rendesi
2 yumurta	2 su bardağı tepelene un
1 su bardağı şeker	1 paket kabartma tozu
1 çay bardağı zeytinyağ	

HAZIRLANIŞI:

Sütü ve lavantalı cezbede bir taşım kaynatın. Ocaktan alın, ağzını kapatıp soğuyamam kadar bekleyin. Yumurta ve şekeri çırpma kabında çırpın. Zeytin yağ, süzgeçten sürdüğünüz süt ve lavanta karışımı, limon suyu, limon kabuğu, ilave ediniz. Son olarak un ve kabartma tozu ilave edip kek hamurunu iyice çırpın. Yağlanmış ve unlanmış baron kek kalıbına döndüğümüz harcı 175 derecede pişirin.

Püf Noktası: Yoğun lavanta kokusu isterseniz sütü sürmeden lavanta taneleri ile koyabilirsiniz.

KUZUKULAĞI SALATASI

MALZEMELER:

1 Demet kuşu kuşağı	1 adet mor soğan
1 adet nar	İri dövülmüş ceviz
1 adet salatalık (isteğe bağlı)	(isteğe bağlı)

HAZIRLANIŞI:

Sebzeleri doğrayın. İnce ince doğranmış kuzukulağıyla karıştırın. Üzerine zeytinyağ, bir adet limonun suyunu ve tuzu ilave edip, karıştırın. Salataların üzerine nar taneleri ve iri dövülmüş ceviz serpiştirip servis edin.

Püf Noktası: Soğanı isterseniz salatanın içine doğrayın, isterseniz üzerine ilave edin.

**DOĞRU
TARAFSIZ
GÜVENİLİR
HIZLI HABERİN
TEK ADRESİ...**

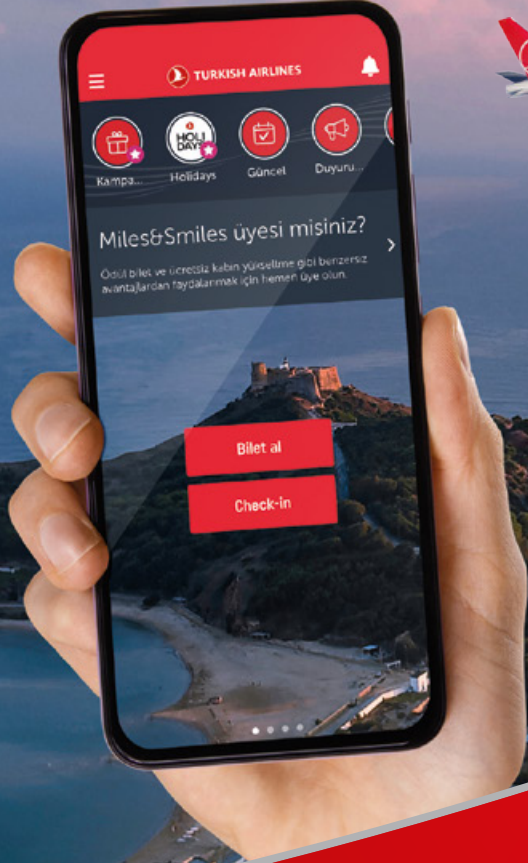
**yenikapı
haber**

www.yenikapıhaber.com

turuncu
MEDYA GRUBU

TÜRK HAVA YOLLARI MOBİL UYGULAMASIYLA UÇUŞ DENEYİMİNİZİ KOLAYLAŞTIRIN!

Mobil uygulamamız üzerinden en uygun bilet paketini seçebilirsiniz; işlemlerinizi hızlı ve güvenli bir şekilde tamamlayabilirsiniz.

Güncel kampanyaları, ek hizmetleri ve duyuruları takip edebilir; uçuşunuza dair her türlü değişikliği kolayca yapabilirsiniz.

Koltuk seçimi, ekstra bagaj, otel rezervasyonu, araç kiralama ve seyahatinizde ihtiyaç duyacağınız diğer hizmetlerimize kolayca erişebilirsiniz.

Operasyonel sebeplerle uçuşunuzda değişiklik meydana gelirse biletinizi ücretsiz bir şekilde değiştirebilirsiniz.

TURKISH AIRLINES

Fiber internet Türk Telekom'da, dilediğiniz gibi izlemek Tivibu'da

DURDUR İZLE

SEÇ İZLE

TEKRAR
İZLE

LIMITSİZ
FİBER
İNTERNET
+
TİVİBU

198 TL'den
başlayan
fiyatlarla

Yeni gelen bireysel abonelere, 24 ay sözünüze
İlk 12 ay geçerli aylık fiyattır. 2.12 ayda 238 TL/Ay olacaktır.
Yalın internet hizmetinde geçerlidir.

30.06.2023'e kadar yalın internet hizmetinde 16Mbps'ye kadar
limitsiz pakette geçerli fiyattır. Diğer hız ve erişim türlerinde fiyatlar
değişebilmektedir. Modem ücretlidir. Hız, bağlantı yeri ve cihaz gibi
unsurlara bağlı olarak değişiklik gösterebilir. Damga vergisi yansıtılır.
İptalde cayma bedeli faturalandırılır. Taahhüt bitiminde güncel fiyatlar
uygulanır. Evde internet hizmetleri TTNET A.Ş. tarafından Türk
Telekom altyapısı ile sunulmaktadır. Türk Telekom® markası, Türk
Telekom Grubu'nun ortak markasıdır. Ayrıntılı bilgi için:
www.turktelekom.com.tr ve 444 1 444

tivibu

Türk Telekom
Değerli Hissettirir